

LJUBAV
STRAST

U
okovima
ljubavi

ANNIE
WEST

znanje

Eni Vest

U okovima ljubavi

Naslov originala:
Annie West
Imprisoned by a Vow

*Za jednu posebnu damu:
Helen Bianchin za svu podršku i velikodušnost -
hvala ti!*

PRVO POGAVJE

»DA SE UDAM ZA STRANCA?! «

»Što se čudiš, djevojko! Pa ne očekuješ valjda da se zauvijek brinem za tebe.«

Leila se uspjela suzdržati i ne odbrusiti očuhu da se, kad je oženio njezinu majku, dokopao bogatstva. Godine iskustva naučile su je da otvoreni otpor nije vrijedan divlje osvete koja bi obično uslijedila. A nije bilo ni vrijeme pokazati mu kako, unatoč svemu što je poduzeo, nije uspio slomiti njezin duh.

»A što se tiče udaje za stranca, vjenčat ćeš se s čovjekom kojega sam odabrao, i to je kraj priče.«

»Naravno, razumijem.« Od slugu je načula govorkanja da je Gamil bacio oko na novu nevjestu. U tom slučaju posve sigurno ne bi želio da ga nezgodna pokćerka podsjeća na bivšu suprugu. »Plemenito je da se osim svojim poslovima stigneš baviti i ovim.«

Gamil je podigao obrve. Oči su mu se stisnule kao da je u njezinom mirnom odgovoru naslutio skriveni sarkazam.

Leila je vješto prikrivala krivnju, strah, dosadu, ljutnju... Osobito ljutnju. Plamtila je u njoj i sada, ali ničim to nije pokazala. Još nije bilo vrijeme za to.

Ali, doći će čas. Dogovoreni brak sa strancem koji će je odvesti odavde bila je bogomdana prilika. Svi dosadašnji pokušaji bijega završili su ponižavajućim porazima i sve snažnijim ograničenjima. No što bi joj kad se uda Gamil još mogao učiniti?

Dobila je priliku da ga se oslobodi.

Osjetila je kako joj se trnci uzbuđenja spuštaju niz kralježnicu pa se morala dobrano potruditi da joj izraz lica to ne pokaže. Sve u svemu, brak s čovjekom kojeg nije poznavala, dogovorena poslovna transakcija lišena osjećaja, bila je savršena prilika.

»Neprilično je da te vidi ovakvu.« Gamil je s neodobravanjem mahnuo prema njezinim golim rukama i nogama, novim cipelama s visokom petom i tankoj svilenj haljini nabavljenoj u Parizu upravo za ovu prigodu.

Leila je, čak i bez ogledala, znala da izgleda savršeno. Vješte ruke stručnjaka okupale su je, depilirale, uredile joj ruke i stopala, namirisale je.

Djevica uređena do posljednjeg detalja da bi bila žrtvovana na oltaru Gamilovih ambicija bila je spremna biti ponuđena prosudbi stranca!

Leila je u sebi uspjela potisnuti snažan val negodovanja. Već je davno naučila da život nije ni pošten ni jednostavan. Ali ako ova besmislena predstava nudi mogućnost da pobjegne i vodi svoj život...

»Pa on to očekuje. Može si priuštiti sve najbolje, osobito kad su žene u pitanju.«

Znala je da su za Gamila žene samo roba koju se može jeftino kupiti. Bio je ženomrzac do dubine duše. Još gore od toga, bio je patološki sklon kontroliranju i uživanju u nadmoći.

Njegove ledene oči probadale su Leilu i ona se naježila od mržnje. Jednog će se dana osloboditi nasilnika. A do tada, spremna je na sve samo da uspije preživjeti.

»Ne smiješ ga razočarati. Jasno?«

»Naravno.«

»I pazi što govoriš! Ne želim slušati tvoje mudre primjedbe. Šuti i samo odgovaraj na pitanja.«

Gamil se nije trebao brinuti. Leila nije rekla ni riječ otkad je Joss Carmody ušao u primaću sobu.

Dah joj je zastao dok je pogledom klizila po njegovom kršnom liku sve do odlučnog lica preplanulog od sunca. Za to bi se lice oštarih crta izbrazdano dubokim borama prije moglo reći da je grubo klesano nego fino modelirano. Premda pomno počešljane, crne kovrče spuštale su mu se do ovratnika. Sve od trenutka kad su im se pogledi sreli i kad je shvatila da mu ništa ne može promaknuti, imala je dojam neobuzdane, samo naizgled pripitomljene divljine.

Odmjeravao ju je s dozom oštroumnog opreza s kakvim bi se bankar posvetio financijskim izvješćima.

Oči Jossa Carmodyja bile su plave poput indiga, poput neba u pustinji prije nego ga obasjaju prve zvijezde. F'iksirao ju je dok

duboko u grudima nije osjetila neobični pritisak. Stajala je kao hipnotizirana i osjećala kako joj se puls ubrzava.

Što god da je očekivala, to posve sigurno nije bilo ovo.

Samo tren poslije, okrenuo se i počeo s Gamilom razgovarati o poslovima. O nafti, naravno. Pa što bi drugo moglo australskog tajkuna dovesti u ovaj dio zemaljske kugle? Ili ga navesti da planira brak? Zemlja koju će naslijediti kad se vjenča, sakrivala je posljednje i najveće netaknute zalihe crnog zlata u cijelom kraju, jedinstveno bogatstvo koje je Gamil koristio kako bi osnažio svoj ugled.

Gledala je kako Joss Carmody sjeda, nehajno drži šalicu jake crne kave i bez ikakvog napora dominira salonom.

Ne bi li čak i tajkuni trebali pokazivati više zanimanja za svoju moguću nevjestu? Bila je iznenađena koliko ju je zapekla njegova potpuna ravnodušnost. Nakon godina i godina očuhovog brutalnog režima ne bi to trebala ni primijetiti.

Zašto joj je strančeva ravnodušnost uopće važna? Trebala bi biti zadovoljna što ga uopće ne zanima. Uostalom, teško bi izdržala kad bi je gledao kao što je Gamil prije toliko godina promatrao njezinu majku - s bezgraničnom, strasnom i nezasićnom posesivnosti.

Joss Carmody gledao je nju, ali je vidio samo komad suhe, naftom bogate pustinjske zemlje. S njim će biti na sigurnom.

Joss se okrenuo prema tihoj ženi koja mu je sjedila nasuprot.

Njezin ga je sivozeleni pogled iznenadio kad je ušao u sobu. Nije li u njemu osjetio inteligenciju, znatiželju i, može li biti, tračak negodovanja? Zaintrigirala ga je ta pomisao.

Smjerno je spustila pogled na šalicu u svojoj ruci. Bila je utjelovljenje skromnosti srednjeg istoka sljubljene s elegantnom profinjenošću Zapada. Od sjajne tamne kose do visokih potpetica zbog kojih je, dok je hodala, izgledala kao da polako klizi, stvarno je bila ono pravo.

Otmjenost. Imala ju je na bacanje.

I da joj oko vrata nije visio skupocjeni privjesak od crnih bisera kompletiran s narukvicom u istom stilu, bilo bi mu jasno da je naviknuta na raskoš. Nosila ih je s nehajnom elegancijom koju imaju samo oni od rođenja okruženi bezbrižnim privilegijama golemog bogatstva.

U djeliću sekunde kao da je osjetio žalac ljubomore.

Potisnuo ga je kao i sve što bi moglo podsjećati na neželjene osjećaje. Umjesto toga, nastavio ju je procjenjivati.

Po svemu sudeći, bila je dobar izbor ne samo zbog izgleda, nego i kao vlasnica iznimno bogatog izvora nafte. Jedini razlog zbog kojega je razmišljao o braku bila je mogućnost da se tako dokopa onoga što će postati ključni element posla koji namjerava pokrenuti. Osim toga, mogla bi biti korisna zbog svojih veza i položaja u društvu. No, Joss ništa nije prepuštao slučaju.

»Želio bih bolje upoznati vašu kći«, rekao je dok je Gamilu zastao dah u grlu. »Nasamo.«

U pogledu drugog muškarca osjetio je nešto. Strah ili proračunatost? Gamil je kimnuo i izašao iz sobe uputivši pokćerki posljednji, upozoravajući pogled.

Joss ga je pokušavao pročitati. Stariji muškarac nije valjda pomislio da bi se prema djevojci ponio nečasno? Kao da nije imao dovoljno žena koje su mogle ispuniti sve njegove želje!

»Šutiš cijelo vrijeme. Zanimaju li te uopće tvoja naftna polja?«

Pogledala su ga dva oka hladna i bistra poput planinskog potoka.

»Nisam imala što reći.« Govorila je besprijekorni engleski s jedva prisutnim, začudo zavodljivim naglaskom. »Ti i moj očuh bili ste zaokupljeni svojim planovima.« Šarmantni smiješak nije joj dopirao iz dubine očiju.

»Imaš nešto protiv?« Šesto čulo upozorilo ga je da osmijehom više sakriva nego otkriva.

Slegnula je ramenima, a on nije mogao skinuti pogled sa ženstvenog tijela koje su svileni nabori istodobno sakrivali i otkrivali. Unatoč tankom vratu i krhkim zglobovima, njegova je buduća nevjesta imala obline na pravim mjestima.

Ona je samo sastavni dio poslovnog dogovora pa nije bilo nikakve potrebe da osjeti bilo što osim površne znatiželje.

Iznenadilo ga je buđenje muškosti u njegovoj nutrini. Nije očekivao ljepoticu. Mogao bi si priuštiti malo zadovoljstva. U najmanju ruku, povremeni odnosi s njom neće biti odveć zamorni.

»Naftna polja mogu se početi iskorištavati.« Od njezinog tihog, promuklog glasa osjetio je trnce uzbudljive slutnje. »Ti ulažeš novac, a moj se očuh bavi obiteljskim poslovima.«

Drugim riječima, nije se zamarala prljavim pojedinostima o tome odakle dolazi njihovo bogatstvo. Zašto ga to nije osobito iznenadilo? Susreo je već mnogo sličnih privilegiranih i razmaženih žena naviknutih živjeti na račun teškog rada drugih ljudi.

»Ti ništa ne radiš? Ne želiš voditi brigu o svojoj imovini?«

Oči su joj bljesnule i zazelenile se poput olujne rijeke. Nosnice su joj se raširile. A onda, podignula je usnice u još jedan blagi, djevičanski osmijeh i dražesnom kretnjom odložila šalicu na alabasterni stolić.

Jossu se učinilo da ispod njezine opuštenosti kipi nešto poput dobro prikrivenih osjećaja. Nešto elementarno zbog čega zrak u sobi kao da se zgusnuo zasićen energijom koja je prijetila eksplozijom.

Raširila je njegovane ruke. »Moj se očuh bavi tim stvarima!« Pa ipak, učinilo mu se da nešto nije posve u redu, možda zbog toga kako je malko previše stisnula rumene usne.

Taj je dojam za tren nestao i ostavio Jossa zbunjenoga što se prepustio maštanju koje posve sigurno nije bilo u njegovom stilu.

Obično se družio i poslovao s ljudima tvrdima kao i on sam. Zbog života među rudarima postao je neuglađen i, osim na najelementarnijoj razini, potpuno nevičan komuniciranju sa ženskim rodnom. Osjetio je napetost u slabinama dok je zamišljao kako njegova buduća nevjesta gubi oholost i pod njegovim dodirom postaje meka i podatna. Ispunilo ga je zadovoljstvo sve dok se nije sjetio da to i nije ono što zapravo želi od ovoga poslovnoga pothvata. Odvela ga je na pogrešni kolosijek.

»Očekuješ li od supruga da se bavi poslovima dok ti uživaš u plodovima njegova rada?«

Gotovo neprimjetno pogledala je prema vratima iz kojih je Gamil izašao.

»Oprosti. Vjerojatno sam nešto pogrešno zaključila. Učinilo mi se da bi, dok ti donosiš poslovne odluke, želio da budem samo tihi partner.« Oči su joj zasvjetlucale kad ga je prividno bezazleno upitala: »Bi li želio da sudjelujem u poslovima?«

Podignula je fino oblikovane obrve kao da je iznenađena. Prvi put u posljednjih desetak godina osjetio je da gubi ravnotežu.

Joss se ukočio. To je bio samo površni dojam, naravno. Bio je na visini situacije i svaku je igru, pa i planiranje braka, vodio kako mu

najbolje odgovara.

Leilino nevješto uplitanje samo bi mu smetalo. Već je bilo dovoljno loše što je, dok se posao ne zaključi, morao voditi računa o nesuvislim zamislama njezina očuha.

»Volio bih da razgovaramo o stvarima kojima se bavim.« To su, naravno, bile samo riječi koje nisu ništa značile. Joss je radio sam. U njegovom je carstvu bilo mjesta samo za jednoga vladara. »No naravno, u prvom su redu neprocjenjive tvoje veze s ovdašnjim važnim ljudima.«

»Naravno«. Bezizražajni pogled očiju koje kao da su postale sive rekao mu je da je već izgubila svaki interes. »Nažalost, bojim se da nisam stručnjak za naftnu industriju.«

»A za koja si područja stručnjak?«

I ponovno onaj oprezan, brzi pogled prema vratima. Učinilo mu se kako nehajnim ponašanjem pokušava sakriti zabrinutost da ne kaže nešto što ne bi smjela.

»Ne vjerujem da se naša područja poklapaju. Moja su nekako više vezana uz kuću.« Rukom je pažljivo zagladila nevidljivi nabor na zelenoj svili haljine.

»Je li kuća drugo ime za šoping?« Iznenadilo ga je što želi proniknuti u to njezino samozadovoljno držanje. Zašto bi je uopće trebao razumjeti? Možda zato da je stavi u kutiju s etiketom »nasljednica zaokupljena isključivo sama sobom«?

Zato što će se vjenčati.

Bile su mu trideset dvije godine i konačno se odlučio na ženidbu, isključivo zato što je brakom želio unaprijediti svoje poslove.

Brak ga uopće nije zanimao i cijeli je život o njemu razmišljao kao o bajci prepunoj neočekivanih opasnosti. Ali sada su pobijedili novi argumenti. Ona je bila imovina, kapital.

»Kako si pogodio da volim kupovati?« mazno je rekla gladeći bisere na narukvici. No sjaj u očima i gotovo opipljiv bljesak snage u njima govorio je da se drugačije misli roje u toj lijepoj glavi.

»Ne bih želio da stekneš dojam kako tražim nekoga tko bi me pripitomio.« Nije joj želio dopustiti ni primisao da bi moglo biti govora o osobnom odnosu.

Oči su joj se zaokružile i žubor dražesnog smijeha preplavio mu je osjetila, koža mu se napela a srce počelo nekontrolirano lupati.

Uspravio se, ali trenutak je prošao i ona je stisnula usnice kao da želi zatomiti zvuk smijeha.

Pripitomi Jossa Carmodyja!

Tko bi pri zdravoj pameti mogao prihvatiti taj izazov? On je bio visok, nepopustljivi muškarac, britak i beskrajno odlučan. Na takav bi se pothvat usudio samo netko luđački izbezumljen zbog njegove urođene aure moći i neobuzdane muške seksualnosti. Ukratko, netko dovoljno glup povjerovati da bi mu ikad moglo doista biti stalo.

Nije bio kao Gamil, to joj je odmah bilo jasno. Pa ipak, promatrajući te hladne proračunate oči, čudesnu samokontrolu i golemi ego, Leila je naslutila i prilično sličnosti.

Joss Carmody nije imao slabih strana.

»Ne brini se«, požurila je odgovoriti zgrožena što ju je uspio isprovocirati da mu iskreno odgovori. »To mi nije ni nakraj pameti«.

»Jesi li sigurna?« U nevjerici je podignuo obrve.

Leila je pretpostavljala da sam sebe doživljava kao glavni bračni zgoditak. s takvim izgledom i bestidno velikim bogatstvom žene su ga posve sigurno proganjale.

Pa ipak, ona po svoj prilici nije bila jedina koja ga je vidjela u pravom svjetlu: suzdržanoga, opasnog i definitivno nespremnog za pripitomljavanje. Bila je zaprepaštena što ju je njegova prepotencija izbacila iz takta.

»Ne bi vjerovao, ali sigurna sam«. I dalje zapanjena, Leila je u svom glasu otkrila oštricu provokacije. Jossov izraz lica potvrdio je da ni njemu nije promaknula.

Kako joj se, nakon što je godinama pazila na svaku riječ, moglo dogoditi da tako neoprezno nasjedne izazovu? Kamo je nestala njezina teško stečena staloženost? Ovih dana čak je ni Gamil u svojim najgorim trenucima ne bi uspio izbaciti iz takta. Želi li da se pripreme za vjenčanje nastave, mora se ponašati u skladu s Australčevim očekivanjima.

»I, o čemu razmišljaš, Leila?« Glas mu se spustio za pola oktave dok je sporo izgovarao njezino ime. Kao da ga premeće po ustima i pokušava ustanoviti kakav mu je okus, a ne samo kako zvuči.

Osjetila je da su joj se naježile dlačice na rukama i vratu. Još nijedan muškarac nije tako izgovorio njezino ime, kao izazov i kao poziv u isti mah.

Oblilo ju je crvenilo kad je shvatila da se upustila u opasne vode. Možda joj nije prijeto poput Gamila, ali ga je ipak doživljavala kao moguću opasnost.

U ovom joj je trenutku najveći neprijatelj bilo potpuno neiskustvo u odnosima s muškarcima.

Zatreptala je. Gamil, uopće nije sumnjala, prisluškuje iza vrata, spreman kazniti je za svaku grešku.

Smijeh je bio velika greška, naslutila je vidjevši Jossovo iznenađenje, ali joj uopće nije bilo žao. Zaslužio je da razdrma njegovo nepodnošljivo samozadovoljstvo čak i ako to znači da će je očuh poslije kazniti.

»Mislila sam da te zanima moje nasljedstvo, a ne ja osobno.« Govorila je jednoličnim glasom i gledala ga u oči trudeći se ne pokazati koliko joj je stalo što će odgovoriti.

Otresito je odmahnuo. »Ne želim nasljednika i ne zanima me igrati se sretnog obiteljskog života.«

U najmanju ruku, nije očekivao bliskost. Osjetila je olakšanje.

Razmišljala je hoće li mu se, kad za to dođe čas, uspjeti podati i tako si otvoriti mogućnost da pobjegne. Istodobno, pokušavala je smisliti način kako da nestane odmah nakon vjenčanja i tako izbjegne spajanje s čovjekom kojeg nije željela. Na sreću, kako su stvari sada stajale, to i neće biti potrebno.

Sve je ovo isključivo posao. On će dobiti naftna polja, a Gamil će preko zeta steći zaradu i društveni status.

Od nje se očekivalo da bude oduševljena bračnom ponudom Jossa Carmodyja. Premda, ako bolje razmisli, nikakve ponude, barem što se nje tiče, nije ni bilo. Dogovor su utanačila dvojica muškaraca obuzeta moći.

Instinktivno je potisnula povrijeđenost jer je bila svjesna da si tu raskoš ne može priuštiti.

»Ne trebam ženu koja će visiti na meni ili stalno nešto zahtijevati.«

»Naravno.« Bilo joj je jasno da ne bi mogao prihvatiti emotivnu vezu. No, i ona je slično razmišljala.

»Pa, reci mi, Leila«, nagnuo se bliže, a njegov dubok i mekan glas uvlačio joj se pod kožu »zašto se želiš udati za mene?«

Mozak joj je stao dok je promatrala kako te savršeno oblikovane usnice izgovaraju njezino ime i ponovno je osjetila neobjašnjivi

nemir.

Duboko je uzdahnula i grozničavo razmišljala što joj je činiti.

Reci mu što želi čuti i zapečati posao.

»Zbog onoga što mi možeš pružiti.«

Gotovo neprimjetno je kimnuo i tako potvrdio da je na pravom putu i da je rekla ono što očekuje. »Zbog toga da upoznam svijet i živim kao žena milijardera. Bakhara je moja domovina ali... osjećam da me guši.« Ugrizla se za obraz sve dok je nije zaboljele kako ne bi razotkrila izdajnički smiješak. To je bio trik koji ju je, premda nesvjesno, tijekom godina naučio Gamil kad ju je kažnjavao za izmišljene prekršaje. »Kad ti budem žena, moj će se život zauvijek promijeniti.«

Tamne su je oči tako pomno promatrale da je jasno vidjela trenutak kad je odlučio. Usnice su mu se opustile a oči zasvjetlucale s odobravanjem.

Joss Carmody je točno znao što želi. Ženu koja ga neće opterećivati. Ženu koja će se za njega udati zbog bogatstva i statusa. Ženu koja će se zabavljati kupovinom dok će on raditi ono što ga najviše zanima: stjecati nove milijarde dolara. Pokretao ga je novac i samo novac.

Što bi učinio kad bi naslutio da joj znači samo jednu jedinu stvar?

Bijeg.

»Kasni!« Gamil je svojim teškim korakom išao gore-dolje po dvorištu ne obazirući se na prekrasni mozaik koji su postavili Leilini preci na njegovani travnjak oko dugačkog bazena, raskošnog zelenog ogledala u zemlji gdje je kiša rijetko natapala žednu zemlju, a visoke su temperature bile svakodnevna pojava.

»Što si mu rekla?« Tako se naglo okrenuo da su kapljice njegove sline prsnule na Leilin obraz. »Sigurno si ti kriva. Sve je bilo dogovoreno. Nema razloga odustati od dogovora osim ako si ga ti pokolebala.«

Svojom joj je gnjevnom pojavom ispunio vidno polje, ali je i dalje mirno stajala na mjestu, premda je znala da bi bilo mudrije maknuti se prije nego do kraja eksplozira.

»Čuo si sve što se među nama dogodilo«, rekla je potpuno ravnodušnim glasom. I previše toga, kad se bolje prisjeti.

Tjednima ju je držao na kruhu i vodi zbog toga što je nepromišljeno ismijala uobraženog Jossa Carmodya. Na svu sreću, ovaj je tjedan počela dobivati više hrane, vjerojatno kako ne bi bila preslaba izreći bračne zavjete.

»To je sve što sam učinila.« Bijes je izobličio Gamilovo lice. Nagnuo se prema naprijed tako da je osjetila njegov topli, ustajali dah. »Čuo sam tvoju igru riječima! To je očito bilo dovoljno da se počne premišljati. I sada...« Gamil je zaškrgutao zubima i okrenuo se.

»Kako ću pogledati ljudima u oči ako te ostavio? Zamisli samo kako će to narušiti moj ugled, moje izgleda na dvoru! Planiram...«

Mrmljajući, otišao je na drugi kraj dvorišta. Mahao je rukama kao da nekoga guši.

Njezin je očuh rijetko pribjegavao fizičkom nasilju, draže su mu bile suptilnije metode. No dobro je znala da joj je sigurnost ugrožena ako se ubrzo nešto ne dogodi.

Leila je stisnula svoje vlažne, ledene ruke. Da Joss Carmody barem otvori ukrašena ulazna vrata i uđe u dvorište.

Ni jednog neželjenog mladoženju nije se tako nestrpljivo očekivalo.

Želudac joj se grčio od straha. Što ako je Gamil u pravu? Je li Australac odustao? I što će u tom slučaju biti od njezine neovisnosti i karijere koju je oduvijek željela?

Ne! Nije se smjela prepustiti crnim mislima. Premda je kasnio već devedeset minuta i nestrpljive goste morali su odvesti u salon gdje ih je čekalo jelo i piće.

U dvorištu je postajalo sve toplije. Leila je izravnala umorna leđa kao da će se tako lakše suočiti sa zastrašujućom pomisli da je sve propalo.

Koliko još može izdržati? Posljednji boravak u ponižavajućoj izolaciji gotovo ju je slomio.

Sličnim metodama Gamil je slomio i majku, uništio njezin zaradni optimizam i strast prema životu. Leila je mogla samo gledati što se događa otvorenoj, šarmantnoj ljepotici, zainteresiranoj za sve i svakoga. Tijekom nekoliko kratkih godina, od predvodnice društvenog života i neprocjenjive podrške u blistavoj diplomatskoj karijeri svog supruga, pretvorila se u blijedu, potlačenu sablast koja se bojala svega pa i vlastite sjene. Izgubila je volju za životom mnogo prije nego ju je uništila bolest.

Leila je podigla glavu da bi joj sunce pomilovalo lice. Tko zna kad će ponovno moći uživati u tom malom zadovoljstvu?

Unatoč skupocjenoj prozračnoj svili, raskošnim ukrasima nacrtanih kanom na rukama i stopalima, obilju tradicijskog zlatnog nakita koji je resio njezin vrat i ušne resice, Leila nije bila razmažena princeza nego zarobljenica.

Ako se Joss ne pojavi, ova bi šetnja po dvorištu mogla biti posljednja dok za šesnaest mjeseci ne navrši dvadeset pet godina.

»Što radiš vani na vrućini?« Duboki, topli glas prekinuo je njezine mračne misli. Bila je zaprepaštena kao da je dobila udarac u pleksus od kojeg je ostala bez zraka.

Došao je!

Razrogačila je oči. S olakšanjem se nasmiješila čim je ugledala imponantni lik, prodorne oči i odlučna usta koja kao da su govorila: ne igray se sa mnom. Bio je to njezin prvi iskreni osmijeh nakon mnogo godina pa se nije začudila što su joj se mišići napeli do boli. U njezinom svijetu potisnutih osjećaja bila je to lijepa i dobrodošla novost.

Ponovno očaran čudesnom kombinacijom nježnosti i ponosnog držanja, Joss je zastao jer mu se učinilo da se u tom krhkom tijelu skriva nevjerojatno jaka volja. Kao da je mršavija nego prošli put, otmjena joj je brada postala još izraženija a ručni zglobovi na kojima su zveckale zlatne narukvice tanji.

Širom je otvorila oči a zjenice su joj zasjale prozračnim sivim dubinama. A onda, dok ju je netremice gledao, pojavile su se i zanosne zelenkaste baršunaste sjene. Smijala se - ne oprezno i gotovo zavjerenički kao kad su se upoznali, nego tako glasno i zarazno da je to gotovo fizički osjetio.

Bio je uhvaćen u zamku i, opijen od pogleda na nju, na toplinu iskrenog dočeka, osjetio je kako se zbližuju.

Težak miris opojnih ruža ispunio mu je nosnice i preplavio osjetila. Nešto ipak nije u redu. Učinilo mu se da je žena odjevena u tradicionalnu vjenčanu odjeću potpuno drugačija od one koja je pobudila njegovu znatiželju kad su se prije nekoliko tjedana iskričavo prepirali.

»Čekala sam te.« U glasu joj nije bilo predbacivanja, ali ga je, kao da očekuje objašnjenje, netremice uporno gledala.

Osjetio je kako ga obliva crvenilo. Zbog osjećaja krivnje?

Gamil mu se, kad se pojavio, nije usudio ni obratiti jer je kao i bezbroj drugih ljudi dobro znao da Joss živi prema svojim pravilima. Njegovi prioriteti bili su uvijek najvažniji i nije ga zanimalo ako se to nekome ne sviđa.

Poslovi su mu uvijek bili na prvome mjestu. Hitni su pozivi jutros zahtijevali neodložnu akciju čak i po cijenu da se vjenčanje odgodi.

No promatrajući Leilin izraz lica, Joss je imao neugodan osjećaj da ju je razočarao, što mu se rijetko događalo. To ga je podsjetilo na djetinjstvo, dane kad nikad nije bio na visini očekivanja. Njegov nemilosrdni otac želio je u sinu vidjeti svog klona: biće okrutno do srži. A majka... i od samog prisjećanja osjetio je kako ga oblijeva hladan znoj. Potisnuo je ružna sjećanja.

»Cijelo si vrijeme bila vani? Zar nisi mogla čekati na hladnom, u sobi? Izgledaš mi«, nagnuo se bliže da bolje vidi njezino blijedo lice i kapljice znoja na čelu i gornjoj usnici, »kao da se ne osjećaš najbolje.«

Osmijeh joj se ugasio i skrenula je pogled. I napetost u njegovoj nutrini iznenada je nestala.

»Očuh je dogovorio da se svadba održi ovdje.« Rukom je pokazala prema neobičnom svilenom baldahinu. Joss je pogledao prema vazama prepunima ruža opojnog mirisa, pozlaćenom pokućstvu, cvjetnim vijencima, Šarenim ručno tkanim sagovima i prozračnim zavjesama od tkanine ukrašene šljokicama.

»Čini se da mu nitko nije rekao da ne treba pretjerivati«, promrmljao je.

Prigušeni hihot privukao mu je pažnju, ali Leila se već okrenula da bi poslušala osornu zapovijed svog očuha. Joss je već na prvi pogled vidio da je ispod lepršave svilene haljine čudno ukočena. Krenula je polako i bezvoljno.

Promatrao je kako očuh i pastorka komuniciraju, Gamil je pucao od odlučnosti i vlastite važnosti, ona je bila neprirodno mirna. Nervozno se nakostriješio.

U nekoliko brzih koraka prešao je dvorište i pridružio se svojoj nevjesti. Nije mu bilo jasno zašto, ali zadovoljstvo zbog današnjeg poslovnog uspjeha izbljedilo je i ustupilo mjesto zlovolji.

Vjenčanje je bilo pri kraju. Ceremonija je bila kratka, darovi raskošni a gozba bogata, premda Leila nije u njoj uživala. Nakon dugotrajnog prisilnog gladovanja bilo joj je mučno i samo od mirisa začinja jela, a osjećala je i vrtoglavicu kad bi naglo okrenula glavu.

Morala se silno truditi da ne pokaže uzbuđenje. Još malo i zauvijek će napustiti kuću omraženog očuha.

Sad je supruga čovjeka koji joj se neće nametati. Odvest će je odavde, a jedino što ga zanima su naftna polja koja je naslijedila. Nadala se da će se na obostrano zadovoljstvo dogovoriti da žive odvojeno i potom se diskretno razvesti.

Njemu će ostati zemlja, a ona će biti slobodna za...

»Leila.« Kao da ju je milovao svojim dubokim glasom. Intenzivno ju je fiksirao dok joj je pružao teški pehar.

Poslušno je srknula i jedva zaustavila kašalj koji je izazvala opojna aroma tradicionalnog pića. Napitka koji, kako se vjerovalo, utječe na duh, tijelo i na spolnu moć.

Joss je podigao pehar, dobrano potegnuo a svi su prisutni urlali u znak odobravanja. Kad su im se oči ponovno susrele, gledao ju je drugačije. Osjetila je kao da joj vatra obuzima tijelo. Pogledom ju je milovao klizeći polako po obrazima, vratu, da bi se napokon zaustavio na usnama.

Nešto mu je bljesnulo u očima. Premišljanje.

Odlučno se trgnula i kao da će tako savladati napad tjeskobe, čvrsto stisnula pozlaćeni naslon stolca.

»Baš si lijepa mladenka, Leila.« Riječi su mu možda bile otrcane, ali je toplina u očima bila prava.

»Hvala. I ti si veoma privlačan mladoženja.« Nije vidjela nikoga tko bi istodobno nosio odijelo tako nonšalantno i s toliko prikrivenog nagovještaja neobuzdane snage.

Josove su se usne raširile u smiješak. Samo trenutak poslije grohotom se smijao. »Kakva pohvala! Hvala ti, ženo.«

Nije znala je li to zato što se neočekivano razveselio ili zato što ju je tako nježno gledao, ali osjetila je kako je preplavaljuju osjećaji.

Iznenada joj je palo na pamet da brak možda i neće biti tako jednostavan. Dugo je planirala bijeg i za početak je najvažnije da uspješno obavi što se od nje očekuje tijekom svadbene svečanosti.

A sada mora početi razmišljati i o tome da on možda ima neke svoje zamisli o tome što će se dogoditi nakon vjenčanja.

Zadrhtala je.

Tek je sada shvatila da bi Joss Carmody mogao biti opasan na način koji uopće nije predvidjela.

DRUGO POGLAVLJE

»PLANOVI SE MIJENJAJU«, rekao je Joss čim su sjeli u limuzinu. »Idemo ravno na aerodrom. Hitno moram u London.«

Okrenuo se prema supruzi i iznenađeno primijetio kako netremice fiksira vozačev potiljak. Nije ni pogledala goste koji su ih došli ispratiti. Nije čak ni mahnula očuhu naslonjenom na ukrašena ulazna vrata.

Povukla je prema naprijed zlatom protkani šal dok joj nije gotovo potpuno sakrio lice, pa je Joss mogao nazrijeti samo vrh njezinog profinjenog nosa.

»Leila?« Nagnuo se prema njoj. »Čuješ li me?«

Tako je čvrsto stisnula ruke položene u krilo da su joj zglobovi pobijeljeli.

Što bi trebao učiniti? Nije imao vremena ni volje za ženske igrice. Ionako je već izgubio cijelo popodne glumeći brižnog supruga.

»Leila, pogledaj me.«

Zapovijed je imala učinka pa se poslušno trgnula. Ugledao je neusredotočene, širom otvorene mutnosive oči, stisnute usnice i mrtvački blijedu kožu.

Postao je nestrpljiv. U čemu je problem? Je li u pitanju nešto s čim bi se trebao baviti upravo sad kad mu je jedina želja vratiti se na posao?

Trebao je znati da će mu vjenčanje zakomplicirati planove! Sve se u njemu bunilo protiv braka, premda, morao si je priznati, prednosti su u ovom slučaju veće od nedostataka.

Unatoč nestrpljenju osjetio je za sebe potpuno atipičan tračak zabrinutosti. »Što se događa, je li ti zlo?«

»Ne«, iz suhih usta kao da je promuklim glasom jedva uspjela izgovoriti tu jednu jedinu riječ. »Ja se uvijek osjećam dobro.« Govorila je polako i uzalud se pokušala nasmiješiti.

Joss je šutio. Nešto je očito pošlo po zlu. Pokušavao je sam sebe uvjeriti da to i nije osobito važno, ukoliko ga se osobno ne tiče. Pa neće valjda postati dadilja vlastitoj ženi. No, nije mogao odoljeti znatiželji.

Pa i više od toga, osjetio je slabu ali iskrenu želju da ublaži bol koja, nagađao je, muči lijepu blijedu ženu.

»Želiš li da stanemo?« Nije mogao vjerovati kako je nakon beskrajno duge svadbe spreman na daljnje odgađanje. »Mogli bi se vratiti i... «

»Ne!«, vrisnula je piskutavim glasom, a lice joj je pomalo dobivalo barem nekakav izražaj.

»Ne«, ponovila je mekšim glasom. »Nije potrebno. Idemo...«

Je li mu se samo učinilo ili joj je u glasu doista čuo preklinjanje.

»Kako želiš.« Nagnuo se i otvorio mini-bar. Ne obazirući se na bocu Cristala ni na šampanjske čaše od brušenog kristala koje je neki romantično raspoloženi sluga pripremio za mladence, uzeo je bocu s vodom. Skinuo je čep i pružio joj piće. Uzela je bocu ali nije ni pokušala piti. Pa nije valjda očekivala i kristalni pehar?

Doduše, to ga nije osobito iznenadilo uzevši u obzir raskoš u kojoj je odrasla.

»Pij«, naredio joj je, »ukoliko ne želiš liječniku!«

Smjesta je podignula bocu i srknula. Zastala je i polako ponovno otpila, a boja se pomalo vraćala u blijede obraze.

Kad bolje razmisli, uopće se nije sjećao da je na prijemu pila osim kad joj je pružio pehar, a jedva da je taknula zalogaj hrane.

»Moraš nešto pojesti!« Posegnuo je za poslasticama iz bara.

»Ne, hvala.« Odmahnula je glavom. »Nisam gladna. Voda mi je dovoljna.«

Pažljivo je pogledao oštri obris njezine brade koja se pomolila kad se naslonila na sjedalo i odmaknula šal. Jasno se vidjelo kako joj voda klizi niz mršavi vrat.

»Već se osjećam puno bolje.« Sad ga je gotovo uvjerila. Glas joj je bio čvršći, a pogled bistriji. »Što si ono rekao o promjeni plana?«

»Odlazimo iz Bakhare«, odgovorio je pažljivo je gledajući. »Nešto je iskrsnulo pa večeras moram biti u Londonu.«

Mogao je, naravno, otići i sam. No, sad ima domaćicu besprijekornog podrijetla, društvenog položaja i držanja koja će biti velika prednost u njegovim budućim poslovnim pothvatima. Namjeravao je to dobrano iskoristiti.

Osim toga, nije bilo razloga zašto bi zanemario ljupku izmišljotinu da su sretan par. Kad bi svoju nevjestu ostavio u prvoj bračnoj noći,

to bi lako mogla postati vijest za naslovnice žutog tiska. Bit će mu korisnija ako bude s njim.

»London? Pa to je sjajno!«

Joss je bio zapanjem Leilinim blještavim osmijehom u kojem više nije bilo plahe suzdržanosti, nego se pretvorio u široki, otvoreni hihot. Ponovno se pretvorila u djevojku koja se, kad je došao prije nekoliko sati, okomila na njega.

Bilo mu se ubrzalo kad se sjetio te epizode.

Nije samo lijepa. Prekrasna je..

Zašto mu to već i prije nije postalo jasno? Možda zato što je vidio samo ledenu eleganciju. A sad ga je s nogu oborila blješava i nepatvorena živahnost.

Rumenilo joj se vraćalo u vrat i obraze, od zadovoljstva je napučila usnice, a oči su joj svjetlucale poput dijamanta. Bila je zavodljivija od bilo koje razvikane seksi manekenke.

Joss je u grudima osjetio nešto čudno i sa zaprepaštenjem shvatio da se bori za zrak. Možda je Leilina bolest prešla na njega. Još nikad nije tako reagirao.

»Drago mi je što si uzbuđena zbog puta u London«, uspio je procijediti promuklim glasom.

Joss si nikad nije dopustio podlegnuti ženskim čarima. Naprosto, bio je takav. Jedna mu je ljubavnica, kad su joj se izjalovili snovi o zajedničkom životu, sva u suzama predbacila kako se u njemu skriva emocionalna pustoš.

Žene je želio. Uživao je u zadovoljstvu koje su pružale, ali ni jednoj nije dopustio dublje uplitanje u život.

A od čuvstava se izliječio još u mladosti.

Odrastanje u disfunkcionalnoj obitelji rano ga je naučilo da takozvana »ljubav« ima razornu snagu. Nikad više nije želio ni pomisliti ni na što slično. Za njega nisu postojali osjećaji, povezanost, ovisnost. Želudac mu se počeo grčiti čim bi pomislio na djecu i sveprisutnu ženu. Samo dogovor poput ovoga, zasnovan na zdravim poslovnim temeljima i bez sentimentalnih očekivanja, mogao ga je natjerati u brak.

Joss je u dubini duše bio vuk samotnjak.

»Već si bila u Londonu, zar ne?« Morao se potruditi saznati ponešto o ženi koja će mu biti domaćica.

Kimnula je i prestala se smijati. »Tamo sam rođena. Onda smo se preselili u Washington gdje je moj otac nastavio diplomatsku karijeru, zatim u Pariz i Kairo. U međuvremenu smo nakratko živjeli i u Bakhari. U Britaniju smo se vratili kad mi je bilo dvanaest.

»Uživala si u takvom životu?«, nastavio je premda je odgovor bio očit. »Imaš li tamo prijatelje koje bi željela potražiti?«

I posljednji tračak smijeha izbljedio je i pogledala je na drugu stranu. Gledala ga je oči cijelo vrijeme dok su razgovarali. A sad, kad je okrenula glavu, osjetio je čudnu prazninu.

Jedva čujno promrmijala je samo - »možda«.

»Onda se valjda raduješ šoping?«

»Ne, ja...« Okrenula se prema njemu, ali su joj ovaj put duge trepavice zasjenile oči. Je li znala koliko je seksi dok ga gleda iza napola spuštenih kapaka? Nema dvojbe da je taj pogled dobro uvježbala. »Naravno, šoping je dio londonskog iskustva.« Usnice su joj se podigle u osmijeh koji je izgubio prijašnji naboj. Nije ga osjetio u svojoj nutrini.

Pa dobro. Prijašnji odgovor malo ga je skrenuo s pravog puta. Nije namjeravao prema svojoj ženi osjećati ništa osim zadovoljstva zbog koristi koju je donijela u njegovu poslovnu bilancu: naftna polja koja će eksploatirati i osobne veze u regiji koje će po potrebi koristiti.

»Vidim da ćeš uživati u Londonu.« Prije se pitao hoće li se morati suočiti s nekim emotivnim ispadom ne bi li nakon vjenčanja produžili boravak u Bakhari. Ugodno se iznenadio što reagira tako razumno. Po svemu sudeći, odlično će se slagati. »Avion je napunjen gorivom i spreman za put čim stignemo u zračnu luku.«

»To je...«, ukočila se i promucala »A moja putovnica! Ne mogu...«

»Naravno da možeš. Putovnica te čeka u zrakoplovu.«

»Stvarno?« Upitno pogledavši nagnula se prema njemu. »Bez problema si je uzeo... iz kuće?«

»Osoblje se za to pobrinulo. Pretpostavljam da nije bilo neprilika.« Joss ju je znatiželjno pogledao. Gotovo bi se zakleo da ju je to šokiralo. »Nešto nije u redu?«

»Nije u redu?« gotovo je vrisnula. »Naravno da ne. Samo sam...« Odmahnula je. »Sve je savršeno, hvala ti.« Okrenula se prema prozoru i promatrala grad koji je pomalo nestajao dok je automobil jurio prema zračnoj luci. »Kad ćemo stići do aviona?«

Joss se naslonio na sjedalo zbunjen emocijama koje su se izmjenjivale na licu njegove žene. Morat će preispitati svoj prvi dojam da je ona hladna sofisticirana osoba, pripadnica društvene elite koja putovanje svijetom i sve moguće privilegije uzima zdravo za gotovo.

Iznenadio se što je Leila, po svemu sudeći, složenija osoba nego je očekivao. Pa dobro, kad bi tome bio sklon, gotovo se mogao upustiti u istraživanje.

Gotovo.

No, imao je prećih briga i svoju je ženu želio upoznati samo površno.

»Gotovo smo stigli.«

Te su riječi Leili bile poput najljepše glazbe.

Pobjeći ne samo iz očuhove kuće, nego i iz Bakhare, zvučalo je predobro da bi bilo istina. Premda voli svoju domovinu, neće se osjećati sigurnom od Gamila dok ih ne budu dijelili kontinenti.

Očekivala je kako će se još nekoliko tjedana zadržati u zemlji i strepila od mogućnosti da bi Gamil pokušao uvjeriti Jossa da ode bez nje.

Kad je proteklih godina nekoliko puta uspjela pobjeći iz kuće, nije daleko stigla. Gamilovi ljudi pronašli su je i prisilno vratili kući, a kazna je svaki put bila sve okrutnija. Gamilov novac i status zakonitog skrbnika omogućavali su mu potpuni nadzor dok se ne uda ili navrši dvadeset petu. Uskratio joj je putovanja, obrazovanje, druženje s prijateljima i novac.

Čak i sad, kao udana žena, bojala se da će nekako spriječiti njezin odlazak. Ali sada joj se smiješila sloboda! Mogla ju je osjetiti, slatku i punu obećanja.

Preplavilo ju je tako snažno uzbuđenje da je gotovo zaboravila čudan osjećaj mučnine.

Posljednji je put prešla preko kućnog praga prije više od dvanaest mjeseci. Čim je izašla iz kuće, iznenada je osjetila snažne grčeve u želucu i tjeskobnu paniku zbog koje joj je srce počelo lupati kao ludo. Morala je uložiti nadnaravnu snagu kako bi savladala iznenadnu napetost koja ju je spriječila da gostima na vjenčanju mahne na pozdrav.

Kao da se bojala otići u slobodu.

Smiješno! Godinama nije radila ništa osim što je planirala kako pobjeći.

Želudac joj se, nakon skromnih obroka, uznemirio jedino zbog teške hrane, a vrtoglavicu je potaknuo zagušljiv zrak natopljen teškim mirisima i žamor razgovora nepodnošljiv nakon što je mjesecima šutjela kao opatica u samostanu.

A možda se sve to događalo zbog uzbuđenja što je spas tako blizu ili straha kako bi u posljednji čas nešto moglo poći po zlu. Iz prve je ruke mogla posvjedočiti da se Gamil voli poigravati sa svojim žrtvama - najprije bi pothranjivao ideju slobode, a onda iznenada zategnuo omču. Promatrala je kako se to događa i njezinoj majci.

Leila se svaki put zavjetovala kako neće dopustiti da i nju pobijedi. Zadrhtala je sjetivši se svega.

»Je li ti hladno?«

»Ne, nimalo.«

Ukrcaat će se na avion pod svaku cijenu. Ovo je prvi dan njezinog novog života, života bez čovjeka koji je i njezin i majčin svijet pretvorio u pakao. Uskoro će ostvariti svoje planove.

Namjeravala se osamostaliti novcem koji je dobila prilikom vjenčanja i razmisliti o nastavku školovanja. Izgradit će novi život u kojem nikad više nikoga neće morati pitati za dopuštenje što smije, a što ne smije raditi ili misliti.

Preplavila ju je radost. Ovo je bilo stvarno. Joss se pobrinuo za njezinu dragocjenu putovnicu. Koliko joj je puta Gamil s podsmijehom spomenuo kako je drži pod ključem?

Limuzina je ušla u prostor zračne luke. Trenutak poslije zaustavili su se kod blistavog mlažnjaka. Osoblje je čekalo da im pomogne pri ukrcaju.

»Spremna?« Kad je čula duboki glas svog muža, osjetila je kako joj trnci klize kralješnicom i zadrhtala je cijelim tijelom. Zašto, kad joj je Joss samo muž na papiru, oruđe za slobodu.

»Spremna.« Otvorila je vrata prije nego se vozač snašao.

Vrući pustinjski zrak preplavio je unutrašnjost automobila čim je kliznula sa sjedala. Pozdravila je uniformiranog vozača i okrenula se prema posadi poredanoj pred stepenicama aviona i grčevito se primila za vrata jer su je koljena iznenada izdala.

Svijet se počeo okretati oko nje, beskrajno nebesko prostranstvo nagnulo se kao da će joj se srušiti na glavu. Učinilo joj se kako bi je ta golema praznina mogla usisati u svoje ništavilo. Bolni pritisak bubnjao joj je u sljepoočnicama.

Puls joj je podivljao a srce nekontrolirano udaralo. Čula je kako joj krv hući u ušima.

Bezumni, slijepi strah hvatao ju je u svoje ralje. Znala je da će je pritiskati sve dok je beskraj ne usiše i iscijedi joj iz pluća i posljednji atom zraka.

Nije mogla disati, no i dalje se trudila ostati na nogama. Vidjela je vozača kako nešto govori, a onda joj je Joss prišao. Namrštio se i pokušavao nešto reći.

Nije ga čula jer joj se učinilo da je između njih stakleni zid. Sve joj je izgledalo daleko, pritiskao ju je vrući teški zrak, pluća i srce otkazivali su joj poslušnost, a želudac joj se okretao zbog panike koja ju je obuzela.

Osjetila je navalu adrenalina i počela se boriti protiv nagona da se vrati u automobil i sakrije se u tu malu, privlačnu sigurnu luku.

Ne smije to učiniti.

Ne vraća se ni pod koju cijenu!

Nažalost, mogla je jedino stajati na mjestu i kao priljepak se držati za vrata.

»Leila!« Ovaj je put čula Jossa i osjetila zabrinutost u njegovom osornom tonu. »Što se događa?«

Duboko je udahnula i nadljudskim naporima izravnala ramena. Podignula je bradu i s mukom, jer joj je grlo bilo suho poput pustinje, pokušala gutati.

Izdržala je Jossov mračni pogled jer je bila svjesna svoje snage. Proživjela je godine i godine s opasnim očuhom koji je nadzirao svaki njezin korak ali i misao. Prošla je farsu vjenčanja koje se temeljilo na interesu, a ne na ljubavi. Posve sigurno može se popeti na zrakoplov.

Pomisao da bi je mogli vratiti u prijestolnicu, možda i u stari dom i prepustiti očuhovoj samovolji, rashladila ju je poput ledenog tuša.

»Oprosti«, rekla je neprepoznatljivim glasom, »noge su mi se ukočile od dugog sjedenja.« Pokušala se nasmiješiti. »Odmah će mi

biti dobro.« Ako ništa drugo, glas joj je sada zvučao samo promuklo a ne i izbezumljeno.

Umjesto odgovora Joss se okrenuo i nešto rekao posadi koja je nestala s vidika.

Ponovno je duboko uzdahnula. Bez obzira na sve, slijepi strah koji ju je obuzeo bio je iracionalan. Mogla ga je pobijediti. Držeći se za vrata automobila, pokušala je koraknuti. Noge su joj bile teške kao da su od željeza i istodobno lelujave poput vode.

Učinila je još jedan korak prema zrakoplovu. Još samo dvadeset dijeli je od stepenica. Mora uspjeti.

Zadržavajući dah napokon je zgrčene prste odmaknula od vrata i polako krenula.

Iznenada je osjetila kako je primaju čvrste ruke i dižu u naručje. Pripila se uz snažno tijelo koje je mirisalo na sapun, citrus i na ono nešto što se može identificirati samo kao omamljujući miris muške puti. Bliski je dodir u njezino ledeno tijelo prenio djelić Jossove topline.

Grlio ju je sve čvršće sve dok uz svoje srce nije osjetila umirujuće otkucaje njegovog. Bio je to dobar osjećaj.

Za tili je čas zaboravila sve svoje instinktivne proteste.

Više nije bilo važno što mrzi i samu ideju kako treba nečiju pomoć. Ili što je Joss pažljiv jer si ne može dopustiti da mu mladenka padne u nesvijest i sruši se na pod.

Prvi put nakon majčine smrti Leila je osjetila utjehu nečijeg zagrljaja. Šok zbog te spoznaje pomogao joj je razbistriti glavu.

»Opusti se«, rekao joj je mirnim glasom kao da ga malaksala žena uopće nije uznemirila. Možda je naviknut na onesviještene dame pod svojim nogama! »Začas ću te odnijeti na neko mirno mjesto.«

»Mogu hodati i želim se ukrcati na avion!« podignula je glavu i našla se tik do čvrste brade i senzualne donje usne, neobične ali ipak skladne na tom grubo klesanom licu. Znatiželjno su je promatrale oči modre kao ponoć. Ravne su mu se obrve u znak čuđenja podignule kao da je osjetio njezin očaj.

Tjeskoba je poput droge još divljala njezinim krvotokom ali se, izvlačeći iz sebe posljednje ostatke dostojanstva, suočila s novom situacijom.

»Molim te, Joss«, prvi je put, i to s lakoćom koja ju je iznenadila, izrekla njegovo ime. »Bit će mi dobro čim se ukrcam.«

Zastao je a Leilina je nervoza došla do vrhunca. Nestrpljivo je gledala kako nabire čelo dok je pažljivo promatra. »U redu. Idemo u avion.«

Duboko je udahnula i zrakom napunila pluća. »Hvala ti.«

Zatvorila je oči pokušavajući normalno disati i usporiti puls. Naslutila je da se miču, ali je i dalje žmirila. Bilo joj je dovoljno osjetiti čvrste mišice oko svoga tijela, i spoznaja da je na sigurnom polako je ispunjavala njezinu izmučenu dušu.

Nije još željela razmišljati zašto joj je tako dobro u rukama stranca.

»Žao mi je«, prošaptala je, »obično se tako ne ponašam...«

Što? Što joj je bilo? »Obično mogu hodati i istodobno razgovarati.«

Glasan smijeh razbarušio joj je kosu na čelu. »Znam. Nemoj zaboraviti da sam te gledao kako na beskrajno dugom vjenčanju, pred stotinama uzvanika i nepoznatim mužem, ne trepnuvši ostaješ savršeno mirna u ulozi domaćice.«

U čudu je otvorila oči kad je naslutila humor u dubokom baršunastom glasu. I... to joj se svidjelo.

Mislila je da je Joss Carmody preozbiljan za humor. Previše usredotočen na druge stvari da bi pokazao osjećaje prema ženi koju nije želio. Bila je sigurna kako u njoj vidi samo veliki komad zemlje idealan za eksploatiranje.

»Prema običajima u Bakhari, to je zapravo bila kratka proslava« promrmljala je i više se usredotočila na muževo lice nego na nebesko prostranstvo iznad njegovih ramena. Napokon su stigli do stube i popeli se u zrakoplov. »Brzo smo otišli.«

Gamil je bio bijesan što se društvenoj kremi nije uspio pohvaliti svojim bogatim i važnim zetom. Sam je sebe nadmašio u razmetljivom pokazivanju bogatstva s kojim je želio poniziti njezinu obitelj. Nikakvo čudo što joj je pozlilo. Krivac je sigurno teška hrana.

Leila je osjetila kako im se ramena dodiruju kad je Joss ušao kroz uska vrata. Čudno, ali joj uopće nije mrsko osjetiti ga tako blizu sebe.

»Čekaju me poslovi. Ne bih mogao slaviti nekoliko dana.«

»Jasno. Malo se ljudi još drži tih običaja.«

Duboko je udahnula svježi zrak i pogledom pretražila unutrašnjost raskošnog privatnog mlažnjaka. Već joj je mnogo bolje. Možda se,

nakon što je godinama bila zatvorena, više ne može nositi s vrućinom u Bakhari. To je jedino moguće objašnjenje.

»Mogu stajati. Hvala ti, mnogo mi je bolje.«

Joss ju je okrznuo pogledom kao da želi proniknuti u njezine tajne. No, iz izraza lica nije mogla pročitati što misli. Ali, to nije bilo ni čudno jer je on multimilijarder koji je bogatstvo stekao isključivo svojim radom. Savršeno je savladao umijeće prikrivanja svojih razmišljanja i osjećaja.

Zadrhtala je od nelagode. Što zapravo vidi dok je tako gleda? Imovinu ili i nešto više?

Leila se promeškollila i pokušala odmaknuti, ali nije uspjela pa je postala još svjesnija čvrstog zagrljaja. U njegovom se naručju nije više osjećala kao da je zaštićena nego kao da je ranjiva. Nezaštićena krhkost nasuprot opasne muškosti.

To ju je uznemirilo.

Pogledom joj je klizio po usnicama koje su se zgrčile kao da je zagrizla ljutu papričicu.

»Rekla sam ti da mogu stajati.« Iznenada više nije željela da je drži. I prije je znala osjetiti opojnu lakoumnost, ali ovo je bilo drugačije. Željela ju je prekinuti zato što je bila povezana s njim.

Intenzivno ju je gledao dok ju je spuštao na pod.

Nasreću, noge su je sada držale. Opet je mogla stajati i doći do naslonjača koji joj je pokazala stjuardesa.

Nije se udobno zavalila nego je i dalje sjedila uspravno i okrenula se stjuardesi.

»Molila bih malo vode i nešto protiv bolesti putovanja.«

»Naravno, gospođo.« Žena se brzo udaljila.

Leila je samu sebe pokušavala uvjeriti kako joj je pozlilo zbog vožnje ili topline.

Promatrala je Jossa kako sjedi na drugom kraju kabine i uporno je, dok uzima lijek i pije vodu, prati pogledom.

Bilo joj je nelagodno što je netremice gleda. Kad bi je Gamil tako gledao, naježila se. Učinilo joj se da Joss pogledom pokušava proniknuti u njezine misli. Bojala se kako bi mogao primijetiti da pokušava sakriti i oduševljenje i strah. Potiskivanje osjećaja bio je jedini način preživljavanja pod Gamilovim okrutnim režimom, a ona je tu vještinu savladala do savršenstva.

Nehajno se naslonila i zatvorila oči osluškajući sve jači zvuk motora.

Kad je avion napokon poletio, otvorila je oči i vidjela da Joss nagnut nad gomilu papira piše bilješke.

Preplavilo ju je olakšanje. Zaboravio ju je, njegova je znatiželja bila kratkog vijeka. Kad stignu u London, neće više ni znati ni da postoji.

Okrenula se i dok je Bakharu gledala još samo kao točkicu, ispunilo ju je oduševljenje. Novi život bio je pred njom.

TREĆE POGI AVLJE

»VIDIM DA SI se snašla.«

Joss je ušao u kuhinju. Gledao je svoju ženu kako stavlja grijati vodu, i golema, funkcionalno opremljena prostorija kao da je odjednom postala topla i ugodna.

Bilo je to posljednje mjesto gdje bi je očekivao. S obzirom na bezbroj slugu u njezinom starom domu, prije bi očekivao da leži u krevetu i čeka da je netko posluži.

Leila se širom otvorenih očiju okrenula i on je njezin blistav pogled doživio kao nježan dodir. Neobično. Jučer je osjetio znatiželju i tračak zabrinutosti kad mu se gotovo onesviještena srušila pod noge.

»Iznenadio si me«, odgovorila je promuklim glasom koji je osjetio duboko u svojoj nutrini. »Nisam te ovdje očekivala.«

Slegnuo je ramenima. »Katkad si sam volim skuhati kavu.« Zaboga, nakon što je proveo mnogo vremena u loše opremljenim kolibama u australskoj pustari, valjda se zna snaći u kuhinji. Mogao je, kad je zatrebalo, kuhati za cijelu smjenu gladnih rudara. Jednostavnu, krepku hranu, a ne luksuzne delikatese kakve su jeli pripadnici društvene kreme poput Leile. Baš kao njegova majka, očekivala je da svi trče oko nje.

»Hoću reći kako nisam očekivala vidjeti te u stanu.« Kad ju je upitno pogledao, dodala je »Ne u ovo doba dana. Tek je rano popodne.«

»Misliš da se tajkuni nikad ne odmaraju?« Promatrao je kako traži nevidjivu mrvicu na blistavom podu prije nego se usudila pogledati ga.

Trenutak povezanosti zapalio je iskricu uzbuđenja.

Joss se na to nije obazirao. Izvještio se ne primjećivati nevažne stvari, stvari koje nisu imale mjesta u njegovim planovima.

»Ako sam dobro razumjela, sam si stvorio bogatstvo, a to ne bi bilo moguće da nisi jako puno radio.«

Dakle, potrudila se saznati ponešto o njemu.

»U pravu si.« U hodu je skinuo sako i bacio ga na stolac blizu ogromne radne plohe usred kuhinje. »Radni dan mi stvarno traje dugo.«

Uopće nije pretjerao! Nije imao volje objašnjavati kako uživa u uzbudljivoj igri širenja svog carstva ni kako sam voli raditi premda zapošljava ekipu prvorazrednih suradnika.

Biznis je bio sam sebi svrha i pružao mu je neizmjereno zadovoljstvo. U financijskom je uspjehu vidio ispunjenje kao ni u jednoj drugoj stvari. Uvijek se veselio novom izazovu, većem i složenijem od onoga netom svladanoga. Stoga je neprekidno tražio nove poslove kao onog u Bakhari ili u nedavnoj kupovini rudnika u Africi.

»Radit ću navečer, imam video konferenciju s Australijom, a sutra putujem jer moram riješiti neke probleme.« Ostale londonske obveze morat će pričekati. U ovom je trenutku najvažnija nezgoda na naftnoj platformi. »U međuvremenu možemo porazgovarati.«

»To ti je dobra ideja«, kimnula je, no učinilo mu se da su joj ramena ramena i dalje ukočena.

Zašto je tako napeta? Zbog njega? Ili je možda opet bolesna? Pokušavao se domisliti.

Sinoć, kad su sletjeli u Britaniju, jedva se uspjela pomaknuti, no to je pripisao lijeku koji je uzela protiv mučnine. Morao ju je odnijeti u automobil i onda s parkirališta u stan.

Svoju spretnu kućedomaćicu zamolio je da ju smjesti u krevet. On je, prije nego se pred zoru povukao na spavanje, još nekoliko sati proveo u svojoj privatnoj teretani i u radnoj sobi.

No umjesto da odmah padne u san, kako je sam sebe odavno istrenirao, još je dugo ležao budan mozgajući o zagonetki koju je predstavljala njegova žena.

Bila je nevjerojatno krhka i laka kao pero, u tome nije bilo greške, uvjerio se dok ju je držao na rukama i nosio u mlažnjak. Osjetio je kako joj strše koščati bokovi i mogao je napipati svako rebro.

To je probudilo dugo potiskivana sjećanja, sjećanja na Joannu. Imala je petnaest godina, bila je kost i koža i radije se povlačila u sebe nego se suprotstavljala sebičnim zahtjevima njihovih roditelja. Roditelja koji nisu marili za djecu osim kad su ih mogli iskoristiti kao oružje u međusobnim beskrajnim, nemilosrdnim okršajima.

Dok je držao Leilu i osjećao kako drhti i pokušava prikriti slabost, poželio ju je zaštititi. Posljednji se put tako osjećao kad mu je bilo deset godina i kad je želio spasiti sestru koja je naočigled propadala.

No Leila nije Joanna. Leila nije povrijeđena djevojčica. Ona je odrasla žena koja se prilično dobro prodala za udoban život i veliko bogatstvo.

Ne tiče ga se ako je prije vjenčanja pretjerala s dijetom.

Pa ipak, nije odolio upitati: »Je li ti danas bolje?«

»Mnogo bolje, hvala. Pripreme za vjenčanje vjerojatno su me umorile više nego mi se učinilo.«

Kuhalo za vodu se isključilo. »Želiš li nešto? Kuham si čaj od kamilice.« Počastila ga je onim malim, pristojnim smiješkom. Savršena domaćica, nema što!

»Odlično. Ja ću kavu.« Krenuo je prema vratima pozvati kućedomaćicu, no ona je već bila tu.

»Izvolite, gospodine Carmody?«

»Kavu i sendvič, a za moju ženu čaj od kamilice i...?« Upitno ju je pogledao.

»Ništa, hvala. Nisam gladna.«

Joss se zagledao u bež svilenu haljinu strogog kroja koja je visila na njoj. Smršavjela je otkad su se prvi put vidjeli. Tada je bila vitka ali i zaobljena na pravim mjestima. Sad joj je čak i linija čeljusti bila previše izražena.

Stisnuo je oči. Nije ga smetalo samo što je smršavjela. Izgledala je nekako... otrcano. Možda nije modni stručnjak, no čak je i on odmah primijetio da joj boja haljine nimalo ne pristaje. Osim toga, kroj je loš, prikladan za gospođu u godinama a ne za mlađahnu ljepoticu.

No barem joj noge i dalje dobro izgledaju.

Kad su se prvi put vidjeli zbunio ga je i oduševio kontrast njezinih seksi nogu, punih usnica i ozbiljnog, gotovo čednog ponašanja. Osim toga, primijetio je iskričavi duh koji ga je uvjerio kako je sposobna nositi se s ulogom domaćice koju joj je namijenio.

Mora se priznati da je ta žena fascinantna kombinacija pameti, duha i distancirane smirenosti. Ili bi to mogla postati muškarcu koji bi si dopustio da ga te osobine obore s nogu.

On posve sigurno nije jedan od kandidata. Nije mu padalo na pamet uspješan poslovni dogovor ugroziti nekakvim bliskim

odnosom.

Strogo je razdvajao poslovni i privatni život. Premda je i tjelesna bliskost imala mjesto i u poslovnoj strani njegova života: uz obostrano uživanje u seksu svaka žena koju bi odabrao da mu zagrije postelju mogla je računati na skupocjene darove i vrhunsku raskoš.

»Gospodine Carmody?«

Kućedomaćica ga je znatiželjno promatrala.

»Gospođo Draycott, molim vas, donesite nešto što će probuditi apetit moje žene.«

Leila je bijesno zurila. Od tog je pogleda duboko u sebi osjetio iskrice zadovoljstva, neku vrstu predigre na početku nove pustolovine.

»Naravno, gospodine.«

»Bit ćemo u maloj dnevnoj sobi.«

Leila je ne trepnuvši izdržala njegov pogled i bez riječi krenula prema vratima. Glava joj je bila kraljevski uspravna, hod polagan a pozornost mu je privuklo kako leluja bokovima.

No zadržao je pogled na njezinu licu ne bi li otkrio što leži iza te mirne vanjštine. Nešto mora biti. Dokaz je snažni naboj uzbuđenja koji mu klizne niz kralješnicu kad god im se pogledi sretnu.

Mogao je čuti i ono što nije izgovorila.

Dobro, ne baš sve, ali ipak mnogo toga.

Krenuo je za njom i gotovo su se sudarili jer je zastala kod vrata.

Preplavio ga je parfem, ne težak poput ružinog ulja na vjenčanju, nego prozračan i nježan, tako da ga je jedva osjetio kad je uronio glavu u njezinu svježe opranu kosu.

I ponovno je, baš kao jučer na pisti, osjetio napetost u zraku kao da Leila ima neku nepoznatu moć koja na njega djeluje poput magneta.

Što ga je to privuklo?

»Koja je to mala dnevna soba? Imaš ih nekoliko.«

»Desno, treća soba niz hodnik.«

Hodajući za njom Joss si je dopustio pažljivo promotriti svaku oblinu. Njegova žena uopće nije koketna. Pa ipak, pri svakom koraku nabori od svile nježno su lelujali oko ženstvene stražnjice i nogu, tako da je bez imalo napora dobila i zadržala njegovu potpunu pozornost.

Je li ga ona to zavodi?

Ta ga je je mogućnost zbunjivala. No kad se sjetio njezina pogleda u kuhinji, posumnjao je kako je nešto ipak krivo protumačio.

Osim toga, ipak je riječ o dogovorenom braku. Ona će biti savršena domaćica u njihovom društvenom životu, a i njezine će veze biti iznimno korisne. A što se Leile tiče, ona će dobiti ugled, još raskošniji život i nezamislivo mnogo novca za trošenje.

U ovom su dogovoru obje strane bile na dobitku. Samo bi budala to ugrozila zbog seksa. To bi sve zakompliciralo do neslućenih razmjera.

Sad kad ima suprugu, više neće morati skupocjenim darovima prekidati veze, voditi besmislene telefonske razgovore ili slušati ljubavne izjave. Isto tako uopće se, zbog navodnog zanemarivanja, ne namjerava sukobljavati sa suprugom koja se duri baš kad priređuju važnu večeru.

Osim toga, premda je objasnio kako ne namjerava imati djecu, seks bi joj mogao probuditi majčinske instinkte.

Smrznuo se na tu pomisao. Ne, njihov će odnos ostati jednostavan i bez suvišnih bliskosti.

Unatoč takvom razmišljanju Joss je, kad je ušla u sobu i sjela, pogledom pratio to utjelovljenje ženstvenosti. Učinilo mu se kako bi od ovog braka mogao dobiti i više nego je očekivao kad ga je dogovarao.

Sjela je u duboki naslonjač i utonula u mekanu kožu koja je malo ublažila drhtanje koje je osjećala otkad je Joss stigao. Previše toga ju je mučilo i još se nije mogla suočiti s njim.

Dok je besciljno hodala po raskošnom, minimalistički uređenom stanu, osjetila je olakšanje što je napokon sama. Ni s kim nije dijelila golemi krevet, u ormaru nije bilo Jossove odjeće. Nažalost, jedva je uspjela opaziti kako je održao riječ i nije joj se približavao.

Misli su joj se i ne htijući vratile na strah koji joj jučer na aerodromu nije dao disati.

Tako nešto još nije osjetila. Kad je stupila na pistu, s nogu ju je oborilo otvoreno prostranstvo koje kao da je iz nje pokušavalo iscijediti svaki atom života.

Je li to zbog iznenadnog izlaska nakon što su je dugo prisilno držali u kući?

Mogla se samo nadati kako je ono što se jučer dogodilo samo epizoda koja se neće ponoviti. Nije namjeravala dopustiti da joj prošlost određuje budućnost.

»Je li ti soba udobna?« Joss je sjeo, i sa samopouzdanjem čovjeka koji se u tom glamuroznom okruženju osjeća savršeno dobro, ispružio duge noge. Stan je, počevši od zapanjujućeg pogleda na Temzu do skupocjenih umjetnina i dizajnerskog pokućstva koji su više željeli zadiviti nego poželjeti dobrodošlicu, odisao bogatstvom.

Okrenuo se prema prozoru pa mu nije mogla vidjeti izraz lica, no zaklela bi se kako je zadovoljan.

»Vrlo je udobna, hvala ti.« Premda je odrasla u bogatstvu, nešto ovakvo nije vidjela. Osim toga, posljednjih je nekoliko godina, sve dok njezin očuh nije poželio zadiviti Jossa Carmodyja, živjela u spartanskim uvjetima.

Čak joj je i dodir svile na koži pružao dotad nepoznato puteno zadovoljstvo. A što se tiče nošenja visokih peta... danas je odabrala tanke štikle i nadala se kako se neće spoticati u hodu. Svaku je priliku namjeravala iskoristiti da bi prekinula s prošlosti.

Šutjeli su. Je li oboma nedostajalo tema za razgovor?

»Živiš li ovdje dugo?«

Slegnuo je širokim ramenima. »Ovaj sam stan na vrhu zgrade kupio prije nekoliko godina, ali nisam u njemu baš mnogo boravio. Obično živim tamo kamo me odvedu poslovi.

Kimnula je. Gospođa Draycott povjerila joj je kako se voli za nekoga brinuti. No kako se čini, dosad baš nije imala mnogo prilika.

Leili je to potpuno odgovaralo jer bi u tom slučaju imala dovoljno vremena u samoći planirati svoj novi život.

»Koliko ostaješ ovdje?«

Dugačkim je prstima kuckao po naslonu stolca. »Ovdje ćemo biti barem mjesec dana.«

Nije bilo dvojbe kako je dobro čula diskretni naglasak na množini. Leilino je srce poskočilo. »Mi?«

»Pa naravno. Upravo smo se vjenčali, ako se dobro sjećam.«

Pokušavala je smiriti paniku zbog pomisli da bi s Jossom morala dijeliti čak i ovaj veliki stan. Dogovorili su se kako će živjeti odvojeno pa se narogušila i na blagi nagovještaj da bi makar i nakratko ostali

zajedno. Bio je moćan, samozadovoljan i naviknut da je uvijek po njegovom. A te su je osobine i previše podsjećale na Gamila.

Upravo je shvatila kako Joss ne želi objaviti na sva zvona činjenicu kako njihov brak postoji samo na papiru. No vjerojatno će se ubrzo diskretno razvesti.

U međuvremenu, istražit će mogućnosti za nastavak školovanja i pronaći savršeni dom. Čeznula je za kućom s vrtom, ali bi možda, dok se ne snađe, prikladniji bio stan.

No biti ovdje cijeli mjesec? To stvarno neće biti potrebno. Kad dobije novac...

»Leila?« Upitno ju je pogledao. »Što se događa? Ne sviđa ti se stan?«

»Ni govora, jako je ugodan.«

»Ugodan?« Podignuo je tamnu obrvu. »Svašta sam čuo, ali ovako nešto stvarno nisam.«

»Oprosti ako sam te uvrijedila,« tiho je odgovorila. »Apartman je spektakularan.« Naravno, ako vam se sviđa hladan, moderan minimalizam koji pod svaku cijenu želi pokazati da je skupo plaćen.

»Gospodine i gospođo, izvolite.« Gospođa Draycott ušla je noseći veliki poslužavnik. »Priredila sam sendviče«, smiješeći se okrenula Leili, »i rollice od oraha u slatkom sirupu, prema receptu sa Srednjeg istoka, i kolačiće začinjene ružinom vodicom. Nadam se da će vas razveseliti i podsjetiti na domovinu.«

»Hvala, vrlo ste ljubazni.« Nema potrebe da itko sazna pravu istinu o njezinim sjećanjima na stari dom.

Uzela je pladanj pun poslastica i nasmiješila se kućedomaćici koja je izlazila iz sobe.

»Odlični su«, mrmljao je Joss uzimajući već drugi kolač.

»Voliš slatko?« Odložila je svoj tanjur i srknula čaj. »Je li ti majka pripremala kolače kad si bio mali?«

Iako su uvijek imali kuharicu, Leila se sjećala da joj je majka ponekad pekla najbolje kolače na svijetu.

»Ne.« Bio je kratak i otresit. »Moja se majka nije željela zamarati nečim tako ovozemaljskim kao što je kuhanje.«

»Razumijem.« Njegov ton nije dopuštao nastavak razgovora.

»Sumnjam.« Premda je pokušavao ostati hladnokrvan, nabrane obrve govorile su koliko se trudi suspregnuti osjećaje.

»Moja se majka užasavala svega što bi joj moglo ugroziti djevojački stas ili ogrubjeti ruke.« Fiksirao ju je tako da se Leila naježila kao da ju je dodirnuo. »Osim toga, bila je čvrsto uvjerena kako se svijet okreće oko nje. Nije imala ni najmanje sklonosti za kućne poslove kojima bi zaprljala ruke. Time su se bavili drugi ljudi.«

Leila se namrštila zbog tih oštrih riječi i možda zbog ledenog bijesa koji je pročitala u njegovim očima.

Okrenula je glavu zbunjena zbog emocija koje su poput vuklana provalile iz njezinog naizgled opuštenog supruga.

Bili su stranci i nije bilo razloga zašto bi se to promijenilo. Nije željela produbljivati simpatiju koju je osjetila kad je pričao o svom, čini se, nesretnom obiteljskom životu.

Nagonski je osjetila da to ni njemu ne bi bilo drago.

Diskretno je pokušala promijeniti temu. »Pretpostavljam kako se tvojoj majci sve ovo sviđa.« Širokim je pokretom pokazala na stan koji je, u jednoj od najekskluzivnijih londonskih kuća, do posljednjeg detalja uredio arhitekt.

Možda joj zato sve ovo i izgleda potpuno bez duše. Po svemu sudeći, Joss nije imao vremena a možda ni volje za nešto tako obično i jednostavno kao što je uređivanje svog doma. Zato mu stan i izgleda kao djelo vrhunskog pomodnog i iznimno nadarenog dizajnera koji ga je osmislio kao izložbeni prostor a ne kao dom.

»Moja majka više nije živa.« U tišini koja je postajala sve dublja, pogled mu se zamutio. »Nemam obitelj.«

»Žao mi je.«

»Nije ti bilo čudno što nitko nije došao na vjenčanje?«

Ton mu je bio grub i Leili je postalo neugodno što to nije ni primijetila. Uzevši u obzir broj Gamilovih gostiju, bilo je to i više nego očito, no potpuno su je zaokupila razmišljanja hoće li se konačno uspjeti osloboditi njegovih kandža. Gotovo cijeli dan bila je smušena od straha i uzbuđenja.

»Ne, ja...«

Zašutjela je kad je vidjela Jossovo namrgođeno lice. U njegovom ledenom izrazu naslutila je kako smatra da je zaokupljena isključivo sama sobom.

»Ne želim obitelj. Ne zanima me nastaviti obiteljsku lozu.« Netremice ju je gledao. »I ne vidim zašto na svijet donositi novu

djecu kad se ni ova koja su već tu ne mogu prehraniti.«

Oštro je pogledao njezin tanjur s netaknutim slasticama koje je s toliko pažnje pripremila gospođa Draycott.

Leila je i pri samoj pomisli na zasitnu statkoću osjetila grčeve u želucu. Nakon prisilne dijete nije mogla ni okusiti začinjenu hranu. Vjerojatno je jedan od razloga što joj je jučer pozlilo bilo i to što je pod budnim Gamilovim pogledom pokušavala na svadbenoj gozbi nešto na silu pojesti.

Ali ako ne želi Jossu otkriti pravi razlog zašto nema apetit, morala bi nešto barem kušati. Joss možda nije isti kao Gamil, ali nije željela riskirati. Voli zapovijedati, jak je i strog.

Na svojoj je koži naučila da se muškarcima koji vole vlast ne može vjerovati. Nema šanse da nakon Gamilove grubosti i svoje bespomoćnosti ikad Jossu ukaže povjerenje. Tko zna kako bi ga upotrijebio protiv nje.

Osim toga, stidjela se zbog svega što joj se događalo. Razum joj je govorio kako je učinila sve da se odupre Gamilovom zlostavljanju, ali se istodobno osjećala loše zato što je bila žrtva.

Nevoljko je uzela mali kolač. Udahnula je intenzivan miris meda i zastala jer ju je preplavila mučnina.

»Slučajno znam kako se gospođa Draycott jako potrudila pripremiti nešto posebno za tebe.«

Osjetila je težinu Jossovog pogleda kad je zagrizla slasticu.

Slatko-gorke uspomene zapljusnule su je već od prvog zalogaja. Sjećanje na doba kad je sreća bila nešto samo po sebi razumljivo. Sjećanje na majku, koja je oko vitkog tijela dva puta omotala golemu kuharičinu pregaču, kako se smije u njihovoj kuhinji u Parizu. Otac koji u večernjem odijelu krade kolač s rešetke za hlađenje i za kaznu dobiva po prstima, pa se supruzi osvećuje glasnim poljupcem u usta. Sjećanje na rođendane kad je bila dijete, na proslave, veselje.

»Ukusno je«, promrmljala je i odvažila se na još jedan zalogaj.

Nažalost, val mučnine prebrzo je otjerao lijepa sjećanja. Želudac joj se pobunio zbog grozne kombinacije klonulosti i neutažene gladi.

Pokušala je ustati. »Oprosti, trebam...«

»Toalet?« Jossov se glas izobličio od bijesa. Podignula je glavu i vidjela ljutnju u njegovim očima. »Zašto? Da iz organizma izbaciš sve što si pojela?«

Odmahnula je glavom zapanjena zbog njegovih riječi.

»Malo mi je zlo, to je sve. Ja...«

»Ti poduzimaš sve da bi ti bilo zlo, zar ne?«

»Ne!« Skočila je na noge. »Nije tako!« Bila je umorna da joj drugi ljudi objašnjavaju što misli i da nadziru svaki njezin pokret. Bila je zlovoljna, sita svega i...

»Priznaj, Leila.« Glas mu je bio smrtno ozbiljan kad ju je zaustavio na sobnim vratima. »Je li riječ o bulimiji ili anoreksiji?«

Joss je odlučio to raščistiti odmah.

Njegovo ionako krhko razumijevanje za razmažene princeze u trenu je nestalo. A negdje duboko u sebi skrivao je strah i spoznaju koliko poremećaji prehrane mogu biti opasni.

Ništa nije koristilo što je sam sebe pokušavao uvjeriti kako Leila nije njegova briga. Ne može joj okrenuti leđa.

»Ni jedno ni drugo!« Mahnula je glavom kao da je istinski šokirana. »Sve je u redu s mojim prehrambenim navikama.«

Pažljivo ju je gledao, zadovoljan što joj se na obrazima umjesto sablasnog bljedila pojavljuje crvenilo, a iz očiju sijevaju munje.

Iznenadilo ga je koliko mu je supruga lijepa kad se naljuti.

»Zašto te onda nikad nisam vidio da pojedeš više od zalogaja? Zašto ti je zlo nakon jela?«

Približio se dok nije osjetio svježi parfem, no ona je odmaknula glavu. Ipak je postigao da ne bježi od rasprave. Pogledala ga je tako da su mu žmarci prostrujali cijelim tijelom. Duboko u sebi osjetio je buđenje nečega poput želje.

Da je prije znao da Leila može biti tako... živahna, vjerojatno bi bolje razmislio o ženidbi. Treba mu je tiha, reprezentativna žena, a ne vatromet. No buđenje vatre u njegovoj nutrini prepoznalo je što je istina a što laž.

»Često naprečac donosiš odluke?« Podignula je lijepo oblikovanu obrvu i dobila izraz nedodirljivosti zbog koje je poželio srušiti zidove među njima i pokazati joj što je sirovo, ovozemaljsko uživanje.

»A ti uvijek izbjegavaš pitanja na koja nemaš odgovor?«

Nosnice su joj se raširile kao da se pod svaku cijenu želi obuzdati. U njemu se probudilo neočekivano zanimanje. Strastvene žene sviđale su mu se samo u krevetu: osjećaji nisu bih na njegovoj listi prioriteta.

Zato se odmah zaustavio.

Leila je njegova supruga i ne namjerava spavati s njom. Nije želio ni razmišljati o eventualnim napornim emotivnim scenama sa ženom s kojom se upravo vezao.

Sklopila je ruke ali nije se dao zavarati tim prividnim znakom smirenosti jer su joj iz prelijepih očiju i dalje sijevale munje. Premda je odlučio povući se, nije mogao prestati uživati u njezinoj zbunjujućoj ljepoti.

»U posljednje vrijeme nisam jela začinjenu hranu. Jela na svadbenoj gozbi bila su pripremljena da zadive goste, ali nisu bila po mojem ukusu.«

»Jesi li bila na dijeti? Nije li te otac upozorio na opasnosti od pretjerane mršavosti?« Namrštio se zbog njezine gluposti. Pa zar ne zna koliko je zdravlje važno?

»Očuh.« Smjesta je stisnula usnice kao da je požalila zbog ispravka. »I ne, nije ga zanimalo što i koliko jedem.«

Sjena joj je, kao da želi nešto prešutjeti, ponovno prekrila lice. Odlučio je otkriti o čemu se radi.

»A sad? Ne možeš reći da ti se slatkiši ne sviđaju. Gledao sam ti izraz lica kad si zagrizla prvi zalogaj.« Zatvorila je oči kao da ju je preplavilo blaženstvo. Pogled na taj čisti senzualni užitak privukao mu je pozornost. Osjetio je kako ga privlači i kako se u njemu neočekivano budi muškost.

S naporom je promucala: »bilo je izvrsno, ali, kako sam ti rekla, u posljednje sam vrijeme jela samo male, posve jednostavne obroke, pa su mi fini kolači bili malo prezasitni.«

U posljednji je trenutak odustao od novih prijekora. Znao je da to nije sve. Premda, morao je priznati, bila je iskreno šokirana njegovim optužbama. U ovom trenutku bolje mu je odustati od prigovora.

»A sad? Je li ti još zlo?«

Mahnula je glavom i širom otvorila oči. »Pa...« zastala je kao da razmišlja »...baš i nije!« Zračila je pravim zadovoljstvom.

»Dobro. Trebala bi više jesti.«

»Misliš?«

Kimnuo je, ponovno sjeo i uzeo šalicu s kavom. Bio je dovoljno mudar da shvati kako će trebati vremena dok ne sazna što zapravo

muči Leilu. »Moram ići, ali kad se vratim i kad počnemo priređivati zabave, nećeš moći svaki čas bježati u toalet.«

Priređivati zabave? Želudac joj se zgrčio od zaprepaštenja i nevjerice. Otkad parovi koji žive odvojeno primaju goste?

Utonula je u naslonjač fiksirajući Jossa kako srče kavu i svojim snažnim bijelim zubima gricka još jednu rolicu od oraha natopljenju slatkim sirupom. Zbunjeno je promatrala ritmičko pokretanje njegove snažne čeljusti. Djelićem mozga registrirala je da očitoma nema problema s apetitom, no kad bolje razmisli, to već i zna.

»O kakvim zabavama govoriš?«

»Zajedno ćemo primiti goste«, slegnuo je ramenima. »U društvu se sklapaju mnogi poslovi i stvaraju veze. Jedan od razloga što sam smatrao da ćeš biti prikladna supruga je tvoje podrijetlo. Ti si dijete diplomata, odgojena u visokom društvu i imaš veze s mnogim moćnim obiteljima s kojima namjeravam poslovati.« Samozadovoljno se naslonio. »Ti si rođena domaćica. To me zanimalo kad smo se upoznali.«

»Stvarno?«, uspjela je procijediti. Od bijesa ju je oblilo crvenilo.

Kako se samo tako bahato usuđuje reći kako se udostojio smatrati je prikladnom da mu bude žena. I domaćica. Kao da ona nešto duguje njemu! Pa zbog nasljedstva je ušao u njezin život.

»Nismo se tako dogovorili«, procijedila je.

»Nismo?« Senzualna donja usnica mu se ukrutila, oči stisnule u proreze i iznenada se napetost u sobi mogla gotovo napipati.

»Ne«, Leila nije željela pokazati strah. »Nisi spomenuo zajednički društveni život.«

Prekrižio je noge i raširio prste po naslonu stolca.

No Leila ni na tren nije povjerovala kako je opušten. Bio je na oprezu kao grabežljivac dok vreba plijen.

»Pa ne misliš valjda da ću te, samo zato što smo u braku, uzdržavati kako bi ti to željela? I od tebe se zauzvrat nešto očekuje!«

»Pravi se javlja. Oženio si me zbog naftnih polja koja sam naslijedila od oca.« Kako se samo usuđuje optužiti je za koristoljublje?

»Istina.« U njegovom je osmijehu naslutila pohlepu zbog koje je postala nervozna. »Istodobno sam dobio i domaćicu koja će mi pomoći u postizanju ciljeva. U ovom trenutku to su dogovori s

europskom i srednjoistočnom društvenom kremom. A ti si savršena da mi u tome pomogneš.«

Savršena da mu pomogne!

Leila je radije zašutjela nego da mu oštro odgovori.

»Nažalost, imam druge planove.« Naslonila se i fiksirala svjetlucave oči tamne poput ponoći.

Sada je, daleko od Bakhare, konačno bila na sigurnom. Ubrzo će moći raspolagati svojim novcem, a u zemlji kao što je Engleska, Joss joj ne može nametati svoju volju kao što je to radio očuh.

»Druge planove?« Upitno ju je pogledao i vidio tvrdoglavost na njezinim stisnutim usnicama. »Kako to misliš, pa tek smo se vjenčali?«

Uzdahnuo je. Evo, nije li to bio jedan od razloga zašto se dosad nije oženio? Ženski hirovi? Vjenča se i onda mu kaže kako ima druge planove.

Ako misli da će ga vrtiti oko malog prsta kao što je to njegova majka radila sa svima oko sebe, ljuto se vara.

Leila je nehajno slegnula ramenima i njezin ga je spokoj ozlovoljio. »Rekao si mi kako će naš brak postojati samo na papiru. Jasno si mi potvrdio da nećemo živjeti zajedno.«

Zašto ga je zaboljelo što ga se želi riješiti nabrzinu. Nije, doduše, uz sebe želio bespomoćnu ovisnicu o osjećajima, no nije baš bio naviknut da ga žena ostavi. On je uvijek bio taj koji je prekidao veze.

»Ni nećemo, ali ćemo se zajedno pojavljivati na važnijim društvenim događanjima.« Znao je da dobro razumije govor novca i da zna koliko su važni poslovi. Uostalom, kad mu se prodala, znala je da ne treba očekivati emotivnu bliskost. To je bio odlučujući faktor u odluci da je oženi.

»Ništa ne brini. Budi diskretna i neću se miješati u tvoj privatni život.« Nasmijao se jer se sjetio da dio njihovog predbračnog ugovora predviđa sankcije u slučaju trudnoće, što znači da mu neće uspjeti podvaliti tuđe dijete. »Ipak, povremeno ću stvarno trebati tvoje usluge kao domaćice.«

»A ako odbijem?« Glas joj je bio leden.

»Odbijaš?« I sama pomisao kako bi mu se netko usudio proturječiti, Jossu je bila toliko nevjerojatna da u prvi mah nije ni shvatio što mu

je rekla. »Ne budi luda. Zašto bi odbila?« Pa nije valjda toliko lijena da ne može podnijeti ni taj mali napor?

»Ne odgovara mi. Odsad namjeravam živjeti svojim životom.«

Joss ju je bijesno pogledao. »Ne vjerujem baš, draga ženice.« Rekao je to mekim tonom od kojeg su strepili poslovni suradnici na četiri kontinenta. »Sjeti se potpisa na predbračnom ugovoru. Sa svim si se složila i više nemaš izbora.«

ČETVRTO POGLAVLJE

OSJETILA JE da ostaje bez zraka.

Uopće se ne šali.

Kakav čovjek stavlja takve detalje u predbračni ugovor?

Pa takvi bi ugovori trebali štiti imovinu, a ne određivati što su to suprugine obveze!

Doduše, već i površan pogled u bijesne muževe oči uvjerio ju je da on, osobito kad je riječ o poslovima, ništa ne prepušta slučaju. A ovaj brak i nije ništa drugo nego poslovni dogovor.

U toj je misli, kao brodolomac u pojasu za spašavanje, pokušala pronaći spas. S poslovima se može uhvatiti u koštac, ali ne bi mogla podnijeti emotivne igrice.

»Pročitala si ugovor?« Vidno iznenađen upitno je podignuo obrvu crnu poput ebanovine.

Kako je samo mrzila taj bahati izraz lica! Bila je umorna od muškaraca koji vjeruju da su nadljudi.

Stisnula je šake i osjećala kako joj se nokti zabijaju u meso.

Željela je, naravno, pročitati ugovor, ali nije uspjela jer joj je očuh pokazao samo dno svake stranice da ju parafira i onu posljednju gdje se potpisala. Bila je bijesna, frustrirana i očajna pa je na kraju ipak potpisala i odustala od zahtjeva da pročita cijeli ugovor. Pozlilo joj je i pri pomisli na očuhov prljavi postupak, ali se prisilila učiniti što se od nje očekivalo jer je samo tako dobila priliku da pobjegne.

»Leila?« nestrpljiv glas očekivao je trenutni odgovor. Nije li pobjegla od jednog tirana samo zato da bi se našla pod čizmom drugoga? Srce joj je zadrhtalo zbog takve mogućnosti.

»Vjerojatno sam previdjela taj odlomak.«

Ponos joj nije dozvolio reći istinu. Sve je to za nju prošlo svršeno vrijeme. Nije se željela sjećati prošlosti, osobito ne pred čovjekom koji ju je i sam namjeravao iskoristiti za svoje ciljeve.

Očuh je zloupotrijebio svaku njezinu slabost. Stoga više ni jednom muškarcu, a posebno ne svom mužu, neće otkrivati svoju ranjivost. To bi bilo preopasno.

Tamne su je oči netremice promatrale. Osjetila se beskrajno dobro što se uzdignute glave usudila izdržati njegov pogled, a ne ustuknuti kako je samu sebe istrenirala kad je u pitanju bio Gamil. Čak je i zbog te sitnice osjetila da je snažna i neustrašiva.

Kako joj je očuh sustavno razarao život!

Leila je odlučila krenuti iznova i nije namjeravala odustati. Ni jedan je muškarac više neće tiranizirati sad kad je slobodna, ili, budimo iskreni, gotovo slobodna.

»Pa jasno, zanimao te samo onaj dio ugovora koji se odnosi na novac«, kimnuo je Joss. Bio je tako duboko uvjeren kako joj je novac najvažniji, da čak nije zvučao sarkastično.

»Baš i nemaš dobro mišljenje o ženama?«

Iznenadeno ju je pogledao. »I prema muškarcima i prema ženama postupam onako kako mi se u datom trenutku učini da je najbolje.«

To je otprilike značilo kako ne poštuje nikoga.

Za kakvog se to muškarca udala! Znala je, naravno, da u poslovnim krugovima ima reputaciju nemilosrdnog protivnika, jer je Gamil takve osobine duboko poštovao. Ipak je pretpostavila kako bi mogao pokazati i nježnost, ne možda prema njoj, nego prema nekom.

Potisnula je sjećanje na to koliko joj je vješto pomogao i pokazao suosjećanje kad joj je jučer pozlilo.

Dobro se nosio s tom situacijom samo zato jer je morao stići u London, i to je sve. Bila bi luda kad bi pomislila kako ga je potaknula zabrinutost a ne žurba.

Sve što je saznala dokazivalo je kako on nije čovjek kojeg bi željela bolje upoznati.

»Dakle, ugovor navodi koje su moje dužnosti domaćice.« Leila je pokušavala ostati hladnokrvna. »Je li to sve?« Bila je ponosna na ledeni ton kojim je pokušavala sakriti sve jaču nervozu. Što se još skriva u tom dokumentu?

»Dostavit ću ti kopiju da se podsjetiš detalja.« Pogledao je na skupocjeni ručno rađeni ručni sat kao da joj želi pokazati kako se više nema vremena baviti sitnicama i da razmišlja o važnijim stvarima.

Proklet bio! Ovo je važno.

»Prosvijetli me, Joss.« Prekrižila je noge i nonšalantno se naslonila iako je osjećala bol u cijelom tijelu napetom zbog nervoze. Nagonski

je pokušavala sakrila koliko je zanimaju svi detalji ugovora.

Ponovno ju je gledao klizeći pogledom po nogama, prelazeći po haljini da bi se napokon zaustavio na licu.

Oblilo ju je rumenilo gdje god ju je, nježno poput milovanja, dotaknuo njegov pogled. Prkosno je izbacila bradu pretvarajući se da ništa ne osjeća.

Nešto je zatreptalo pod njegovim poluspuštenim kapcima. Vrat joj se ukočio kao da naslućuje opasnost.

Joss, po svemu sudeći, voli odlučivati a ne odgovarati na pitanja.

Začudila se koliko su ju izazivale iskrice upozorenja u njegovim očima. Uživala je što ga može provocirati. Nakon godina glumljene pokornosti uživala je što čak i sitnicama može pokazati svoju neovisnost.

Nehajno se igrala majčinim bisernim privjeskom. »Što sam još propustila?«

Nepomično je sjedio usredotočen na, kako se činilo, golemi biser u njezinoj ruci. Naglo ga je ispustila tako da joj je pao među grudi.

Očima je pretraživao mjesto gdje je nestao, a Leila je, kad je to primijetila, počela ubrzano disati osjećajući kako joj toplina oblijeva grudi a puls divlja.

Nije bila naviknuta da je tako gledaju.

»Morala bi pročitati ugovor.« U načinu kako je to izgovorio osjetila je kako ne vjeruje da će shvatiti složene pravne formulacije. Zlovoljno se trgnula iz čudnog stanja u koje ju je doveo njegov pogled.

»Hoću«, odgovorila je bezazleno se nasmiješivši, »ali u međuvremenu... «

Glasno je uzdahnuo, čeljust mu se napela - što joj je bjelodano pokazalo kako gubi kontrolu. Nastavila se slatko smješkat. Mrzila je i samu pomisao kako bi mogao bez riječi završiti razgovor kao da je ona još samo jedna zamorna poslovna transakcija.

»Pristala si biti moja domaćica, ali ne brini, posao nije osobito težak. Imat ćeš dovoljno vremena za...« Mahnuo je rukom kao da zapravo i nije siguran što obični ljudi rade u slobodno vrijeme.

»Šoping?« Osmijeh joj nije silazio s lica. Opsesivna potreba njezina očuha da je u svemu kontrolira oduzela joj je mogućnost donošenja čak i najmanjih odluka. A sad se udala za čovjeka uvjerenoga kako

joj je najveća želja trošiti njegov novac! Ni na pamet mu nije palo da bi mogla poželjeti stvarati svoju karijeru.

»Točno«, ponovno je mahnuo rukom, »a predviđene su i kazne u slučaju skandala, rastave ili trudnoće«.

»Kazne za što?« gotovo je vrisnula u nevjerici.

»Čula si me.« Nehajno je pijuckao kavu kao da razgovaraju o vremenu. »Jasno sam naveo kako u ovom braku neće biti djece.«

»Sjećam se.« Kako bi to mogla zaboraviti? Nije imala ništa protiv činjenice kako neće dijeliti krevet. »Ali, za to je potrebno dvoje...«

»Naravno da je potrebno dvoje da bi se začelo dijete, a ja u tomu ne namjeravam sudjelovati.« Njegove su je riječi pogodile kao paljba iz vatrenog oružja. Ukočila se zbog upozoravajućih varnica u tamnim očima.

Napokon je shvatila. Mislio je na djecu koju bi imala s drugim muškarcima, ljubavnicima.

»Ako ostaneš trudna, nemoj mi dolaziti plakati. U tom slučaju gubiš sve pogodnosti ovoga braka.« Glas mu je bio leden, a svaka riječ puna prezira. Doista, bio je oličenje tajkuna, čovjeka koji je izgubio ljudsku toplinu.

»Čemu to zaprepaštenje? Siguran sam da se znaš čuvati od trudnoće.«

Njegovo gađenje bilo je gotovo opipljivo. Zbog djeteta? Ili zbog pomisli da bi on bio otac? Svakako ne zbog mogućnosti da bi njegova žena imala odnose s drugim muškarcem. Joss joj je jasno rekao da, ako bude »diskretna«, može raditi što želi. Doslovce joj je preporučio slobodno seksualno ponašanje, ali pod uvjetom da ne zatrudni!

Leila je od očuha doživjela razna poniženja, ali ovo je bilo dno dna. Uspio ju je povrijediti tako duboko kako to Gamilu nikad nije uspjelo. Zgrožena, i dalje je ukočeno sjedila, a patnja ju je razdirala.

Dobro je znala da Joss o njoj nema baš visoko mišljenje, pa je ni njegove riječi ne bi smjele povrijediti. Pa ipak, usputnu primjedbu o svom niskom moralu doživjela je kao konačni udarac.

»Bez brige, neću ostati u drugom stanju.« Ionako, kad bi i imala dijete, to bi bilo s čovjekom kojeg voli. S nekim tko će je ljubiti cijelim bićem, a ne s čovjekom kojega zanimaju samo ugovori i zarada. Jednom, kad ova veza postane samo ružno sjećanje...

Usiljeno se nasmiješila, no Jossov namršteni pogled rekao joj je da uopće nije shvatio da se grčevito trudi sakriti osjećaje.

»Nemam namjeru spavati ni s kim, a osobito ne s tobom.«

Pažljivo ju je gledao dok je sigurnim pokretom spuštao šalicu na stol. »Oh«, promrmlija je medenim glasom od kojeg su joj zatreperile dlačice na vratu i rukama. »Nikad ne spavam sa ženama. Moj je odnos s njima mnogo aktivniji. Uvijek spavam sam.«

Usnice su mu se raširile u samozadovoljni osmijeh koji ju je duboko uznemirio. Unatoč Jossovom neopisivo ružnom ponašanju, osmijeh mu je bio opasan.

Pocrvenila je kad ju je ponovno odmjerio naizgled površnim pogledom od kojeg joj je zatitrao svaki živac.

Novi nepoznati osjećaj toliko ju je uznemirio da bi gotovo radije ponovno doživjela jučerašnji napad panike s aerodroma. Nagonski je osjetila kako bi je taj duboki, nepoznati nemir mogao prepustiti Jossu na milost i nemilost.

Ne smije dopustiti da se to dogodi.

Nijedan je muškarac više nikada neće tlačiti.

Namjerno se malo podignula, sjela uspravnije i, želeći pokazati samopouzdanje, prekrižila noge. Ponovno je u ruku uzela privjesak kao da će u njegovoj glatkoj čvrstoći i u činjenici da je pripadao njezinoj majci pronaći izgublenu sigurnost. Gamil ga je spremio i držao pod ključem zajedno s ostalim majčinim nakitom. Nerado joj ga je dao kad je uvjeravao Jossa u prednosti braka sa svojom pastorkom i mladom nasljednicom.

»Odlično«. Zastala je kako bi se uvjerila da je pažljivo sluša.

»Drago mi je što si mi potvrdio kako ne očekuješ intimnost.« Malo je stišala glas. »Jedino očekujem da se fitnessom baviš negdje drugdje. Bili bi mi krajnje zamorni slučajni susreti s tvojim instruktoricama.«

Joss je malo raširio oči i onda, na njezino veliko iznenađenje, nagnuo glavu unatrag i prasnuo u smijeh.

Zvuk mu je bio dubok i pun, iznenađujuće ugodan. Zabavljao se i u tom trenutku, možda i nehotice, pokazao se u mlađem, simpatičnijem izdanju.

»Pogodak! Reagiraš kao prava supruga.«

»Drugi ću put biti bolja«, procijedila je nezadovoljna što se našla na udaru njegova humora.

Osjetila je potrebu odgovoriti na njegovo zadirkivanje. »Ti ne želiš pravu suprugu.«

»Naravno.«

Osmijeh je nestao s Jossovog lica. Nakratko je, uživajući u njezinom iskričavom odgovoru, zaboravio da ne želi bliskost. Zbližavanje bi nepotrebno zakompliciralo situaciju.

Osim toga, draže su mu lakomislene obdarene plavuše nego pothranjene brinete britkog jezika sklone pitanjima i podbadanjima.

No dok je promatrao ponosnu bradu i oči iz kojih su sijevale smaragdne iskre, vatra je i dalje plamtjela u njegovoj nutrini. Privjesak se dizao i spuštao sa svakim njezinim udisajem i izdisajem pa je kao hipnotiziran buljio u gornji dio haljine koji je jedva pokrivao njezine čvrste, visoke grudi. Hvala Bogu što nakon dijete i tamo nije postala kost i koža.

U mislima se vratio na jučerašnji dan kad su mu te čvrste dojke, dok ju je pritisnutu uz sebe nosio u avion, pokazale da je njegova supruga i prava žena.

»A ako odbijem preuzeti ulogu domaćice?« Pitanje ga je iznenadilo dok je pokušavao zamisliti kako izgledaju Leiline grudi kad nisu pokrivenne bež svilom.

»Zašto bi to učinila?« Nagnuo se prema naprijed zaintrigiran unatoč svemu. Zašto se stalno vraća na tu banalnu i nevažnu sitnicu?

Bezbroj bi žena bilo presretno kad bi s njim priređivale ekskluzivne zabave ili ga pratile na vrhunska društvena događanja.

Leila je slegnula ramenima i tako se spokojno nastavila igrati s narukvicom da ga je gotovo zavarala. Razotkrila ju je druga ruka čvrsto stisnuta u šaku. Bio je sve znatiželjniji.

»To je sve što želim od tebe.« Osim zemlje koju je već dobio. »Ako ne budeš poštovala ugovor, raskinut ću ga, a ti se odmah vraćaš u Bakharu.«

Počela je uzbuđeno disati. Fiksirale su ga bijesne oči. Vidio je osjećaje, snažne osjećaje. Začuo se štopot pa je spustila pogled a duge su joj trepavice sakrile oči. Na podu oko njezinih nogu kotrljali su se skupocjeni crni biseri, a Leila je i dalje sjedila nepomična poput

ledenog kipa. Jedna joj je ruka stisnuta u šaku ležala u krilu a drugom je čvrsto zgrabila ostatke svoje narukvice.

»Leila?« Pridigao se da bi joj prišao, no kad je shvatio što radi, ponovno je sjeo.

Ona je i dalje nijemo buljila u pod.

»Što se događa?«

Prokletstvo! Uspjela ga je razbjesniti! U jednom je trenutku bila drska i izazovna, a u sljedećem... Na pamet mu je pala riječ »ranjiva«, premda za to ne bi baš stavio ruku u vatru.

Da ne bi! Bila je ranjiva kao ledolomac koji se probija kroz život. I sam je vidio kako površno čita važne pravne dokumente. Bila je naviknula da se za nju brine očuh u financijskom i u svakom drugom smislu.

Odrasla je okružena svim prednostima koje donosi bogatstvo. Gamil mu je rekao kako je čak imala privatne učitelje da ne bi morala ići u školu s drugom djecom.

»Nisam bila ni svjesna da sam tako jaka.« Pokazala je bisere koji su se na sve strane kotrljali po savršeno ulaštenom drvenom podu. Usnice je stisnula u poznati ledeni osmijeh koji više uopće nije bio uvjerljiv.

Zapanjen, Joss je u njezinom promuklom glasu prepoznao stres. Ovo, kako se čini, ipak nije igra. Ali o čemu se onda radi?

Nagnula se prema naprijed kao da će se spustiti na koljena i početi skupljati rasute bisere.

»Ne želiš kući?«

Zastala je. Slegnula je ramenima, skrenula pogled i počela objašnjavati. »Živjela sam po cijelom svijetu pa Bakhara nije moj jedini dom.«

Zar je mislila kako nije primijetio da izbjegava odgovor?

Zar ga smatra budalom?

Podsjetio je sam sebe kako ga, dok se drži dogovora, ne zanimaju Leilini emotivni problemi. No, premda je imao važnijih briga, nastavio ju je ispitivati.

»Nisi mi odgovorila. Zašto se ne želiš vratiti u Bakharu?«

Visoko je podignula ramena i prekrížila ruke. Onda ih je uz duboki uzdah raširila, položila na široki naslon i udobnije utonula u duboku fotelju. Izgledala je kao oličenje opuštenih nehačnosti. Ili gotovo tako.

Joss je znao dobro pročitati ljude. Leila mu je pravi izazov, žena koja više sakriva nego otkriva. A naslutio je i napetost koja je preplavila svaki atom njezina vitkog tijela.

»Živjela sam tamo godinama. Došlo je vrijeme za promjene. Naviknuta sam na česte selidbe.«

Živahno je mahnula rukom i tada je vidio tanku plavkastu crtu oko njezina ručnog zgloba. Do maloprije ju je sakrivao dvostruki niz velikih bisera, a jučer bezbroj zlatnih narukvica. Složeni ornamenti nacrtani kanom na nadlanici i zapešću donekle su je prikriili, no na podlanici se jasno vidjela crta, koja uopće nije bila dio ukrasa.

Oko cijele ruke jasno se vidjela modrica.

Duboko u sebi osjetio je napetost ali i strašnu sumnju.

Sjetio se kako se, kad su se upoznali, neprekidno osvrkala kao da je zabrinuta je li netko sluša što govori ili kao da očekuje mig od nevidljivog promatrača. Bio je tako usredotočen na detalje pregovora da mu nije palo na pamet razmisliti o čemu je riječ. Ta mu pomisao sada nije dala mira.

Osjetio je krivnju, davno zaboravljeni osjećaj.

Je li prisilno ušla u brak?

Zgrozila ju je spoznaja da je u zamci. Preplavio ju je užas.

Gamil se već hvalisao kako je uzeo dio novca koji su joj ostavili roditelji. Nazivao je to »investiranjem«. Investiranjem u planove koji su njemu donosili korist! Bez svog novca, Leila se u borbi za svoju neovisnost mogla osloniti jedino na ono što će dobivati od muža.

Nažalost, zbog novca će morati ostati s Jossom! Alternativa je povratak očuhu. Protrnula je od straha da bi se njezini snovi mogli raspršiti. No spremna je na sve kako bi izbjegla povratak.

Joss je naglo ustao. Trgnula se zbog žestine tog pokreta i preplavio ju je neobuzdani strah ali se, zahvaljujući godinama provedenima s Gamilom, uspjela brzo pribрати i opustiti.

Oprezno je pogledala prema njemu.

Joss se nije približio nego je, onako visok i impozantan, osvjetljen zalazećim suncem, krenuo prema prozoru. Promatrala ga je očarana energijom koja je zračila iz tih nekoliko dugih koraka.

Izgledao je kao da bi trebao biti vani, osvajati planinske vrhunce ili stajati uz naftnu bušotinu s vjetrom u kosi i očiju stisnutih zbog jakog

sunca. Tako je dinamičan i jak. Čak ni strogo poslovno odijelo nije moglo sakriti njegova široka ramena ni snažna bedra.

Još nikad nije vidjela tako snažnog, muževnog muškarca. A možda tako misli jer je predugo bila odvojena od svijeta? Taj autentični magnetizam privlačio ju je i probudio nešto nepoznato u njoj.

Sjetila se kako ju je nosio i kako je u tim trenucima, prvi put nakon mnogo godina, osjetila sigurnost. No ne smije zaboraviti da će postati sigurna kad se izbori za svoju neovisnost. Snažne muške ruke i široki grudni koš neće joj u tome pomoći.

»Reci mi«, neočekivano se okrenuo i progovorio oporim glasom, »jesu li te prisilili na brak?«

Širom je otvorila oči.

»Odgovori mi!« ukočeno je stajao i strogo procijedio. A onda, shvativši kako je pretjerao, obratio joj se mekšim glasom. »Leila?«

Osupnuta, odmahнула je glavom. »Zašto bi ti to bilo važno?«

Želio je brak, a kad je Joss Carmody nešto poželio, to je i dobio. Njezin je pristanak bila čista formalnost, važan je bio dogovor s Gamilom. A to ju je peklo. Bila je umorna od manipuliranja.

»To je, dakle, istina?« Premda je stajao u sjeni, vidjelo se da je potresen. Ukočio se od šoka.

»Ne.« Premda je bila ljuta, znala je što mora reći. »Ne, to nije istina.«

Krenuo je prema njoj i onda iznenada stao, podignuo ruku i protrljao stražnju stranu vrata. Po prvi put otkad su se upoznali, izgledao je nesigurno.

»Slobodno mi možeš reći ako te očuh prisilio na udaju.« Unatoč osornoj žestini, u njegovom se glasu moglo nazrijeti zrnce suosjećanja.

»Zašto misliš da bi to učinio?« Zatreptala je očima pitajući se što je rekla da je došao do tog zaključka. Nije mogla vjerovati kako je, unatoč tome što je odlučila da će zakopati prošlost i što je vješto sakrivala svoje misli, otkrila istinu o odnosu s Gamilom.

Krenuo je prema njoj ne obazirući se na bisere koje je gazio svojim ulaštenim cipelama. Kad su se našli jedno uz drugo, svojim ju je dugim i čvrstim prstima primio za ruku.

Nešto poput vatre prostrujalo joj je kroz vene, a koža joj se napela. Nikad prije nije osjetila suptilne valove topline kojima je zračio njegov

dodir.

Pokušala se osloboditi, ali umjesto da je pusti, okrenuo joj je ruku.

Na blijedoj koži zapešća jasno su se vidjele izdajničke masnice, otisci Gamilovih prstiju.

Gamil ju je rijetko dodirivao. Uvijek je izbjegavao tjelesne kontakte. No kad ga je, zbog navodne Leiline drskosti, obuzeo bijes, šćepao ju je za ruku i zasuo uvredama.

Zadrhtala je pokušavajući potisnuti ružna sjećanja i usredotočiti se na sadašnjost. Na zapešće. Na to kako je Jossova od sunca tamna ruka nježno milovala njezinu.

Gorko se nasmiješila.

Kad je posljednji put osjetila nježnost?

A što ako je to samo lukavstvo? Njezin je očuh bio majstor u poigravanju s tuđim osjećajima. Nepogrešivo je znao dočekati trenutak kad je bila najranjivija i onda joj se osvećivao za navodno loše ponašanje.

Nije li i Joss lukavo pokušavao oslabiti njezinu obranu?

Bila je u nedoumici. Joss, unatoč svojim lošim stranama, vjerojatno ipak nije pokvaren poput Gamila. Ali može li u to biti sigurna? Nije željela provjeravati.

»Leila?« gotovo je prošaptao.

Polako je podignula glavu i vidjela kako se nagnuo nad nju. Nije mogla naslutiti što misli, ali je osjetila kako joj se od prodornog pogleda toplina razlijeva tijelom.

»Gamil se zbog nečega uzrujao i prečvrsto me primio za ruku.« Ponos i potreba skrivanja slabosti iz prošlosti spriječile su je da otkrije istinu o očuhovom ponašanju. Bilo bi strašno da joj muž nauči kako je može zastrašiti i izmanipulirati. Doduše, pokušavala se uvjeriti kako u Britaniji čak ni suprug nema moć kao njezin tamničar u Bakhari.

»Je li te više puta povrijedio?« tiho je mrmljao dok ju je čvrsto držao za ruku. U tome nije vidjela želju da je podčini, nego znak podrške.

Bio je to dobar osjećaj. No nije mogla procijeniti smije li mu se prepustiti.

Bila je potpuno zbunjena, rastrzana između želje da povjeruje i opreza naučenoga u doba kad je bila prepuštena na milost i nemilost pokvarenom, opasnom grubijanu.

Skrenula je pogled. »Samo me jednom fizički napao. Ima on i druge metode.« Duboko je uzdahnula, rastrzana između spoznaje kako ovo što se događa nije dobro i želje da se trenutak bliskosti ne prekine. Bio je to prvi nježni dodir koji je osjetila otkad joj je umrla majka.

Poželjela je ispreplesti prste s njegovima i zamoliti ga da je ponovno uzme u naručje.

Zaprepastila ju je ta potpuno suluda misao. Kako ju je samo uspio tako lako slomiti!

»Nitko me nije prisilio da brak.« Nije mogla skinuti pogled s njihovih ruku: jedne vitke i ženstvene i ukrašene crtežima od kane s motivima cvijeća i ptica, i druge, velike i mišićave, s tako dugačkim prstima, da je lakoćom obuhvatila njezin zglob. »Pristala sam na vjenčanje. Nije bilo prinude.«

Čudno koliko su te riječi zvučale drugačije dok joj je ruka počivala u njegovoj. Bila je tako svjesna njegovog prisustva, opojnog mirisa njegove kože, daha koji joj je milovao lice, tijela koje je izgledalo još veće kad joj se toliko približio.

Bi li tako reagirala i na nekog drugog muškarca?

»Jesi li sigurna? Pravi je trenutak da mi kažeš.«

»Istina je, željela sam se udati za tebe.« A kako i ne bi? Svako je rješenje bilo bolje od dotadašnjeg života.

»Drago mi je što je tako.«

Podignuo joj je ruku, a ona ju je pogledom pratila sve dok nije susrela oči plave poput najtamnijeg indiga.

Zapanjeno je gledala kako joj njegove usnice na nadlanici ostavljaju poljubac nježan poput dodira leptira.

Razrogačila je oči. Još je nitko nikada nije poljubio. Osjetila je kako joj tijelom prolazi struja. Smušena, pokušavala je zamisliti kako bi se osjećala da ju je poljubio u usta.

Joss je tada usnama prešao po osjetljivoj koži na zapešću kao da želi izbrisati ružnu modricu.

Počela je teško disati. Njegove su je usnice milovale tako nježno da je zadrhtala od nepoznatog osjećaja koji joj je nekontrolirano obuzimao cijelo tijelo. Usta su joj se osušila a bradavice na grudima ukrutile.

Joss Carmody je bio opasan. Od samo jednog dodira i površne nježnosti izgubila je tlo pod nogama.

PETO POGLAVLJE

KVRAGU! ŠTO GA JE TO OBUZELO?

Joss je gotovo dva tjedna bio na putu zbog požara na naftnoj platformi u Timorskom moru. Danima je sanirao njegove posljedice i premalo spavao. Pa ipak, misli su mu se neprekidno vraćale Leili. Njegovoj ženi. Dodiru nježne kože, užitku koji je slutio kad se sjetio blistavih očiju i punih usnica. Jedva primjetne ranjivosti koju je uzalud pokušavala sakriti.

Kako se moglo dogoditi da ga neka žena tako uznemiri?

Ona je ionako bila samo dio posla i ništa više od toga. Dobio ju je u dogovoru koji mu je omogućio da se upusti u nove pothvate - istraživanje nafte i uređenje radikalno alternativnog pogona za proizvodnju električne energije. Nadao se da bi se i šaik od Bakhare, ako ga uspije zainteresirati, uključio u taj posao.

Leila je sredstvo za ostvarenje tog cilja.

Pa zašto onda nije mogao ni spavati ni raditi, nego je stalno razmišljao o njoj?

Je li taj brak ipak bio pogrešna odluka?

Joss nikad nije donosio pogrešne odluke. Proučio bi svaku situaciju, odredio što se treba poduzeti i onda se brzo, djelotvorno i bez emocija bacao na posao.

No, ovaj brak iz interesa nije baš dobro počeo.

Leila mu je odvlačila pažnju od zacrtanih ciljeva. Zašto ga opterećuje dosadna znatiželja da je bolje upozna?

Probudila je u njemu zaštitničke nagone kakve nije osjetio otkad je Joanna podlegla bolesti koju nitko, a najmanje desetogodišnji brat, nije mogao spriječiti.

Joss je sam sebe pokušavao uvjeriti kako se upravo zato toliko zainteresirao za Leilu. Bojao se kako bi i nju mogla stići ista sudbina.

Ali to nije bilo sve. Njezin neobičan temperament, čas kontradiktorna arogancija, čas dirljiva ranjivost poremetili su njegovu ravnodušnost. Pokušavao si je reći da netko kao ona jednostavno ne može biti anoreksičan, ali nedvojbeno je bila premršava. Osim toga, bila je iznimno zatvorena.

Da, vjerojatno je u tome problem. Nije volio živjeti u neznanju. Jednom kad je bolje upozna, lako će prestati razmišljati o njoj.

A to će se, nadao se, brzo dogoditi. U London se vratio prije nekoliko sati, jedva se uspio istuširati i presvući, a već je nestrpljivo čekao njihov susret.

Razvezao je leptir mašnu i bacio je na pod nezadovoljan što ga i na pomisao da će je ponovno vidjeti preplavljuje nestrpljenje.

Uzeo je drugu kravatu i zavezao savršeni čvor. Namrštio se jer se sjetio svoje majke koja bi bila oduševljena da ga vidi. Najvažniji joj je bio vanjski izgled, pa su ga svađe zbog prikladne odjeće pratile od ranog djetinjstva. Otac ga je pak učio zaviriti ispod površine. Upoznati tuđe slabosti... i upotrijebiti ih u svoju korist.

Nacerio se svom odrazu u ogledalu. Radije se poslovima bavio u dvorani za sastanke ili u kolibi u pustopoljini nego na društvenom događanju, ali ponekad je to bilo neizbježno.

Izašao je iz sobe.

Leila je čekala u velikoj dnevnoj sobi. Kad ju je ugledao, zaprepašteno je zastao.

»Što to imaš na sebi?« Nije mogao vjerovati svojim očima.

Polako se okrenula od moderne skulpture koju je dotad pažljivo gledala. Imao je vremena uočiti njezino uspravno držanje i skladnu vitku figuru. Ako ništa drugo, više nije onako mršava.

Osjetio je olakšanje. I dalje se pokušavao uvjeriti kako u tome nema ničeg osobnog. Naprosto, želio je da bude dovoljno zdrava kako bi, kad je zatreba, mogla biti uz njega. Stoga je upozorio gospođu Draycott da, dok njega nema, pazi da Leila redovito jede.

»Naravno, to je samo retoričko pitanje osim ako nemaš problema s vidom.«

Purpurna boja obraza i bijes koji joj je sijevao iz očiju gotovo da su u drugi plan bacili užas koji je imala na sebi. Ti su mali znakovi otkrivali kako se iza superiomog držanja skriva strasna vatrena žena koja može potaknuti razne nepristojne misli.

To ga je zasmetalo čak i više od neprikladne odjeće koju je izabrala za njihov prvi zajednički izlazak u društvo. Zar ga želi javno ismijati?

»Pa zar ne vidiš kako izgledaš?« Odmahnuo je s neodobravanjem. »Što te je obuzelo? Želim da mi žena izgleda kao glamurozna dama a ne kao prosjakinja.«

Leila je pokretom koji je već nekoliko puta vidio podignula bradu i pokazala dugi vitki vrat. Poželio ga je dodirnuti i osjetiti je li tako nježan kako izgleda.

»Haljina je iz vrhunske modne kuće.« Sijevala je očima ali joj je glas ostao miran. »Sumnjam da se tamo odijevaju prosjakinje.«

»Nije me briga gdje je kupljena.« Nije mogao prestati govoriti. »Ne smiješ nositi momarsko plavu jer izgledaš kao da si previše blijeda, a osim toga, haljina na tebi visi poput vreće.« Zgroženo je odmahnuo glavom. »Skini se. Odmah.«

Dok ju je mrko fiksirao, zapanjeno je zastala, sva u čudu.

Nemoguće da stvarno želi da se skine? Pomalo joj je počelo sijevati što je zapravo rekao. Vatra u Jossovim očima potaknula je neočekivane maštarije. Nemoguće da je stvarno želi vidjeti bez odjeće!

Pokušala se ne obazirati na razočaranje u njegovim očima.

Strašna je istina da ju je potpuno izbacio iz ravnoteže. A sve se to dogodilo zato što se bojala izaći iz stana. Svaki put kad je pokušala, zaustavio bi je napad panike praćen vrtoglavicom i mučninom.

Ako želi ostati normalna, mora naučiti kontrolirati emocije! Nije željela ostati zarobljena u ovom udobnom stanu. Predugo je bila Gamilova zarobljenica. Nimalo utješna nije bila misao kako joj se sve ovo vjerojatno i događa zato što ju je mučio i držao pod ključem.

Odlučila je pobijediti svoje strahove, ali nije željela Jossa kao svjedoka u toj borbi.

»Hoćeš da se presvučem?«

»Pogodila si od prve.« Tih nekoliko kratkih riječi zazvučalo joj je krajnje bezobrazno, pa je osjetila kako joj žmarci klize kralježnicom. »Odjeni nešto u boji, nešto privlačno.«

Leila je sumnjala da bi se nešto takvo moglo pronaći u njezinoj, mora se priznati, bogatoj garderobi. Naime, uopće nije smjela izabrati odjeću koja se kupovala za njezinu opremu. I, premda su joj uzeli mjeru, sve je na kraju bilo barem broj preveliko.

Gamilova opsesija kako pod svaku cijenu mora suzbiti njezino navodno nemoralno ponašanje i loš karakter bila je možda presudna i u izboru garderobe. Ili je sve to učinio iz čiste zlobe, želje da na kraju sve bude po njegovom?

»Bilo bi dobro da se požuriš.«

Leila se okrenula i vidjela Jossa, utjelovljenje nestrpljivog muškarca, kako stoji prekrivenih ruku. Činjenica da je izgledao veličanstveno -

ako vam se sviđaju drski, snažni likovi i sirovi testosteron - nije baš olakšavala stvari.

Razbjesnila se. Ne može joj naređivati kao da je nekakva sluškinja! Predugo je plesala kako je očuh svirao. Ljutnja je, nakon tjeskobe i samooptuživanja koji su je izjedali, bila dobrodošla promjena.

»Strašno si uvjerljiv kad tako pristojno pitaš, Joss.« Nehajno mu je izgovorila ime i samopouzdanje se podbočila. »Kladim se da žene u redu čekaju ne bi li upoznale taj neodoljivi šarm.«

Nije se pomaknuo ni za centimetar, no iznenada se pretvorio u oličenje prijetnje. Nervozno je stiskao i širio duge prste. Iz tamnoplavih su očiju bljeskale iskre. Leila je osjetila kako joj od njihove vrućine tijelo gori.

Nije se željela bojati, a njegov je bijes potaknuo sve njezine obrambene snage.

Odrasla je u svijetu u kojem su muškarci redovito nosili svečana odijela. Otac joj je bio diplomat, ali se nije mogla sjetiti nikoga čija bi pojava bila markantna kao Jossova. Ispod besprijekorno sašivenog odijela bilo je, nagađala je, isto tako besprijekorno tijelo. Maštu joj je, od trenutka kad je ušao u sobu, zagolicalo njegovo samopouzdanje i neprikrivena muškost.

To i njegova ljutnja.

Začudo, nije ga se prestrašila kao Gamilovog ledenog gnjeva. No njezin je očuh patološki tip.

Uspoređujući njih dvojicu, shvatila je da je bijes njezinog muža umirujuće normalan.

Je li zato uživala izazivati ga?

»Idem se presvući.« Osupnuta tim mislima kliznula je prema vratima.

Unatoč svemu, uživala je u lelujavom hodu na štiklama zbog kojeg je postala ženstvena i... moćna. Već se odavno nije tako osjećala.

Oblila ju je vrućina. Iako je to naravno, bilo nemoguće, ipak je bila sigurna da je to zbog toga što je njegove oči prate. Učinilo joj se kako je očima dodiruje. Još je izrazitije njihala bokovima. Napola je okrenula glavu. »Svečanu haljinu, kažeš?«

»Svečanu«, ponovio je. »Želim da izgledaš spektakularno.«
Spektakularno!

Na te se riječi spotaknula i gotovo pala. Nije vjerovala da bi mogla izgledati spektakularno. Čak ni kad bi joj sve okolnosti išle u prilog i kad bi nosila najljepšu odjeću.

Nakon nekoliko sati upornih pokušaja i promašaja, uspjela se kako-tako urediti. Godinama se nije šminkala, pa nije znala ponoviti ono što je načinila vizažistica angažirana da je uredi za vjenčanje.

Unatoč tome, pokušavala se hrabro držati jer nije željela Jossu pokazati koliko je nesigurna.

»Brzo se vraćam.«

Trenutak poslije Leila je pregledavala stalke s profinjenom odjećom koju je očuh za nju naručio. Osim nekoliko dnevnih haljina i para crnih hlača koje su joj kao nekim čudom pristajale poput rukavica, sve je ostalo bila katastrofa.

Kad je nosila bež, mornarski plavu, dosadno maslinastu ili odjeću smeđkastu poput senfa, izgledala je kao da ima žuticu. To su za nju apsolutno neprikladne boje. Potpuno demoralizirana pokušavala je ipak nešto odabrati.

Šanse su joj bile slabe. Najviše čemu se usuđivala nadati bilo je da haljina bude dobrog kroja i ne prevelika.

Odlučno je svukla mornarski plavu haljinu i odložila je na vješalicu. Potom je s rukama na bokovima razmišljala i čekala prosvjetljenje. Nažalost, ništa se nije dogodilo.

»Ne možeš se odlučiti?«

Duboko lijeno otezanje koje se čulo s praga natjeralo ju je da se okrene, a srce joj je udaralo kao ludo.

»Ne možeš ovamo!« Uzalud je tražila neki šal da ga omota oko obnaženog tijela.

Podignula je ruke da se pokrije sve dok nije ugledala podrugljivo uzdignutu obrvu i svjetlucanje u očima. Usta su joj se osušila i bila je sigurna da je pocrvenila po cijelom tijelu. A ruke je i dalje držala na bokovima.

Instinkt joj je govorio da bi, ako pokaže nervozu što ju je vidio napola голу, to Jossu dalo oružje koje bi mogao koristiti protiv nje. Tako su funkcionirali dominantni muškarci.

Pokušavala se uvjeriti kako bi na plaži vidio više nego u garderobi. Na sebi je imala čedne gaćice i grudnjak, prozirne samostojeće čarape i štikle. Pa ipak, osjećala se izloženo. Nije željela istraživati je li to zato što se nakon godina pokrivanja pokazala gotovo bez odjeće ili zbog činjenice što ju je Joss vidio.

Više nije smjela pokazati lakomislenost. Podbočivši se, premda ju je bolio svaki mišić, postavila se u obrambeni položaj.

»Ne smijem ući?« odmahivao je glavom. »Ali, upravo sam to učinio.« Hodao je po garderobi koja joj je prije izgledala golemo. Njegova ju je prisutnost ispunila, isisala sav zrak ostavivši samo iskričavi statički elektricitet. Bila je opkoljena njegovim diskretnim parfemom.

Pratio ju je prodornim pogledom. Je li joj se samo učinilo ili je plamen izbijao iz tamnih zjenica?

Napokon se, na svu sreću, okrenuo prema odjeći na vješalicama. Leila je položila ruku na srce i osjetila kako lakše diše i kako joj krv ponovno kola tijelom.

S neodobravanjem je bacio pogled na prvih nekoliko komada.

»Nije moguće da si ti to izabrala?« Nevjerica je izbijala iz svake riječi. »Nisam.«

Pogledao ju je. »Pa tko...«

»Očuh. Komplicirano je.«

Zastao je i ponovno počeo prebirati po vješalicama. Po svemu sudeći, nije želio čuti razloge zašto joj je odjeća tako konzervativna. Zanimalo ga je jedino da kao njegova pratilja bude prikladno odjevena. U njegovom je životu imala jasno određenu ulogu i to je bilo jedino važno.

Bila je to utješna pomisao, ali je u ovom trenutku bila previše uznemirena da bi osjetila olakšanje.

»Što je ovo?« primio je u ruku hlače od podatne crne tkanine. »Pristaju li ti?«

»Da, ali si spominjao svečanu odjeću. A one nisu...«

»Kako stoje stvari, pristajem na sve što je barem donekle prihvatljivo.« Dodao joj je hlače i okrenuo se prema velikom ormaru s ladicama.

Leila je gotovo zaustila kako je to povreda njezine privatnosti, ali je već otvarao i zatvarao ladice pune intimnog rublja. Rukama je uronio

u svilu.

Dok je prebirao po potkošuljama i spavaćicama, Leila je, potpuno zbunjena, shvatila da pokušava zamisliti njegove duge prste kako je dodiruju i polako senzualno miluju.

Užasnuta, a pomalo i prestrašena zbog čudnih osjećaja koji su je neočekivano obuzeli, naglo se odmaknula. Gotovo je zateturala i jedva se uspjela nasloniti na ormar. Puls joj je nekontrolirano divljao i u donjem joj se dijelu tijela počelo buditi čudno uzbuđenje dok ga je gledala kako prebire po njezinom rublju.

»A ovo?« U rukama je držao kratku svilenu spavaćicu boje mora.

»Što s tim?« Mozak kao da joj je prestao funkcionirati.

Namrštio se. »Mogla bi je odjenuti s crnim hlačama.«

Uzela je spavaćicu. Svila je tako tanka da bi se, ako je odjene, osećala kao naga. Nije uopće bila sigurna želi li tako odjevena biti u društvu s Jossom, muškarcem čiji ju je pogled već ionako uznemirio i probudio neočekivane reakcije.

Nije imala izbora. Osim toga, cijeli se dan grizla i brinula zbog straha što će morati izaći iz stana. Izbor odjeće joj je zbog toga bio u drugom planu.

»Probat ću ih odjenuti zajedno.« Zastala je dok ju je upitno gledao. »Kad izađeš iz sobe.«

Zagonetno je odmjerivši, okrenuo se i nestao. »Čekam te u predvorju.«

Ruku prekriženih na leđima Joss je stajao i gledao grad, no nije vidio ništa osim njegove blještave panorame.

Svojim je unutaršnjm okom fiksirao Leilu, hrabru, drsku Leilu, izazovnu i britkog jezika. Ženu koja ga je napala u njegovoj vlastitoj kući. Dosad ga još nitko nije uspio tako razbjesniti!

Nitko osim gotovo nage Leile, pokrivena jedino neočekivano čednim donjim rubljem i oblivene izdajničkim rumenilom, oličenjem djevičanske nevinosti, iako je nosila izazovne štikle i još izazovnije čarape koje su isticale njezine duge, lijepo oblikovane noge.

Odmahnuvši glavom pokušao je izbrisati tu sliku.

Kako je mogao i pomisliti da je seksi kad je volio zrele, putene žene? Doduše, nije više bila kost i koža kao kad ju je nosio na dan vjenčanja.

Hvala Bogu! Prema riječima gospođe Draycott, redovito je jela pa se ponadao da je opasna dijeta stvar prošlosti.

Kad bolje razmisli, morao si je priznati kako je njezino vitko tijelo s oblinama na pravim mjestima i visokim, jedrim grudima, iznimno privlačno.

Pokušao je zamisliti kako bi izgledalo kad bi te nježne grudi uzeo u ruku. Je li joj kosa meka kako izgleda? Je li dovoljno bujna da u trenutku ispunjenja strasti zaroni u nju?

Lako je mogao procijeniti kako bi izgledale te duge, vretenaste noge obavljene oko njegova struka. Krv mu je proključala duboko u nutrini kad se sjetio kako pred njim stoji napola gola, spremna pružiti nasladu i svisoka ga prezirno gleda.

Nije li shvatila da je on čovjek koji uvijek prihvaća izazov?

Ušao je u dnevnu sobu i prišao komodi na kojoj su stajale kristalne boce s pićima. Posegnuo je za onom s viskijem i zastao.

Rijetko je pio. Gledao je oca, snalažljivog, proračunatog i nadasve bezobzirnog poslovnog čovjeka, kako prečesto koristi alkohol kako bi savladao nedovoljno jake protivnike. Joss ih je gledao kako svi redom gube samokontrolu.

Joss je pak bio utjelovljenje kontrole. Red, odlučnost i vizija doveli su ga ovamo gdje je danas.

Otkad, kad ga preplave osjećaji, spas traži u alkoholu?

Kad si je uopće dopustio prepustiti se osjećajima?

Odmahnuo je rukom dok mu je, sluteći opasnost, srce tuklo kao ludo.

Pa ipak, čak ni snažnom voljom nije uspio otjerati podmuklu misao koja mu se uvukla u mozak. Pogled na izazovnu i poželjnu Leilu upalio je u njemu plamen želje.

Poželio je odustati od planova da na dobrotvornoj gala priredbi uspostavlja korisne poslovne veze i umjesto toga uživa u nadmudrivanju sa svojom ženom.

Isto tako, mogao bi istraživati njezinu podatnu meku kožu, okusiti namrgođene napućene usne i prepustiti se nasladi. Nasladi koja je, ako poslušá glas razuma, među njima zabranjena.

Frustrirano se okrenuo se i nestrpljivo počeo hodati po sobi.

Leila je jezičava, a nema ni bujne obline kakve mu se sviđaju.

Ima samo izazovne svjetlucave oči zasjenjene velovima tajni koje ga zbunjuju kao da je neiskusni mladač ispunjen čežnjom za svojom prvom ženskom.

U nemoćnom bijesu prstima je prošao kroz kosu. Nije mogao dokučiti zašto, ali ova idealna nevjesta poremetila je njegov savršeno organizirani život.

»Spremna sam.« Promukli glas oborio ga je s nogu.

Okrenuo se i požalio što je odustao od pića.

Crne hlače su joj, ističući ženstvenu figuru, meko padale preko bokova i bedara. Zbog boje potkošulje oči su joj izgledale veće nego ikad prije. Zamamno svjetlucanje tanahne svile koja se podizala i spuštala prateći njezino disanje, otkrivalo je neodoljive obline nesputane grudnjakom.

Toplina mu se razlila preponama dok je išao prema njoj. Oči su joj se raširile, ali se nije ni pomaknula. Svidjelo mu se kako mu se suprotstavila. A možda nije ni slutila o čemu razmišlja.

Želio ju je dodirnuti, uzeti ono što mu je uostalom pripadalo nakon što su sklopili brak.

Ta privlačna pokvarena misao upalila je u njegovom mozgu lampicu upozorenja.

»Ovo je puno bolje«, promrmljao je prezirući napor koji je morao uložiti kako bi zvučao nehajno. »Dobro ti pristaje.«

Namrštila se. »Ti imaš večernje odijelo pa je ovo prejednostavno. Odjeća nam nije usklađena.«

Joss je odmahnuo. »Daleko od toga, no kad si već spomenula, podignuta kosa ne pristaje ovoj odjeći. Raspusti je.«

Stajao je i nestrpljivo čekao.

Širom otvorenih očiju zastala je na tren i uz blago negodovanje jednim pokretom oslobodila kosu koja se razlila u dugi, sjajni valoviti slap. Nije bila ravna kako je očekivao, nego se blago nakovrčana, poput nježne pjene boje mahagonija, spuštala preko ramena sve do pola leđa.

Obuzela ga je požuda.

Jedva pokrivena tankom svilom, s dugim kovrčama koje su joj nehajno uokvirile lice, izgledala je kao da je upravo ustala iz kreveta.

Osjetivši buđenje muškosti, pokušao je snagom volje pobijediti trenutak slabosti.

»Mnogo bolje«, uspio je procijediti. »Idemo.«

Nije ju ni dodirnuo, ali je na leđima osjećala toplinu njegove ruke dok ju je vodio u predvorje.

Puls joj se, nakon scene u garderobi, još nije uspio smiriti. Jossova prisutnost i način na koji je užarenim pogledom odmjeravao njezino polunago tijelo zaustavili su joj dah i pretvorili je u nesuvislu budalu.

Prije nego se uspio snaći, odjenula je kaput. Možda je to bilo kukavički, ali ga nije željela pogledati ni osjetiti njegov dodir. Trebala joj je golema snaga volje kako bi pobijedila prepreku koja ju čeka. Cijeli se dan naizmjenice bojala i pokušavala pripremiti za trenutak kad će se morati suočiti s demonom panike koji ju je sprečavao da izađe i krene istraživati grad.

Luksuzni ostakljeni lift stigao je prebrzo.

Leila je zakoračila i odmah stala, a pete su joj, kao u znak protesta, zaškripale po mramornom podu.

»Leila?« Stajao je postrance kako bi ona prva ušla.

Još je jednom nesigurno zakoračila i zastala na pragu. Srce joj je neobuzdano lupalo.

Jesu li je nesmiljeni pipci tjeskobe počeli gušiti već i na samu pomisao na izlazak iz stana ili je problem u skućenom prostoru lifta?

Predugo je bila zatočena u gotovo jednako tako malenoj sobici. Čak ni nakon što je pokušavala nekoliko tjedana, nije uspijevala ući u lift i spustiti se u prizemlje.

Grčevito se nasmijala.

Bila je ponosna što je Gamil nije uspio slomiti i što je ostala jaka. No nije li se kao posljedica pojavio strah od vanjskih, ali i malih prostora?

To je nemoguće. Apsurdno. Zastrašujuće.

Bila je bijesna na Gamila što ju je doveo do toga i još više na sebe što je podlegla.

I na Jossa što je sve to gledao.

»Nešto si zaboravila?«

Leila je naglo pogledala prema gore i vidjela čvrstu bradu i senzualnu donju usnu. Pokušavala je doći do daha. Možda, ako se usredotoči na Jossa...

»Leila?«, čula je nestrpljenje u njegovom glasu.

U naletu odlučnosti prešla je preko praga i odmah se ukočila kao da je ušla u zamrzivač.

Osjetila je da je Joss ušao u dizalo i svojom je velikom rukom obujmio oko struka. Možda će, ako se koncentrira na taj dodir, uspjeti savladati strah koji ju je izjedao.

Gotovo je prestala disati kad je čula zloslutan zvuk zatvaranja vrata. Okrenula se prema kontrolnoj ploči da bi zaustavila lift.

No umjesto toga, dotaknula je njegova čvrsta prsa i gladak rever sakoa. Snažnim joj je prstima pritisnuo dlan na svoje srce.

»O čemu se radi, Leila?«

Odmahnula je glavom, jedva svjesna dojma koji je izazivala duga kosa koja joj je u valovima lelujala oko ruku i ramena. Teško gutajući pokušavala ga je odgurnuti i nekako se pribрати prije nego je potpuno obuzme panika.

Nije se ni pomaknuo, samo je mirno stajao ne dopuštajući da izađe.

»Predomislila sam se«, uspjela je protisnuti promuklim glasom. »Želim se vratiti kući.« Očaj ju je pritiskao. Skučeni lift samo je početak užasa, shvatila je kad je ispod njih ugledala beskrajni London, raspršen i zastrašujući kao pustinja. Nesigurno se pokušala pomaknuti, ali ju je Joss držao i čvršće pritisnuo uz sebe.

»Malo je prekasno!«

»Baš me briga«, jedva je uspjela protisnuti.

Snažna ruka podignula joj je bradu. Gledale su je prodorne oči modre poput ponoći. Pokušavala ga je odgurnuti i pod svaku cijenu izaći, no lift je, nakon snažnog trzaja koji joj je uskomešao cijelo tijelo, krenuo.

»Pusti me van!« Strah je njezine riječi pretvorio u ledenu zapovijed.

Kao u magli vidjela je njegov zaprepašteni mrki pogled i bljesak ljutnje. Čvrsto ju je primio i užarenim prstima podignuo prema sebi njene ledene obraze.

»Starno si vrijedna svakog groša«, zamišljano je promrmlijao. »Je li to neka tvoja igrice da plešem kako ti sviraš zato što sam te natjerao da se presvučeš? Tvoj ti je očuh možda dopuštao da se igraš razmažene princeze, ali kod mene to ne pali, dušo.«

Na tren je zastao i iskrivivši usta u okrutan smiješak nastavio, »Od mene nećeš praviti budalu, Leila. Sada igramo po mojim pravilima.«

Spustio je glavu i svjetlo je nestalo.

ŠESTO POGLAVLJE

JOSSOVE USNE spojile su se s njezinima precizno kao da ih pokreće nepokolebljiva samokontrola i golemo iskustvo. Držao ju je oko struka čvrsto pritisnutu uz svoje snažno tijelo. Rukom joj je objmio lice pa se nije mogla pomaknuti ni milimetar.

Doduše, mogućnosti za bijeg nije ni bilo. Ne u malom, tjeskobnom liftu.

Tiho je zajecala. Bio je to jecaj frustracije i očaja zato što je shvatila kako unatoč želji da bude hrabra zapravo nema oružje za borbu protiv ovog novog izazova. Ne može se boriti jer je strah duboko u njoj.

Kako se može boriti protiv slabosti koja divlja u njezinoj glavi?

Odlučnim je usnama tražio njezine dok se nisu spojile i postale jedna jedina pulsirajuća cjelina.

Toplina, mrak, opasnost. Nije znala je li to osjetila na njegovim usnama ili su uznemirujući osjećaji lebdjeli u zraku što ga je posljednjim snagama pokušavala usisati u svoja pluća.

Ponovno je osjetila oštri miris i prepoznala ga kao njegov. Nije to bio neki od poznatih parfema, bio je to miris njegove kože, jedinstven zbog opore muževnosti koja je iz nje zračila.

Usta su mu se ponovno pokrenula i sve je postalo drugačije. Jezikom joj je prodro u usta: osvajao je i nemilosrdno zahtijevao.

Zadrhtala je kad je osjetila kako je preplavljuje plima neobičnog uzbuđenja. Ovo nije igra za neiskusne. I nitko je nije mogao upozoriti da uzbudljivi trnci koji joj struje kralježnicom nisu napad nego pohotno milovanje.

Nije se mogla, a ni znala, suprotstaviti njegovoj nepopustljivoj želji.

Osjećaji koje je probudio Jossov prodorni jezik proželi su je poput blage drhtavice i širili se cijelim tijelom. Izazovno je ustima pritiskao njezine usne. Zatvorila je oči kao da će u mraku pronaći spas.

Raširenim prstima klizio joj je po obrazu sve dok nije zaronio u bujnu dubinu kose.

A onda, kao da je to najprirodnija stvar na svijetu, uzvratila je poljubac, nespretno i pomamno kao da su se naslage straha

pretvorile u nezasitnu glad.

Neobuzdano je željela život. Iskustvo. Slobodu.

Godinama ju je očuh u tome sprečavao, a sad, na pragu slobode slobode, tu je bio muž koji je nije želio pustiti iz svojih ruku.

Ponesena sjajnim, veličanstvenim gnjevom Leila je zgrabila satenske revere Jossovog večernjeg odijela. Uspravila se i uronila u vrela podatna usta. Privinula se uz njega nošena grčevitom potrebom za uzbuđenjem, samopotvrđivanjem, užitkom, ni sama nije znala čime.

A on je imao okus tajne iz koje bi se mogla razviti opasna ovisnost.

Dio njezinog smušenog mozga, djelić koji je još funkcionirao potvrdio joj je da je to jedinstven i neponovljiv okus muškarca. Jossovo tijelo čvrsto poput kamena i pritisnuto uz njezino bilo je uzbudljivije od bilo čega što je dotad osjetila. Osim, naravno, njihovih isprepletenih jezika. Osjećala se kao da se topi, nestaje u njegovim rukama a kroz tijelo su joj nekontrolirano sijevali plameni jezici.

Željela je još.

Još te neodoljive omamljenosti, opojnog uzbuđenja i nesputanih osjećaja, divnog prepuštanja zatomljenoj Jossovoj moći.

Osjećala je da se, unatoč divljem intenzitetu poljupca, suzdržava. Stajao je nepomično, čvrst poput stijene dok ju je ljubio i nježnim, zavodljivim kružnim pokretima milovao joj kosu i ublažavao njezin razorni strah i bijes. No nije uspio smiriti unutarnju napetost, nepetost kakvu dosad nije osjetila.

Grijao ju je žar užitka. Gorjela je plamenom jačim od straha koji ju je gušio ili od bijesa rođenog iz frustracije koji ju je natjerao da se prepusti izazovu.

Rukom je prešla preko Jossovih grudi i osjetila mukle udarce njegova srca. Dotaknula je toplu kožu vrata, pomilovala mu bradu i zaustavila se među svilenkastim uvojcima njegove kose. Čula je tihi uzdah. Uzdah probuđene strasti i zadovoljstva za koji nije znala dolazi li od nje ili od njega. Znala je jedino kako želi da se čarolija nastavi.

Zagrlila ga je i cijelim se tijelom privinula uz njega. Drhtala je od užitka. Zaštićene samo mekom svilom, grudi su joj se trljale o čvrsta Jossova prsa tako intenzivno da su joj se brdovice ukrutile i pretvorile u čvrste kvržice.

Je li ih mogao osjetiti?

I sama pomisao na to bila je nepodnošljivo uzbudljiva.

Ruka koja ju je grčila kliznula je prema gore, veliki je dlan zaronio pod tkaninu. Osjetila je kao da ju je kroz paučinastu svilu opekaoplamen. Iskusnim je prstima nehajno kružio po tijelu i napokon, izazovnim, promišljenim pokretima od kojih je zadrhtala, počeo milovati grudi.

Leila se, mrseći Jossovu gustu kosu, opustila i čekala sljedeći potez.

Nastavak je bio žešći, odlučnim je pokretima kružio po grudima i onda se počeo spuštati prema dolje.

Zadrhtala je i, čvrsto obujmivši Jossovu glavu, svu svoju strast pretočila u nježan, sočan poljubac. Osjetila je pulsiranje među nogama.

Primio ju je oko struka i raširenim dlanovima kliznuo do stražnjice. Naglim ju je pokretom približio i stisnuo uz sebe. Pridržavala su je njegova čvrsta stegna. Privinula se na široke grudi, čvrsti trbuh i vrelo, veliku izbočinu koju je prepoznala unatoč svom neiskustvu.

Prepoznavši njegovu želju, počela je teško disati. Nije se mogla oduprijeti plamenu koji joj je strujao tijelom, prepustila se iskušenju i počela se trljati o njegovu muškost. Bio je to nevjerojatno dobar osjećaj.

Poljubac je bio sve žešći, prepun obećanja.

Zbog omamljujućih valova topline jedva je stajala na nogama i još se jače stisnula uz Jossa.

On ju je čvršće zagrlio i podignuo dok im se tijela nisu savršeno skladno stopila.

Bili su nadomak blaženstva.

Osjetila je nekakvo vibriranje oko grudi. Uporni zvuk iznenada se umiješao u trenutak zanosa.

U potpunoj tišini čuo se samo zvuk njihovih srca koja su tukla kao jedno, Jossovo teško disanje i nesmiljeno, tiho zujanje.

Iznenada je je odmaknuo od sebe. Pokušavajući doći do daha, disala je glasno i isprekidano.

Je li mu uopće jasno da bi mogla kliznuti pred njegove noge kao da nema kosti? Možda ju je zato i držao tako čvrsto?

Premda je bila ošamućena, uspjela je primijetiti razbarušenu kosu i tragove svog ruža u kutu njegovih usana.

Željela je ponovno biti u njegovom naručju i osjetiti okus poljubaca. Sve dok nije podignula pogled i vidjela svjetlucanje u njegovim očima.

Ako ništa drugo, uspjela se pribрати i odmaknuti od tog promišljenog, ispitivačkog pogleda. Zgrabila je držač za ruke na zidu lifta jer se pobojala da će joj drhtave noge popustiti.

Žmirnula je osupnuta činjenicom da se lift zaustavio. Nije ni osjetila, a stigli su u prizemlje!

Buljila je u Jossa koji je posegnuo za mobitelom. Uopće nije povezala uporno zujanje s nečim tako običnim. Bila je na drugom planetu.

Osjetila je čudnu, bolnu prazninu, kao da joj nedostaje dio tijela.

Usne su joj zadrhtale nakon onog okrutnog poljupca. Okrutnog samo na početku, a poslije uzbudljivog, razornog.

Kad se okrenuo i telefonirao, Leila se počela pribirati i duboko disati da bi smirila podivljali puls. Sve u svemu, osjećala se kao da je s ruba ponora pala u nepoznato.

Sklopila je oči pokušavajući sakupiti rasute krhotine svoje samokontrole.

Kad je osjetila da joj se snaga vratila, otvorila je oči. Ugledala je snježnu bjelinu košulje i raskopčani smoking. Podignula je pogled do napola razvezane leptir mašne čiji su krajevi neuredno visili.

Prisilila se da skrene pogled sa snažnih prsa, stisnutih usana koje su je samo tren prije strasno ljubile i blistavih očiju plavih poput ponoći koje su joj vidjele dušu.

Osjećala je valove napetosti dok je pokušavala skupiti snagu za ono što je čeka u ovoj vezi. Stisnula je obrve kad su joj iz dubine mozga doprle dvije riječi koje je pokušavala izbjeći.

Njezin muž.

On je bio njezin muž i ljubio ju je kao da sutra ne postoji! Kao da je nevažno sve osim plamene požude koja ih je obuzela.

Kako se to moglo dogoditi?

I, što je još važnije, očekuje li on sada...

»Izvoli.«

Leila se namrgodila i tek onda primijetila da joj pridržava vrata.

Automatski je zakoračila prema naprijed pazeći pritom da se ni ne dotaknu. Pod svaku je cijenu željela izbjeći opasnost da je ponovno obuzme plamen strasti.

Tek je poslije shvatila kako je bez napada panike, koji su je pratili od vjenčanja, prošla kroz podzemno parkiralište i ulice Londona.

Toliko ju je obuzeo šok što je odgovorila na uzbudljivi poljubac Jossa Carmodyja, stoje toliko svjesna njegovog mirnog disanja, blizine veličanstvenog tijela, njegove zavodljive moći da ništa drugo nije bilo važno.

Leila se u gomili ljudi isticala poput najčišćeg dijamanta među blještavim imitacijama.

Joss je odmah prepoznao urođenu otmjenost. Nije to bila otmjenost u onom smislu u kojem je tu riječ koristila njegova snobovska majka, unuka plemića, kojoj je bila samo pokriće za stjecanje privilegija. Leilina otmjenost bila je nešto drugo i mogla se definirati kao vrhunska kvaliteta.

Blistala je unatoč tome što je, barem prema kriterijima okupljenog društva, bila neprikladno odjevena. Joss se morao dobrano potruditi da ne bulji u njezine lijepo oblikovane, visoke grudi koje je tanka svila više otkrivala nego skrivala.

Cijelu večer nije uspio zaboraviti da je gotovo gola. Nije se ni stigao dosađivati društvenim zavrzlamama jer ju je cijelo vrijeme vidio u svom naručju.

I zamišljao kako joj, dok pod njim leži naga, širi vitka bedra.

Oblilo ga je rumenilo kad je shvatio da mu se budi muškost.

To se nije smjelo dogoditi. Ne s njom.

Jossa nisu zanimale veze sa ženama duže od jedne noći. Nije želio seksom ugroziti svoju namjeru da iskoristi Leilu za ostvarenje poslovnih planova. Ona bi, kad bi se seksualni odnos dogodio, posve sigurno željela više pažnje, zajedničkog vremena ili, ne daj Bože, osjećaja. Doživio je to već i prije. Žene su, ne shvaćajući kako im više ništa ne može dati, uvijek željele više.

A nisu ni bili u braku! Kakva bi tek bila Leilina očekivanja kad bi podlegao zamci tjelesnog iskušenja koje je tako snažno i zlokobno kolalo njegovim venama?

S gnušanjem je odmahnuo i krenuo prema Leili koja je šarmirala Borisa Tevčenka, glavnog investitora najvećeg konzorcija koji je

sklapao poslove u Bakhari.

Umjesto da se priključi društvu, netremice je gledao njezine usne koje nisu, kao obično, bile namrgođene nego otvorene u blistavi smiješak.

Joss je u njemu prepoznao samo znak pristojnosti koji je stavljala i skidala lako kao šminku, dio njezine zavidne vještine šarmiranja. Nije u tom smiješku bilo ni traga onog neodoljivog, nesputanog, koji mu je podarila kad ju je unio u zrakoplov, no i ovaj je bio dovoljan da izludi većinu muškaraca.

Boris je bio potpuno zbunjen.

Joss se pitao zašto počinje osjećati nezadovoljstvo. Rus je bio spreman jesti iz Leilinih ruku. Nije li upravo to očekivao?

Pa ipak, bio je ljut zbog pozornosti koju je Leila izazvala i uopće mu se nisu sviđali pohotni pogledi drugih muškaraca.

Dosad nije bio posesivan ni prema jednoj ženi.

Ali još nikad nije bio oženjen, pa je vjerojatno u tome stvar.

Uhvatio je Leilu pod ruku i nježno je privukao k sebi. Bila je iskreno iznenađena jer nije vidjela kako im prilazi. Kruto držanje, kao da želi izbjeći svaku bliskost, zapalilo je u njemu neočekivani bijes.

Na kraju krajeva, on je ipak njezin muž i mora se priviknuti na fizički kontakt u javnosti.

»I, Borise, jesi li zainteresiran za moje planove u Bakhari?«

Drugi je muškarac slegnuo ramenima i ponovno bacio pogled na Leilu. »Možda. Premda, moram ti priznati, u ovom me trenutku više zanima tvoja ljupka žena.«

Smijeh joj je bio jasan i milozvučan. Premda ga je čuo tek drugi put, Joss mu se nije mogao othrvati. Kao da je neki klinac očaran romantičnom mjesečinom! »Cijenim kompliment, Borise«, zavjerenički se nagnula, »ali vi ste lukavi poslovni čovjek. Kako vas ne bi zanimale posljednje neistražene zalihe nafte na Srednjem istoku?«

»Stvarno, kako to?« Joss se okrenuo kad je čuo grubi bariton i susreo prodoran pogled Asada Murata koji se pridružio društvu.

Sjajno. Murat je živio u Londonu i bio je jedan od ljudi koje je namjeravao kontaktirati, a u tome je, zbog obiteljskih veza, računao na Leilu. Nedvojbeno im je Murat zbog nje i pristupio, premda ga je prije izbjegavao.

Sve je polako sjedalo na svoje mjesto. Dolazak na ovu zabavu nije bio uzaludan.

»Tevčenko. Carmody.« Došljak je kimnuo muškarcima, Leilu je ovlaš pogledao, ali je, na Jossovo veliko iznenađenje, nije pozdravio.

Leila je ukočeno stajala uz njega. Postao je zlovoljan kad je osjetio kako iz nje izbija napetost. Očito joj nije bilo drago da je dodiruje.

Kako se može ovako ponašati kad se prije samo sat vremena onako svijala oko njega? Dodirivanje i bliskost nisu je smetali. Da ih nije prekinuo telefonski poziv, bili bi se sjedinili naslonjeni na zid dizala.

Osjetio je još jedan val topline praćen nezgodnim napinjanjem u preponama. Mora da nije mislio pravom glavom kad je poljubio Leilu.

Kao da nije znao da žene donose neprilike?

Murat se okrenuo Jossu. »Nisi li zabrinut zbog prevelikog širenja s ovim novim pothvatom? Već si imao neprilika na naftnoj platformi, a načuo sam i o neredima u rudniku zlata u Africi? Poslovni problemi?«

Leila je suhim usnama srknula pjenušavu mineralnu vođu. Nehajno je pogledom kružila po prostoriji kao da je susret s očuhovim pajdašem uopće nije uzdrmao.

Ponovno je bila potpuno pribrana. Kad ju je Asad Murat pogledao kao da je kukac kojeg bi najradije zgazio, poželjela mu je piće baciti u lice.

Bila je ponosna što je uspjela ostati mirna. Bez obzira što je Murat odobravao i poticao Gamila na loše postupanje prema njoj. Bio je redoviti gost u njihovoj kući i u više se navrata uvjerila da su isti.

Bio je bijesan što ga ignorira. Čak i dok je razgovarao s Jossom, potajice je pogledavao prema njoj.

Leila uopće nije namjeravala s mužem razgovarati o prošlosti. Željela je vjerovati da su Joss i Gamil posve različiti. Joss je imao šefovski nastup, bio je naviknut dobiti što poželi, ali u njemu nije primijetila sadističku žicu.

Pa ipak, ne želi sve to staviti na kušnju. Kad bi mu ispričala kako je u prošlosti bila potlačivana, otkrila bi svoju slabost.

Njezin je muž i bez tog saznanja bio dovoljno opasan. Dovoljno je sjetiti se kako ju je ljubio u liftu. Kako je probudio njezine osjećaje.

Nije joj išlo u glavu kako se razotkrila u njegovom naručju. A nije joj se čak ni sviđao.

Drhtaj joj je prošao cijelim tijelom i poput strelice se zaustavio među bedrima kad se sjetila njihovih isprepletenih tijela.

Kad da odgovara na njezine misli, Joss ju je privukao k sebi.

Njezino se izdajničko tijelo poželjelo stopiti s njegovim. Zaustavilo ju se samo sjećanje na onaj poljubac i Asad Murat koji ju je odmjeravao stisnutim očima.

Osjetila je odvratnost. Ako se Joss druži s ovakvim ljudima, mora biti na oprezu.

»Pozvat ću gospođu Carmody na telefon, gospodine.«

»Kod kuće je?«

»Da, gospodine«, domaćica je zastala i nastavila, »uvijek je kod kuće.«

Joss je već gotovo zaustio sljedeće pitanje, no u posljednji se čas sjetio da ga se ne tiče što Leila radi u svoje slobodno vrijeme. Dok je bila diskretna i ispunjavala svoje dužnosti domaćice, to ga nije zanimalo.

Ipak, mučila ga je pomisao da bi Leila poželjela biti u diskretnoj vezi s drugim muškarcem. Možda i zato što su svi muškarci na prijemu slinili za njom.

Otpustio je kravatu dok je čekao da njegova žena podigne slušalicu.

Njegova žena.

Kvragu sve to! Cijelu je prošlu noć pokušavao ne misliti o njoj kao o svojoj ženi. Razmišljao je kako bi ipak, u skladu s običajima, trebala provesti noć u njegovom krevetu i završiti ono što je započelo s fatalnim poljupcem. Želio ju je više nego i jednu ženu dosad.

I to nakon što ju je jedva osjetio!

»Joss?« javila se senzualnim glasom i zapalila vatru u njegovim preponama.

Pročistio je grlo. »Leila, drago mi je što sam te uhvatio doma.«

»Da?« U glasu je osjetio oprez. Zašto? Što smjera? Dopustio si je da ga ponesu valovi ljubomorne znatiželje.

»Planiram nešto za večeras pa sam ti to na vrijeme želio reći.«

Zastao je, ali ona nije odgovorila.

Što si je zamišljao? Da će ushićeno ćaskati s gostima? Sinoć je cijelim putem kući šutjela stisnuta na svom sjedalu u automobilu, adistancu je zadržala i kad su se vratili u stan na vrhu zgrade. Međutim, toliko ga je zaokupilo razrađivanje novih poslovnih strategija da nije imao vremena primijetiti njezinu rastresenost. Obuzeta maštanjem nije ga ni pogledala.

»Idemo na večeru s poslovnim partnerima i nakon toga, ako bude po planu, nastavit ću razgovor ovdje uz kavu i porto. Kažem ti na vrijeme da se možeš spremi.«

»Hoćeš reći da se priprelim za ulogu tajkunove supruge?« Je li to bio uzdah oduševljenja?

»Pa... mislim da je cijela tvoja trenutna garderoba potpuno neprikladna. Želim te vidjeti elegantnu i profinjenu.« Zastao je, ali ona ni ovaj put nije odgovorila. Poželio je da je može pogledati u oči i vidjeti što misli. Kad se uspio pribрати, ponovno je osjetio nestrpljenje. »Pretpostavljam da znaš što ti je činiti.«

»Već sam ti rekla da nisam ja birala odjeću.« Je li osjetio ljutnju u njezinu glasu? Zašto je u svakoj njezinoj reakciji, bilo kakvoj reakciji vidio pobjedu?

»Zašto već nisi kupila novu?«

»Zato što nemam novaca.«

»Što?«

»Čuo si me. Čekala sam da mi počneš davati ono što smo se dogovorili.«

»Pa znaš da sam bio na putu. Do grla u obavezama«, bijesno je frknuo.

Zašto bi tih nekoliko dana uopće bilo važno? Morao je rješavati važnije probleme od novca za nju. »Zašto u međuvremenu nisi kupovala svojim novcem?« Je li mu ona to pokušava nametnuti osjećaj krivnje?

»Prema predbračnom ugovoru to je moj novac. Zaradila sam ga kad sam se udala za tebe, sjećaš se?«

Ukočio se. Te su riječi zazvučale kao da je on neki nepoželjan tip koji mora platiti ženu ako želi brak! Sjetio se svih onih koje su pod svaku cijenu željele stalnu vezu. Stvarno je bilo ironično što ga je zakonita supruga smatrala nužnim zlom.

»Čemu se smiješ?« glas joj je bio sumnjičav.

»Ničemu. Ali stvarno ne razumijem zašto nisi išla kupovati. Cijeli ti je London na raspolaganju.«

»Rekla sam ti.« Glas joj je bio posve tih, kao da s mukom cijedi riječi. »Nemam novca.«

»Nemoguće!« Joss je zastao čekajući da mu se suprotstavi, ali je ona i dalje šutjela. »Leila? Kako je to moguće?«

»Naslijedila sam zemlju ali ne i novac. A zemlja je, sjećaš se, sada tvoje vlasništvo.« Odrješiti ton upozorio ga je kako bi bilo bolje odustati od novih pitanja.

Unatoč tome, nastavio je. »A što je s novcem koji već imaš? Siguran sam da ga ima dovoljno za novu odjeću?« Ona je nasljednica. Očuh joj je bogat a ona potječe iz jedne od najstarijih obitelji u Bakhari. »Leila?«

»Pa ne misliš valjda da bih se sinoć onako odjenula da sam imala izbora?« Na te riječi pune gorčine osjetio je bockanje u potiljku.

Nije se šalila. Kvragu! Pa kako je to moguće?

Slika koju je imao o njoj i sve predrasude rasuli su se u krhotine.

Zaustio je upitati za objašnjenje, ali se u posljednji trenutak zaustavio.

Želi li saznati detalje iz Leiline prošlosti? Ionako je već potrošio previše vremena razmišljajući o svojoj lijepoj, tajanstvenoj nevjesti. Duboko ga je uznemirila i jutros se teško usredotočio na posao. Zbog nje.

»Trebala si mi reći.«

»Nisi bio ovdje«, zastala je i nastavila, »mogla sam ti, naravno ostaviti poruku u uredu, ali, iskreno govoreći, nisam željela o tome govoriti s nepoznatim ljudima.«

»Odmah ću to srediti.« Joss je rukom prešao po bradi kao da bi tako mogao obrisati mrlju krivnje koja ga je mučila. Vjerojatno joj je prije puta trebao dati broj svog mobitela. Činjenica da nije naviknut biti u vezi slaba je isprika.

»Netko će te nazvati i objasniti detalje u vezi tvog računa.«

Nije joj želio dati razlog da misli kako se ne pridržava njihove bračne nagodbe. Previše toga je u igri.

A što mu je činiti sa svojom ženom?

Bio je spreman i više nije želio odgađati raspravu. Krajnji je čas da otkrije što to pokušava sakriti.

SEDMO POGLAVLJE

LEILA JE UŠLA u dnevnu sobu govoreći si kako mora paziti da ne zgužva podatnu tkaninu nove haljine koja joj je savršeno pristajala i u kojoj je njezino tijelo zračilo dotad nepoznatom senzualnosti.

Joss joj je onim svojim nepodnošljivim tonom naredio da bude profinjena. Elegantna. A onda je još imao hrabrosti pitati je hoće li uspjeti! Drsko ju je pitanje još jednom podsjetilo kako se od nje očekuje da bude samo ukras, šlag na torti njegovih ambicija.

Odučila je sakriti svoj povrijeđeni ponos i pokazati se u spektakularnom izdanju.

Ni pod koju cijenu nije željela dopustiti da joj naređuje još jedan arogantni muškarac. Pokazat će Jossu da je pametna, osjećajna, sposobna žena koja zaslužuje poštovanje!

Ugrizla se za usnicu i zavrtila na vrtoglavo visokoj tankoj potpetici. Srce joj je lupalo kao ludo. Osjećala je da je sve ovo velika prevara.

Kako bi ga, kad se ne usuđuje ni izaći iz stana, mogla uvjeriti da je vrijedna poštovanja? Prvi je put izašla sinoć, s njim. Uspjela je pobijediti strahove samo zbog osjećaja koje je u njoj probudio.

Danas je ponovno pokušala, ali joj je pozlilo već i od same pomisli da bi prešla kućni prag.

Zabila je nokte u dlan užasnuta što je Gamil i dalje drži u šaci. Uopće nije sumnjala kako je ova... slabost posljedica činjenice što ju je zatvorio i stresa što je morala živjeti u strahu od nepredvidivih promjena njegovog raspoloženja.

Čak je i ovu sjajnu haljinu nabavila zahvaljujući osobnom prodavaču koji je u stan donio veliku količinu odjeće.

Joss je održao obećanje. Imala je vlastiti novac samo pola sata nakon što su razgovarali. Bio je to, nakon mnogo godina, prvi novac kojim je smjela raspolagati po svojoj volji! Osjetila je uzbuđenje čim se toga sjetila. Novac je značio povratak davno zaboravljene nezavisnosti.

S velikim zadovoljstvom počela je trošiti ne samo na odjeću nego i na druge stvari. Bacila je pogled na razbacane šarene jastuke koji su

oživjeli strogo pokućstvo i na vaze prepune svježeg cvijeća koje je naručila telefonski ili preko interneta.

A još joj je ostalo dovoljno da počne štedjeti. Jednog će se dana uspjeti osloboditi zakonske obveze da bude na usluzi svom mužu. Bit će slobodna.

»Vidim da si spremna.« Ukočila se na riječi koje su prekinule trenutak opuštenog maštanja.

Joss je stajao na vratima. Izgledao je odlično onako visok i pomalo grubog izgleda koji je isticao njegovu neobuzdanu muževnost. Zastao joj je dah. Zračio je životnom energijom više nego bilo koji muškarac kojeg je dosad vidjela.

Oklijevajući, pogledala ga je u oči. Osjetila je kao da ju je stresla struja.

Bespomoćno je spustila pogled na njegove čvrste, isklesane usne. Sjetivši se njihova okusa na svojim, osjećaja kako nestaje u njegovom zagrljaju, kako je stisnutu uz to snažno tijelo proždire plamen, počela je teško gutati.

»Bok, kako si?« Pokušala je zvučati prirodno, no glas joj se pretvorio u promuklo mrmljanje.

Na tren je izgledalo kao da je nije čuo. Gledao je ravno pred sebe i ušao u sobu. »Dobro, hvala. A ti?«

»Sjajno.« Bezvoljno se nasmiješila. Pokušavala je samu sebe uvjeriti kako joj je sinoćnji stres pomutio razum. Nije on ni zanimljiv ni neodoljiv kako si je zabila u glavu.

Bila je u krivu. Samo jedan njegov pogled probudio je u njezinom tijelu osjećaje zatomljene sve do fatalnog poljupca...

Ne, ne može si dopustiti takva razmišljanja.

Koža joj se napela od sjaja u njegovim očima. Pogled mu je možda i odviše vatren, ako uzme u obzir da u njoj vidi samo imovinu, društvenu konvenciju.

»Jesam li dovoljno elegantna?« napokon je upitala pokazujući svilenu haljinu zelenu poput mora koja se prelijevala u tamno-sivo. Zaljubila se u nju na prvi pogled.

I dalje je šutio.

Samopouzdanje joj se topilo poput snijega. Kako se mogla zavaravati da će uspjeti?

Gamil je još davno iz kuće maknuo sva ogledala. Možda zato više nije znala što joj pristaje?

Nezadovoljna što je dopustila da se u nju uvuče crv sumnje, podsjetila se kako je nije briga što Joss misli. Haljina joj se sviđa i to je jedino važno. U njoj se dobro osjeća.

Izravnala je bradu, malo podignula ruke i polako se počela okretati oko sebe. Majčin biserni privjesak obješen na dugački lančić od platine nježno je udarao u njezina gola leđima gdje se duboki V izrez, pandan onom plićem na prednjoj strani haljine, spuštao gotovo do stražnjice.

Nakon telefonskog razgovora i Jossovih bezobraznih pitanja odučila je, ponesena napadom drskosti, nositi privjesak na ovaj neuobičajeni način. Željela je izgledati neodoljivo.

Ali sada, kad je uporno buljio u nju, više nije bila tako sigurna.

Kad je prišao, mišići su joj se zgrčili od navale osjećaja. Automatski je podignula bradu da ne bi pokazala koliko je uznemirena.

»Savršeno«, promrmljao je, »izgledaš veličanstveno«.

Stvarno? Iznenadila se koliko ju je pohvala razveselila.

Otac ju je nazivao ljepoticom, ali od njegove smrti nijedan muškarac nije joj uputio kompliment. Doduše, nitko nije ni imao priliku!

Sada je u Jossovim očima prepoznala divljenje. Kompliment je, nakon svih ponižavanja i uvreda, bio pravi šok, melem za ranjeni ego. Ali, baš kao nježnost nakon godina zlostavljanja, ugrozio je njezinu prisebnost.

Zaprepašteno je zatreptala, spustila pogled i pokušala zaustaviti iznenadnu napetost u grudima.

»Hvala«, uspjela je napokon promucati, »i ti izgledaš sjajno.«

Napravio je grimasu koja je istaknula seksi liniju njegovih usta i muževnu bradu.

Nesigurnim je pokretom posegnula za večernjom torbicom.
»Idemo?«

»Izvoli«, pustio ju je pred sebe.

»Čujem da si imala gosta«.

Slegnula je ramenima, gotovo bolno svjesna tanke svile koja joj se pri svakom koraku ovijala oko tijela i težine bisera koji je visio između golih lopatica.

»Angažirala sam osobnog prodavača.«

»Aha«, uspio je procijediti. »A čini mi se da je i prije nekoliko dana ovamo došao neki muškarac.«

Leila je zateturala kao da joj je ledena gromada paralizirala kralješnicu. Premda se svakodnevno morala boriti protiv straha od izlaska iz kuće, vjerovala je kako je slobodna. Mislila je da u njezinom životu nema špijuna i uhođenja.

Okrenula se i susrela Jossov bijesan pogled. »Je li me to tvoja posluga špijunira?«

»Ne, naravno da ne.«

Prstima je uronila u mekanu torbicu obloženu perlama. »Otkud onda znaš tko me posjetio?«

Joss je zastao i na trenutak koji je izgledao kao vječnost, pokušavao zaključiti zašto je pocrvenila od bijesa i zašto joj pulsira vratna žila.

»Gospođa Draycott se zabrinula.« Govorio je polako, gotovo nježno. »Rekla je da si bila uznemirena kad je otišao.«

Uzdahnula je i ljutnja se rastopila. Umjesto toga, osjetila je kao da gubi ravnotežu. Zaboravila je osjećaj da je netko zabrinut zbog nje.

»Tko je to bio?« Zaprepastila se kad je otkrila zabrinutost u Jossovom glasu. Blagu poput dodira najmekšeg baršuna i mnogo snažniju od njegovog divljenja.

Bila je u iskušenju da mu kaže kako ga se ne tiče tko ju je posjetio. Ali čemu? »Razgovarala sam s odvjetnikom u vezi bračnog ugovora. A što se tiče uznemirenosti«, slegnula je ramenima, »...samo sam bila zabrinuta.«

Briga kako će platiti pravni savjet bio je samo još jedan dodatni teret. Bez problema je organizirala kućni posjet, odvjetnici to često rade kad je riječ o bogatim strankama, no Leila se tada još bojala da će morati prodati majčin nakit kako bi namirila troškove dok ne dobije novac koji joj pripada.

»Shvaćam.« No, i dalje ju je upitno gledao kao da želi saznati još detalja.

Sve je bilo kristalno jasno. Ugovor je savršeno sročeno. Ili će ga poštovati, ili će se vratiti u Bakharu, na milost i nemilost Gamilu. Stoički je zatomila jecaj. Sve će poduzeti, ali neće pokazati kako se stvarno osjeća.

Okrenula se i krenula predvorjem.

»Gospoda Draycott mi je isto tako rekla da nisi ni izašla iz stana.«
Leila je slegnula ramenima i nastavila hodati. »Je li?«

»Da.« Bio joj je tako blizu da bi se mogla zakleti kako je osjetila topli dah na svom vratu. Dovoljno da je ponovno preplave osjećaji.

»Umorile su me pripreme za vjenčanje, pa sam se željela odmoriti.«

»Razboljet ćeš se ako ne izađeš na svježiji zrak i ne vježbaš.«

Nastavila je ići naprijed. »Još se bojiš da imam anoreksiju?«

Zaškrgutala je zubima. Optužba ju je još pekla. »Ili su to obavijestili kako mi se u posljednje vrijeme apetit popravio?«

Tišina.

Bila je u pravu! Provjeravao je. Nedvojbeno je želio biti siguran kako je njegova blistava nova trofejna žena spremna preuzeti svoje dužnosti.

Preplavio ju je nemoćan bijes kad je ušla u predvorje, potpetice su joj ljutito odzvanjale po sjajnom mramornom podu.

Toliko o slobodi! Bila je Jossova zarobljenica u raskošnom, golemom kavezu.

Osjetila je kako joj se ta spoznaja poput noža zabila u srce. Mora pronaći izlaz.

»Ako baš želiš znati«, izustila je kad je tišina postala gotovo opipljiva, »redovito plivam u unutrašnjem bazenu«.

Napor ju je, nakon boravka u skućenom prostoru, gotovo dokrajčio, ali nije se predavala. Dobar san i obroci pomogli su joj da počne vraćati izgubljenu snagu i bolje se osjećati.

»Oprosti.« Glas mu je bio osoran. »Zabrinuo sam se.« Leila je zastala jer je u njegovom glasu osjetila nešto što si nije mogla objasniti. Zbog nekog se nepoznatog razloga uspio smiriti.

Pritisnuo je tipku dizala. U želucu je osjetila leptire velike poput zmajeva, a usta su joj se osušila.

Vrata su se otvorila siktajući poput zmije otrovnice.

Leila je fiksirala ogledalo na stražnjoj strani dizala i brzo ušla kako se ne bi mogla predomisli. Pokušala se usredotočiti na odraz svoje elegantne haljine i Jossa koji je stajao iza nje, visok i neodoljivo privlačan. Pa ipak, nije uspjela pobjeći od malog, tjeskobnog prostora ni od činjenice da je nakon ovoga čekaju široke, otvorene ulice grada.

Sve je teže disala, a puls joj se ubrzavao.

»Leila?« Joss je rukom pridržavao vrata, a ona je jedino željela vrisnuti neka ih zatvori i brzo okonča ove muke.

»Da?« glas joj je muklo odjekivao.

»Jesi li dobro?«

»Sjajno.« Osmijeh joj je izgledao kao ukočena, ružna grimasa, ali si nije mogla pomoći. Noktima je parala osjetljivu torbicu.

»Nemoj gledati.« Promatrao ju je prodorno kao da joj čita misli.

Drhtala je od užasa a koža joj je bila napeta kao da je na stroju za mučenje koji je polako i neumoljivo rasteže. Mišići su je boljeli od napora da se pribere i ne pobjegne u sigurnost stana.

Svim se snagama borila kako bi pobijedila strah.

Nepomično je stajala i produžavala agoniju.

A onda, iznenada je krenula, uhvatila iznenađenog Jossa za ruku i uvukla ga u lift. Drugom je rukom lupnula po upravljačkoj ploči i vrata su se zatvorila.

Joss je stajao tako blizu da je vidio graške znoja na njenom čelu i iznad gornje usne. Bila je smrtno blijeda, lica izobličena u sablasnu masku.

Još jedan pritisak na tipku i lift se pokrenuo.

Držala ga je čvrsto kao kandžama i netremice, kao da želi zapamtiti svaki detalj, zurila u njegovu košulju.

»Leila?« Iznervirala ga je ta duboka usredotočenost. U čemu je problem?

»Da?«

»Pogledaj me.« Nije se ni pomaknula.

»Leila!« Oštar ton natjerao ju je da okrene glavu.

Od iznenadnog šoka srce mu je počelo mahnito lupati. Zjenice su joj bile toliko proširene da je izgledalo kako su joj oči crne, s malim, jedva primjetnim tragovima kristalnog zelenila.

Primio ju je za ruku i osjetio kako drhti.

Bojala se.

Možda neobična i neobjašnjiva, ali to je bila istina.

Podignuo je ruku do njezinih obraza. Bili su vlažni. Uzalud se pokušavao domisliti nekog razumnog objašnjenja.

Iznenada mu je sinulo.

Nije li se u liftu već dogodilo nešto slično? Kad je njezinu iznenadnu promjenu raspoloženja protumačio kao svojeglavost razmažene žene?

Je li joj od straha pozlilo onog dana kad su odlazili iz Bakhare?

A što misliti o sinoćnjem povratku sa zabave kad se nepomična poput kipa skutnila u najdaljem kutu stražnjeg sjedišta limuzine? Pretpostavio je kako je zaokupljena nekim svojim razmišljanjima.

A što ako je cijelo vrijeme paralizirana od straha?

Iznenaden i zgromljen, morao si je priznati kako primjedba gospođe Draycott da Leila uopće ne izlazi iz stana itekako ima smisla. Jednako kao i činjenica što umjesto da izlazi, druži se s prijateljima, kupuje, sve to obavlja u sigurnosti njihova doma.

Joss je poželio ne povjerovati u tu zapanjujuću sumnju, ali nije mogao. Sve su kockice sjele na svoje mjesto.

Zašto već i prije nije zbrojio dva i dva?

Zato što su mu na pameti bile važnije stvari.

Preplavio ga je osjećaj krivnje.

Kako se to moglo dogoditi njemu, koji savršeno dobro zna što se događa sa slabima kad nitko nema vremena primijetiti ih i boriti se s njihovim strahovima. Koliko si je puta ponovio kako bi Joanna još bila živa da je netko pokazao stvarno zanimanje za njegovu sestru?

No Leila nije nemoćna. Čak i kad se gotovo onesvijestila na aerodromu, pod svaku je cijenu željela nastaviti putovanje. Žena koja ga je upravo izgrdila što se miješa u njezin privatni život ni izdaleka nije slabić.

Pogledao ju je u mutne oči i sjetio se kako ga je gurnula u lift i pritisnula tipku za podzemnu garažu. Bila je prestrašena, ali nije pokušavala pobjeći. Uzdignute glave borila se i tvrdoglavo ustrajala bez obzira na sve.

Srce mu se stisnulo pri pomisli na njezinu odvažnu, ponosnu hrabrost.

»Reci mi nešto, Leila.«

»A što da ti kažem?« Govorila je polako, kao da s mukom izgovara svaku riječ.

Nije mogao vjerovati da je to ista žena iz koje su prije samo nekoliko minuta frcale otrovne primjedbe.

»Čega se bojiš?« Premda je pretpostavljao u čemu je stvar, želio je to čuti i od nje.

»Ničeg se ne bojim.« Pokušavala je biti hrabra, no teško je govorila, pogled joj je bio mutan i osjetio je kako drhti. Je li mu se samo učinilo, ili joj je doista tjelesna temperatura naglo padala?

Već jako dugo ni o kome nije vodio brigu, osim što je, na posve površnoj razini, kao poslodavac morao preuzeti odgovornost za sigurnost svojih radnika. Ova situacija bila je posve osobna, zastrašujuće stvarna.

Čvršće ju je stisnuo sjetivši se poljubaca kad su prošli put koristili privatni lift. Tada, najblaže rečeno, nije bila ukočena od straha, nego je drhtala od strasti.

»Poljubi me,« promuklo je prošaptao i nagnuo se prema njezinim usnama.

Trgnula se i pokušala odmaknuti, no napokon se ipak našla u njegovom nježnom zagrljaju. Pokušavao je sam sebe uvjeriti kako to čini za njezino dobro.

»Ne«, iznemoglo je prošaptala. Kamo su nestali drski odgovori? Rezignirano ga je prepuštanje, više od bilo čega drugoga, uvjerilo kako je sve ovo što se događa stvarno, a ne proizvod njegove mašte.

Prstima je prošao kroz Leilinu savršeno uređenu frizuru i oslobodio bujne uvojke da joj poput slapa kliznu niz ramena. Nije ga ni pokušala spriječiti, što je samo pojačalo njegovu uznemirenost. Bila je potpuno nepomična dok joj je masirao tjeme i polako je počeo ljubiti. I ponovno, osjetivši zanosnu punoću njezinih usana, počeo ih je milovati nježnim, jedva primjetnim dodirom sve dok se nisu počele rastvarati, a ona je tiho uzdahnula.

Osjetio je kako ga, kao nakon najerotičnijeg ljubavnog dodira, preplavljuje uzbuđenje. Bilo je to i za njega neočekivano iznenađenje.

Leila se i dalje nije ni pomaknula.

Njegove su čvrste usne proždirale njezine, a jezik mu je krenuo istraživati vlažnu i toplu unutrašnjost njezinih usta. Pokušao je još jednom uvjeriti samoga sebe da nije riječ o seksu. Riječ je o... čemu? O tome da je spasi od straha? To baš i nije bila prava istina.

Ona ga je zanimala.

Počela je odgovarati na poljubac i osjetio je kako ga obuzimaju osjećaji. Olakšanje ili zadovoljstvo?

Nije imao vremena a ni volje analizirati. Privukao ju je bliže, čvrsto je jednom rukom zagrlio, a dlan položio na gola leđa pokrivši biserni privjesak koji je tako izazovno lelujao po besprijekornoj koži dok se pred liftom okretala pokazujući mu haljinu.

Hladna joj se koža polako grijala pod njegovim dodirima, a usne su im se pomicale u zajedničkom ritmu.

Osjećaj kako se njezine usnice prilagođavaju njegovima i kako se uz tihi uzdah sve više otvaraju kao da žele olakšati put jeziku željnom istraživanja, bio je neodoljivo izazovan. Imala je okus želje i slatkog obećanja. Bila je poput najslasnijeg egzotičnog voća.

Kao u izmaglici čuo je da se lift zaustavio i otvorio. Umjesto da krene prema van, i dalje ju je držao, kao da ne želi prekinuti trenutak gotovo bezazlenog uživanja u činjenici da je odgovarala na njegove nježnosti.

No, nije bilo ničega bezazlenoga u iznenadnom napadu posesivne požude koja ga je tjerala da se vrata u stan, u krevet. Obuzela ga je strast i nije ju puštao iz zagrljaja. Jedva je odolijevao svilenoj koži i slatkom izazovu usana.

Čak i njezini dlanovi položeni na revere večernjeg odijela budili su njegove najskrivenije osjećaje. Želio je da ti nježni prsti mijuju njegovo golo tijelo.

Pokušavao je zamisliti bi li ih zarinula u njegovo tijelo kad bi doživjela vrhunac strasti? Mogao bi se okladiti da je i u krevetu neobuzdana kao i onda kad se s njim prepire. Koža mu se napela od požude dok je zamišljao kako Leila leži pod njim gola. Vidio je kako njezine drske dojke bujaju pod dodirima njegovih dlanova, čuo njezino grleno stenjanje dok ih on oboje vodi do vrhunca blaženstva.

Nagonski ju je jače stisnuo, no Leila više nije uzvraćala poljubac.

Trznula se i oslobodila iz njegovog zagrljaja.

Potpuno zbunjen i ošamućen, Joss je gledao kako joj se grudi brzo podižu i spuštaju.

»Da me nisi tako gledao!«

Podigao je glavu.

Goleme oči zelene poput tamnog smaragda gledale su ga ispod poluspuštenih kapaka, kao da se i ona teškom mukom odupire

erotskoj snazi poljupca. Kosa joj je bila gomila bujnih, tamnih valova spuštenih po ramenima i oko lica koje više nije bilo blijedo, nego crveno od uzbuđenja. Napućene usnice na kojima više nije bilo ruža, izgledale su kao da prizivaju još jedan poljubac.

Joss je, da ne bi ponovno pao u iskušenje, stavio ruke u džepove.

»Ja nisam tvoj ispušni ventil.« Oči su joj postale uski prorezi iz kojih je frcala vatra. Prkos je izbijao iz svake njezine pore.

Trebala bi znati da on ne može odoljeti izazovima. Rješavao ih je uvijek na isti način: pobjedom. Bez izuzetka.

Bolje bi bilo da mu se ne suprotstavlja da joj ne bi morao pokazati koliko je slabašan taj njezin napad. Uostalom, uzvratila je poljubac i u njegovom je zagrljaju uzdisala od zadovoljstva.

»Čuješ li me?«

»Čujem, Leila.« Čak i samo izgovoriti njezino ime bilo mu je, nakon što je u svojim ustima osjetio njezin dah, senzualno iskustvo. Pogledom je klizio po žili koja je snažno pulsirala na njezinom vratu. Ima li i njezina koža isti neodoljivi okus kao usne?

Osjetio je neodoljivu potrebu da to odmah otkrije.

Leilino zapanjeno lice nije ga trebalo upozoriti kako se kreće po opasnom području. I sam je to dobro znao. Već je cijeli tjedan tumarao po nesigurnoj zoni razbijajući si glavu o svojoj intrigantnoj ženi umjesto da se posveti poslovima.

Ali ni to ga nije moglo spriječiti.

Tajna uspjeha leži u tome da se sve isplanira, i da se onda planovi prilagode novonastalim okolnostima.

Usne su mu se iskrivile u gorki smiješak. Ono što je osjetio prema Leili posve su sigurno novonastale okolnosti.

Nije li pogriješio tražeći da ovo bude samo brak na papiru?

Možda bi ipak mogao spojiti osobno zadovoljstvo i poslove?

»Možeš li me prestati gledati kao da bi me...«

»Pojeo u jednom zalogaju?« Napravio je grimasu poput čudovišta iz bajke, a valovi uzbuđenja strujali su mu preponama.

Razrogačila je oči, širom otvorila usta i odmah ih zatvorila.

Je li moguće da je stvarno u šoku? Nedoumica ga je mučila i istodobno uzbuđivala. Iznenada je otkrio kako mu je dostaiskusnih i blaziranih žena koje nije zanimalo ništa osim novca.

Leila ne bi nikad mogla postati tako dosadna ili predvidiva.

Čak i sad je stisnula usne kao da ga želi kazniti.

Rado bi to vidio!

»Neka ti kosa ostane spuštена.« Ali već ju je sigurnim brzim pokretom podignula u mekani čvor. Uživao je gledajući duge uvojke kako joj lepršaju oko ramena. Prošle joj se noći stalno pokušavao približiti da bi osjetio njihovu mekoću i udisao opojni miris.

Leila je odmahнула glavom. »Ne s ovom haljinom.«

Okrenula se i nagradila ga pogledom na svoju zamamnu stražnjicu i čudesno zavodljivu kralježnicu. Haljina je bila vrlo decentna tako da je pokrivala grudi, ruke i veći dio nogu, no zbog dubokog izreza na leđima koji je otkrivao podosta putene kože, njegovo je tijelo ponovno obuzela požuda.

Njegova.

Leila je njegova.

Čežnja mu je iz glave izbrisala svaku drugu misao.

Taj ugodan osjećaj naglo je prekinulo zaprepaštenje kad ju je ugledao kako ukočena stoji na vratima lifta ne usuđujući se koraknuti na veliko podzemno parkiralište. Stisnula je ramena i počela teško disati.

S malim zakašnjenjem mozak mu je ponovno proradio pa se sjetio njezine anksioznosti. Činjenice kako do prošle noći, kad više nije imala izbora, nije izašla iz stana.

Poželio je o tome saznati više, razumjeti zašto joj se to događa, ali još nije pravi trenutak.

Joss joj se približio i primio je pod ruku. Isprepleo je prste s njezinima shvativši kako se boji da je ne pusti. To je u njemu probudilo dugo zatomljen zaštitnički instinkt.

»Ovuda«, pokazao je prema limuzini koju je koristio samo kad je boravio u Londonu. Više je volio voziti brze terence nego puževim korakom plaziti po gradskim ulicama.

Krenuo je naprijed, ali je Leila i dalje stajala kao ukopana. Nije ga željela pratiti? Je li preplašena?

Pogledao je prema dolje i vidio odlučnost u njezinoj bradi.

»Mogu i sama.« Popustila je stisak kao da želi da je potpuno pusti. »Nema potrebe da se igraš zaljubljenog supruga.« Govorila je malo previsokim glasom baš kao što joj je disanje bilo preplitko, no Joss je u njezinim očima ugledao iskru ponosa.

Ni na pamet joj nije palo priznati kako je muči tjeskoba. Pokušava je pobijediti glumeći spokoj, ali je izdaje drhtanje koje joj, dobro je osjetio, potresa cijelo tijelo.

Nešto se počelo buditi duboko u njemu.

Svidjelo mu se što je ona borac i što se ne želi predati. Sve mu je to bilo dobro poznato. Tvrdoglavost mu je pomogla preživjeti uz samožive roditelje i krenuti dalje u život.

»Malo vježbam za goste na večeri«, slegnuo je ramenima. »Nisam baš naviknut biti u paru pa moram dati sve od sebe.«

»Dobro.« Duboko je udahnula, a Joss se borio i dalje je gledati u lice. »Slobodno me primi za ruku.« Zvučala je kao dražesna vladarica koja ukazuje milost podaniku. »No, da se razumijemo, ne volim kad me se zlostavlja.«

Letimično ga je pogledala i zaustavila se blizu okovratnika.

Sve u svemu, i nije baš osobito hrabra. Je li se bojala sebe same ili onoga što bi mogla pročitati na njegovom licu? A za poljubac je, što je opće poznato, potrebno dvoje.

»A ako se želiš ljubiti«, glas joj je bio posve tih, »nađi si nekog«.

»Ti nisi zainteresirana?« bio je uporan tjerajući je u laž.

»Ne znam zašto bih bila?« Pogledala ga je u oči. U jednom je trenutku imao neobičan osjećaj kao da se utapa u planinskom zdencu prepunom kristalno bistre vode. »Jučer sam te poljubila zbog znatiželje.« Podignula je ramena i nehajno ih slegnula. »Što ne znači da to želim ponoviti.«

»Ne?« Pokušava ga prevariti. Jučer nije bila u igri samo znatiželja, no nije želio biti bezobziran. Prije nekoliko je trenutaka osjetio koliko se boji. I to ga je toliko pogodilo da je više nikad ne želi vidjeti u takvom stanju.

»Ne!« Čvrsto ga je primila za ruku i zakoračila u veliko podzemno prostranstvo netremice gledajući automobil koji ih je čekao. »To i nije predviđeno u našem ugovoru, zar ne?«

OSMO POGLAVLJE

»ČUO SAM DA IMAŠ više sreće nego pameti, a sad vidim da je to istina.«

Joss je pogledao Rusa i podignuo obrve. »Stvarno?« Tevčenko je jedan od najbogatijih ljudi u Europi. Jossov londonski stan, premda skup, udoban i smješten na prvorazrednoj adresi, posve sigurno ne zaslužuje panegirike od čovjeka koji u svojoj zemlji živi u bivšim carskim palačama.

»Stvarno.« Rus je s odobravanjem kimnuo glavom. »Tvoja supruga.« Mahnuo je prema drugom kraju goleme dnevne sobe. »Ona je prvorazredni dragulj kakav se rijetko vidi.«

Joss je, naslutivši zadivljenost u Tevčenkovim tamnim očima, osjetio žalac ljubomore.

Šokiran je zastao i kao paraliziran držao šalicu kave negdje na pola puta između tanjurića i usta.

Ljubomora? Nemoguće.

Polako se okrenuo. Točno je znao gdje će pronaći Leilu. Cijelu je večer bio svjestan njezine prisutnosti, čak i izdaleka privlačila ga je kao magnet.

Leila je bez mnogo razgovora shvatila da se, dok Joss razgovara s poslovnim ljudima, treba družiti s njihovim suprugama. Besprijeckorno je obavljala svoj zadatak pa je i on mogao neometano dogovarati poslove.

Bila je rođena domaćica. Bez ikakvog napora šarmirala je sve prisutne. Tajna je, otkrio je, u njezinoj toplini. Pokazivala je iskreno zanimanje za svakoga.

Osim za supruga.

Ignorirala ga je, i cijeli tjedan nakon fatalnih poljubaca, držala na sigurnoj udaljenosti.

Bio je frustriran. Zbog svog pretrpanog rasporeda baš kao i zbog njezine suzdržanosti nije bio ni milimetar bliže otkrivanju tajni koje je tako dobro čuvala.

Pogledom je klizio po njezinom tijelu. Večeras je bila čedno odjevena, nije bilo golih leđa koja bi ga dekoncentrirala. Pa ipak, u

uskoj akvamarin plavoj haljini izgledala je više kao nimfa nego kao žena. Podignuta kosa istaknula je besprijeckorno oblikovane jagodice i krhki, dugi vrat.

Već i od samog pogleda na Leilu preplavilo ga je zadovoljstvo.

Uz nju su trofejne žene, utegnute u preuske haljine i pretamne od sunčanja u solariju, izgledale neukusno i jeftino premda im je nakit vrijedio više od godišnjeg proračuna neke od zemalja u razvoju.

Leila je nosila samo jednostavan privjesak koji je isticao privlačne obline njezinih oblikih grudi.

Joss se namrštitio kad je primijetio da isti privjesak nosi svaki put kad izađu. Pa gdje joj je drugi nakit?

»Ne slažeš se?«, zagrmio mu je Rus u uho, »mislio sam da, kao novopečeni muž, znaš koliko ti je žena posebna.«

Boris valjda nije toliko blesav da vulgarno komentira njezino tijelo? Joss se okrenuo i neopazice bijesno stisnuo šake.

»Svi se u njezinom društvu dobro osjećaju.« Tevčenko je pokazao prema ženama na drugom kraju sobe. »Čak i one dvije mačke koje su maloprije frktale jedna na drugu.« Čeznutljivo je uzdahnuo. »Kad bi takva žena bila uz mene...« Slegnuo je ramenima i kiselo se nasmiješio. »Prijatelju ti si, ponavljam, sretnik.«

Potapšao ga je po ramenu i Joss se opustio shvativši da je pretjerano reagirao.

»Znam.« Tko je mogao i pomisliti da će Leila nadmašiti sva njegova očekivanja? Doista se pokazala kao vrijedna investicija.

Unatoč neprikladnoj strasti koju je u njemu zapalila.

To ga je i dalje uznemiravalo, osobito zbog toga što ga je bezobrazno i uporno izbjegavala poslije one sirove, izbezumljujuće strasti.

Zapeklo ga je što je postao žrtva ograničenja braka na papiru na kojima je sam inzistirao. Vrlo brzo shvatio je da želi više od ljubaznog pozdrava za laku noć i zatvorenih vrata spavaće sobe.

Krv mu je zakipjela kad se sjetio kako ga je otpilila. Samo su ga sjene u njezinim očima uvjerile kako je bolje zasad odustati.

Ali doći će i njegov trenutak. Unaprijed se veselio.

Primijetio je kako joj se Asad Murat pridružio čim je stigao, a druge su se žene, kao na nevidljivi znak, udaljile. Joss se namrštitio.

Premda bi se mogao zakleti da to ničim nije pokazala, osjetio je da je Leila postala napeta.

Okrenuo se prema Rusu. »Ispričaj me, molim te.«

»Naravno. Kad bi bila moja žena, ne bih je ispuštao iz vida.«

Joss se kroz gomilu gostiju znatiželjno probijao na drugi kraj sobe. Leila je stajala s čašom u ruci, glave nagnute prema gostu, kao da želi upiti svaku njegovu riječ. No, šesto čulo upozorilo ga je da nešto nije u redu.

Produžio je korak.

»Prekinuo sam vas?«

Murat se trgnuo i odmaknuo. Tek je tada Joss shvatio koliko su blizu stajali. Leila se polako okrenula i dalje se smiješeći kao da je sve u najboljem redu. Međutim, prodorno svjetlucanje njezinih očiju potvrdilo je Jossu da je u pravu. Nešto se događa.

Prišao je i uhvatio je pod ruku. Iako je mirno stajala, osjetio je kako joj bilo udara kao ludo.

»Naravno da ne.« Leilin savršeni izgovor podsjetio ga je na njezin ton kad su se prepirali: pristojan, miran i pomalo otrovan. »Razgovarali smo o važnosti discipline.«

»Discipline?«, namrštio se Joss, »Samodiscipline?«

Odmahnula je. »O nedostatku discipline u modernom društvu.«

Joss ih je oboje pogledavao pitajući se što je prekinuo. Leila je bila tako nervozna da je pravo čudo kako uspijeva zadržati smiješak na licu. »Na primjer?«

Ona je šutjela pa je Murat nastavio razgovor.

»Današnje je društvo puno dobročinitelja koji navodno brinu o slabima i nesposobnima. Ne razumiju da jaki ljudi moraju preuzeti vodstvo.« Zastao je na trenutak. »Mi, na primjer.«

»Mi?« Joss je tijekom preliminarnih pregovora tijekom proteklog tjedna saznao o Muratu dovoljno da mu postane jasno kako im je zajedničko jedino bogatstvo i planovi za iskorištavanje rudnog blaga.

»Vođe. Olučni ljudi koji se ne boje boriti za ono što smatraju ispravnim.«

Leila se, stojeći uz njega, ukrutila i kao da je postala viša.

»Oprosti«, promrmljao je Joss ne skidajući pogled s Leilinih prstiju koji su grčevito stiskali čašu, »moraš biti određeniji.«

»Muškarac mora čvrstom rukom gospodariti u svojoj kući.« Pogledom je ošinuo Leilu. »Isto vrijedi i kad se radi o poslovima. Čuo sam da imaš neprilika u Africi.« Nastavio je nadugačko objašnjavati kako bi ih, po njegovom mišljenju, trebalo otpustiti. Svaka rečenica potvrđivala je kako nema pojma što je društvena savjest pa ni elementarna ljudskost.

»Zanimljiv pristup«, odrezao je Joss s gnušanjem i nevjericom, »ali ne i moj. Sutrašnje novine donose vijest da je štrajk ugušen. Prijašnji je vlasnik okrutno i nehumano vodio rudnik. Odsad će tamo raditi pretežno domaći ljudi. Posebna će se briga voditi o zdravstvenim i sigurnosnim uvjetima. Uvest ću novu tehnologiju i školovanje za sve radnike na terenu.«

Zastao je da bi istaknuo smisao svojih riječi. »Radnicima sam ponudio poticajni plan sudjelovanja u diobi profita. Isto tako, predviđam poboljšati opskrbu svježom vodom i uvjete školovanja djece u tamošnjim selima.«

»Pa ti si poludio! A što je s tvojim profitom?«

Joss je fiksirao zapanjenog Murata i shvatio kako se ljuto prevario kad je mislio da bi s njim mogao uspješno surađivati. Nije mu smetalo što je nemilosrdan. Kvragu, i njemu su bezbroj puta prigovarali da je takav. Međutim, eksploatirati radnike poput robova, kao što mu je Murat savjetovao, nešto je posve drugo! Taj mu se tip najdublje gadio.

»Dobri uvjeti rada i poštovanje radnika povećavaju produktivnost.« Cinično se nasmijao i pokazao zube. »Preporučam ti da i ti učiniš isto prije nego te netko na to prisili«, zastao je i odmah nastavio, »jedino nasilnici ne poštuju prava drugih ljudi«.

Murat se udaljio bijesno gundajući, a Joss ga više nije ni pogledao.

»Stvarno to misliš?« Leila ga je upitno gledala blistavim, široko otvorenim očima.

»Naravno. On je uvreda za rudarstvo. Jednog će se dana na nekom od njegovih radilišta dogoditi strašna nesreća, nesreća koja se može spriječiti.« Joss je zastao pažljivo je motreći. »Znam da je on tvoj obiteljski prijatelj, ali postoje granice... «

»Nije on meni nikakav prijatelj!« procijedila je. »Posljednjih sam se pet minuta jedva suzdržavala da ga ne izbacim i kažem mu da više

ne dolazi.« Upitno je podignula obrvu, »ali sam odustala jer sam mislila kako je važan za tvoje planove.«

»Nitko, a osobito on, nije nezamjenjiv, Leila. Nećemo surađivati i to je kraj priče.« Cijeli je tjedan razmišljao o toj mogućnosti. Večeras je pala konačna odluka.

Prepleo je prste s njezinima i osjetio kao da među njima struji energija. »Što ti je rekao?« I dalje je bio ljut zbog Muratovih riječi.

»Ništa važno.« Skrenula je pogled i po tome je znao da laže.

»Leila«, prstom joj je upozoravajući podignuo bradu, »što je to bilo?«

Ako ju je ona bitanga uvrijedila...

»Ništa važno, stvarno.« Podignula je glavu i gledala ga u oči kao da pokušava prodrijeti u njegove misli. »Je li istina ono što si govorio o rudniku?«

»Da. Danas smo postigli dogovor.« Gledao ju je onako usredotočenu i ponovno poželio prodrijeti u njezine misli.

»To ti je važno?«

Ozbiljno je kimnula glavom. »Da, važno mi je.«

U blago podignutim usnama mogla se nazrijeti tek slutnja osmijeha, toplog poput sunčevih zraka predvečer u pustinji, osmijeha koji je mogao zagrijati čak i mjesta gdje je cijelu vječnost carevala hladnoća.

Nakon nekoliko sati, kad je Joss zatvorio vrata za posljednjim gostima, Leila se spremila otići.

Umor ju je savladao. Večer je doista bila stresna. Rado se družila, ali nažalost, u posljednje doba nije imala mnogo prigoda biti u društvu.

Listanjem novina i pretraživanjem interneta nije u kratko vrijeme uspjela nadoknaditi vrijeme kad joj je bio uskraćen pristup informacijama. Cijelu se večer bojala da bi mogla reći nešto neprimjereno što bi otkrilo koliko malo zna o događajima u posljednjih nekoliko godina koje je provela u zatočeništvu.

A onda još i Murat. Trljala je gole ruke sve do golih ramena sjetivši se divljeg sjaja u njegovim očima kad ju je stjerao u kut.

»Umorna sam«, rekla je Jossu i ne pogledavši ga, »Idem u krevet. Laku noć.«

Kad je već došla do ulaza u dio stana sa spavaćim sobama, zaustavio ju je Jossov glas. »Ostani još tren. Moramo razgovarati.«

Okrenula se i vidjela tvrdoglavost na njegovom licu. Primijetila ju je već i prije, kad ju je ispitivao o Muratu. Zašto sve to ne pusti na miru?

Nije se željela zbližiti s Jossom. Probudio je u njoj osjećaje koje nemaju veze s poslovima, što baš i nije dobro jer je s njom isključivo iz interesa.

Doduše, dokazao je kako nema ništa zajedničkog s Gamilom ili njegovim pajdašem Muratom.

S toplinom u srcu sjetila se kako je večeras, gledajući ga svisoka, Murata nazvao nasilnikom. I isključio ga iz dogovora vrijednog nekoliko milijardi dolara.

Bila je uvjerenjena kako se Joss nikad ne bi ponašao nasilnički kao njezin očuh. Unatoč nevjerojatnoj moći i snazi volje, on nije nasilnik.

Zabrinuo se za njezino zdravlje. Dogovorio je s domaćicom da joj kuha omiljena jela. U društvu je prema njoj postupao s poštovanjem.

A kad su bili nasamo... oblila ju je vrućina. Ni kad su se svađali ni kad su se ljubili, nije ni pokušao biti agresivan.

To govori sve o njemu. On je muškarac kojeg bi mogla poštovati, koji bi joj se čak mogao i sviđati. Zbog svega toga počela je osjećati nesigurnost u vezi odluke da se drži rezervirano i pitati se što znači buđenje strasti. Možda zbog svega toga gubi tlo pod nogama.

Mora o svemu dobro razmisliti. Mora biti sama.

»Žao mi je, Joss. Iscrpljena sam. Sutra ćemo razgovarati.« Nije čekala odgovor, nego je hodnikom krenula prema svojoj spavaćoj sobi. Bila je napeta i nije bila u stanju podnijeti njegovo ispitivanje.

Stigla je gotovo do vrata kad ju je zaustavio čvrsti stisak oko lakta.

Nije si željela priznati kako joj od tog toplog dodira rukom struje valovi uzbuđenja. Jossov nježan opojan miris vratio je zanosne trenutke u liftu kad ju je svojim poljupcima i čvrstim zagrljajem doveo pred vrata raja.

Obraze joj je oblilo crvenilo kad se okrenula prema njemu.

»Nismo završili razgovor.«

Začuđeno je podignula obrve. »Pa rekla sam ti da sam umorna. Možemo razgovarati ujutro.«

Srce joj je počelo udarati kao ludo kad su im se pogledi sreli. Ukočeno je stajala i zadržavala dah želeći da je pusti. Ponavljala si je kako joj je nelagodno jer pokušava prodrijeti u njezin prostor. No nije samo nelagoda pulsirala u njezinom tijelu.

»Čega se bojiš, Leila? Slobodno mi reci.« Dubok i tih glas prodirao je u dubinu njezinih uznemirenih živaca. Kako je moguće da osjeća kako je njegov glas nježno miluje po vratu i grudima? Koža joj se napela a bradavice ukrutile kao da ih je dotaknuo led. Ali duboko, duboko u sebi osjećala je podmuklu sakrivenu vatru.

»Ne bojim se.«

»Ne?« Pogledao ju je s nevjericom. »Čak ni našeg gosta Murata?«

»Njega?«, napućila je usne, »on je grozan tip ali ne, ne bojim ga se.« Naravno, u trenutku kad ga je ponovno susrela, kristalno je jasno vidjela sve strahote koje je doživjela od očuha koji ju je pokušavao pretvoriti u praznu ljušturu, sjenu osobe kakva je doista bila. Večeras je osjećala samo najdublje gađenje.

U polumračnom predvorju Joss ju je netremice gledao. Zašto je tako uporan? Pa on je inzistirao da svatko od njih živi svoj život.

»Ako se ne radi o Muratu, od čega se onda skrivaš?«

»Ne skrivam se. Malo si previše pustio mašti na volju.« Čim je to rekla, znala je da ne govori istinu. Čeznula je pobjeći u sigurnost svoje sobe, kamo je neće pratiti taj prodorni pogled. Uopće nije mogla shvatiti suprotstavljene osjećaje koje je u njoj probudio. Njegovo ju je zanimanje istodobno smetalo i uzbuđivalo.

Uzalud se pokušavala osloboditi čvrstog stiska.

»Ako ništa ne skrivaš i ne bojiš se, nadam se da nemaš ništa protiv da prošetamo po krovnom vrtu.«

Ukočila se.

»Vidjet ćeš kako je prekrasan pogled na Temzu i kako cvijeće zanosno miriše na noćnom zraku.« Istraživački ju je gledao. »Gore na otvorenom možemo, nakon ove gužve, udahnuti malo svježeg zraka.« Zastao je. »Ako sam dobro shvatio, još nisi bila gore. Dopusti mi da te odvedem. Svidjet će ti se prekrasan dojam da si vani, na otvorenom.«

Leila se ugrizla za usnicu pokušavajući obuzdati nadolazeću paniku. Otvoreni prostor... Zadrhtala je sjetivši se kako ju je nebo poklopilo onog dana na aerodromu. Čak i izlasci u London s Jossom

u sigurnosti limuzine isisali su iz nje i posljednje atome hrabrosti. To i smućenost zbog poljubaca.

Srce joj je nervozno zatreperilo.

Čekao je, a nešto u njegovim očima reklo joj je da razumije njezin strah.

Podignula je bradu. Je li pogodio? Kako?

Proklet bio! Zašto je ne pusti na miru?

»Ako baš želiš«, napokon je promucala promuklim glasom koji je jedva uspjela iscijediti iz suhog grla.

»Pokaži mi svoj vrt.« Okrenula se na peti odlučna da se toga riješi što je moguće brže. Sigurno će gore uspjeti izdržati nekoliko minuta. Sigurno!

»Ovuda.« Joss je otvorio vrata i preko velike sobe obložene sagovima doveo je do ostakljenog zida. Vidjela je obrise drveća zasađenog u velike posude, pergolu, svjetlucanje umjetnog vodopada koji se ulijevao u bazen.

Puls joj je divljao kad je pogledala beskrajno nebo koje kao da je upijalo i reflektiralo mutna svjetla grada. Kad je pomislila da bi trebala izaći i izložiti se težini beskrajna, zateturala je i petom zapela o debeli tepih.

Uhvatio ju je da ne padne. Uspravila se i pod rukom osjetila otkucaje njegova srca. Krenuo je naprijed i otvorio staklena vrata.

Zastao joj je dah dok ga je ukočeno gledala. Naježila se od hladnog zraka koji je ušao u sobu. U ušima joj je odjekivao prodorni zvuk daleke sirene ambulantnih kola koji se poput upozorenja miješao s isprekidanim ritmom njezina disanja.

Cvokoćući zubima odmaknula se od Jossa i oprezno zakoračila prema vratima. Zateturala je i grčevito se, da ne bi pala, primila za staklo.

»Tvrdoglava ženo!« Čula je Jossovo gundanje kad ju je primio oko struka i privukao k sebi.

Pokušala se odmaknuti da bi ga bolje vidjela.

»Što hoćeš od mene, Joss?« Nije uspjela prikriti očaj. No samo tren poslije, u njoj se probudio ponos. »Rekla sam ti da se ne bojim.«

»Ne?« Čak i u polumraku vidjela je kako mu oči svjetlucaju na namrgođenom licu. »Umireš od straha, Leila.«

Uspravila se odlučna ne pokazati slabost. Tako bi mogla otkriti previše onoga što je željela zadržati za sebe.

»A od čega ja to, navodno, bježim?« Ako treba, hodat će po njegovoj fantastičnoj terasi i preko ruba se nagnuti na ulicu, ali ni pod koju cijenu ne želi njegovo sažaljenje.

Čak je i u mraku vidjela kako je stisnuo usta.

»Od ovoga,« čula je kao u izmaglici kad se nagnuo i počeo je ljubiti.

Ovaj put je, u dodiru s čvrstim i istodobno podatnim usnama, shvatila kako se u njoj budi nešto što je vodi k njemu. Iznenadno nestrpljenje, žudnja, glad, očaj. Neki životinjski nagon, još otkad je njezinim usnama prinio vjenčani pehar i proglasio je svojom ženom, rađao se iz straha i bijesa. Od trenutka kad ju je uzeo u naručje njezine su sumnje i nemiri počeli kopniti kao da ih je pobijedilo njegovo krupno, snažno tijelo i nježni dodiri.

Leili se učinilo da nestaje, koljena su joj popustila i da ne bi pala, u posljednji se trenutak grčevito primila za njegova čvrsta ramena.

»Ne bojim se«, prošaptala je dok je nije utišao svojim zanosnim usnama.

I to je bila istina. On je visok, moćan, snažan dominantan muškarac. No duboko u sebi znala je da je Joss Carmody drugačiji od onoga kojega se toliko bojala. Čvršće se privinula uz njega i osjetila kako je zadrhtao cijelim tijelom.

Joss je u njoj probudio... probudio...

Nije više mogla misliti, savladali su je osjećaji.

»Trebala bi se bojati.« Privukao ju je još bliže dok im tijela nisu bila pripijena jedno uz drugo. Svojim dugim prstima obujmio ju je oko stražnjice i podignuo. Ustima je počeo istraživati njezin vrat i obasipati ga vrućim poljupcima. »Više se ne želim kontrolirati.«

Da bi bolje osjetila snagu tih kratkih opojnih poljubaca od kojih joj je tijelo počelo nestrpljivo treperiti, zabacila je glavu. Bilo joj je vruće kao da je u groznici, pa ipak, kao da joj o tome ovisi život, čeznula je za toplinom tijela pripijenog uz njezino.

Zarinula mu je prste u kosu otkrivajući mekanu gustoću i milovala mu glavu dok je on, prateći ustima obrise ogradice, klizio prema njezinim grudima.

Šokirala ju je snažna i nedvosmisljena želja čije je buđenje osjetila u preponama. Pa ona je, a ne Joss gubila kontrolu!

To joj se ne bi trebalo sviđati. Morala bi se bojati. Neće li mu činjenica da mu se predaje omogućiti da njome zavlada, a ona se zaklela kako se to nikad neće dogoditi?

No ovo je fantastično. To je pobjeda, užitak i moć.

Joss je još malo spustio glavu i liznuo dekolte iznad mjesta gdje je visio biserni privjesak. I ponovno, ovaj put istražujući rub njezine haljine visoko iznad grudi. Leila je zastenjala kad je nesputana strast probila sve zidove koje je podignula među njima.

»Ti imaš sve pod kontrolom«, prošaptala je promuklim glasom kao da se buni. Željela je da i on, suočen sa strasti koja ih je obuzela, osjeti bespomoćnost. Ali nije bila dovoljno vješta da to postigne. Mogla se jedino predati Jossovom iskustvu.

Podignuo je pogled a ona je, teško gutajući, promatrala kako joj jezikom istražuje kožu iznad grudi i osjećala trnce užitka gdje god bi je dotaknuo. Nikad još nije doživjela nešto tako erotično.

»Želiš da izgubim kontrolu?« Ponovno je počeo kružiti jezikom, sve dok nije došao do bradavice i nježno je, kroz tanku tkaninu haljine, počeo grickati.

Prstima je zaronila u njegovu kosu dok joj je tijelo potresao snažni drhtaj. Zaprepašteno je otvorila oči kad je nehotice počela tiho stenjati. Preplavilo ju je neobuzdano uzbuđenje. Više nije razmišljala o stidu ili suzdržanosti. Željela je Jossov dodir. Trebala ga je.

Ukočila se kad je shvatila kako se gotovo predala čovjeku kojeg poznaje tek nekoliko tjedana.

»Ti ne želiš seks sa svojom ženom. Rekao si!« Je li taj nesigurni šapat stvarno njezin glas? Pokušavala je izmigoljiti iz njegova zagrljaja kao da će tako osloboditi svoje tijelo i svoje misli. Nije moguće da joj se sve ovo događa.

Ali držao ju je tako čvrsto da su, koliko god se pokušavala odmaknuti, na kraju bili još bliže. Osjetila je njegovu erekciju i svaki je pokret postao erotsko milovanje.

Ukočila se kad je shvatila koliko želi njegovu blizinu.

»Želim, Leila, vjeruj mi.« Rekao je to polako, ozbiljno, kao da ponavlja bračne zavjete koje je izrekao prije nekoliko tjedana.

Odlučno ga je pokušala urazumiti.

»Nismo se tako dogovorili«, odgovorila mu je teško dišući i razmišljajući kako bi bilo dobro da je pusti iz zagrljaja, zaboravljajući

da mu i dalje miluje glavu.

»Kvragu i dogovor«, usne su mu ponovno bile na njezinom vratu i svaku je riječ utisnuo u kožu koja je drhtala pod njegovim dodirima. Velikim dlanom prekrivio joj je grudi i napokon se smirila u njegovom zagrljaju.

Podignuo ju je kao da je laka poput pera i odmaknuo od vrata.

Položio ju je na mekani krevet i legao na nju. U jednom trenutku, kad ju je zarobilo njegovo snažno tijelo, osjetila je nešto poput panike. Onda se povukao i jednom joj rukom milovao kosu, a drugom prelazio po usnici tako nježno da se jedva suzdržala da ne zastenje od užitka.

Ne pokušava je silovati. Zavodi je.

Leila je očekivala da će je obuzeti strah. Nije.

»Lako možemo promijeniti dogovor, Leila. Želiš me. I to je sve.«

»Otkud znaš da te želim?« Stavila mu je ruku na grudi i gurala ga dok nije podignuo glavu. Tamne sjene istaknule su oštre crte njegova lica, snagu i aroganciju. Oči su mu požudno svjetlucale dok ju je pogledom odmjeravao kao da unaprijed uživa u trenutku kad će uzeti njezino tijelo.

S naporom je gutala osjećajući kako je preplavljuje tjeskoba.

Prezirno je pogledala njegova napeta usta i u njima vidjela nešto poput patnje. Čula je kako on, baš kao i ona, teško diše i shvatila da se pod svaku cijenu pokušava obuzdati.

»Ne želiš?« Riječi su mu bile grube ali ju je blago dodirivao kružeci prstom po obrazu i trljajući joj razdvojene usne. Zadrhtala je od te razorne nježnosti.

Duboko je uzdahnuo. »Nema ničeg lošeg u požudi, Leila. To je samo jednostavna tjelesna potreba.« Blago se nasmiješio. »Moraš priznati da je i u tebi i u meni. I ništa tu ne treba mijenjati.« Kad se ponovno pozabavio njezinim ustima, osjetila je kako se nešto duboko u njoj otkočilo.

»Zašto to ne prihvatiš? Uživaš?« Tihi je glas bio savršeno uvjerljiv. »Neću odustati bez obzira koliko se ti suzdržavala. Sve dok ne zadovoljimo strast.« Njegov ju je dodir ispunjavao ugodom i, prerada se protiv toga borila, uživala je u ugodnoj težini tijela koje ju je držalo prikovanu uz krevet.

Pa što to ona zapravo radi? Suzdržava se?

Pokušavala je suvislo razmišljati, ali Jossov dodir, tijelo, dah na njezinom licu, intenzivan miris muške kože koji je željno udisala, blokirali su i posljednje ostatke razuma.

»Uživaj dok traje, Leila. A onda kreni dalje.«

Krenuti dalje. Uхватила se za te riječi. U pravu je. Želi krenuti dalje. Kad za to dođe vrijeme, prekinut će s Jossom i stati na vlastite noge. Hoće li joj to uspjeti sada kad ju je zarobila svilena mreža požude?

Pogledala je tamne, prodorne oči i shvatila kako on, zahvaljujući svom iskustvu, mnogo bolje od nje razumije taj... plamen strasti.

Možda je žrtva svog neiskustva. Prije Jossa nije poljubila nijednog muškarca. Nije nikakvo čudo što su joj hormoni podivljali. Samo ju je dotaknuo, pomilovao prstom i eksplodirala je poput baruta.

Hoće li se požuda ugaziti kad je zadovolji? Kako se može usredotočiti na budućnost kad se bori s čežnjom za muškarcem za kojeg se udala?

Možda treba okusiti strast. Zašto ne? Zadovoljiti tu opojnu glad. I onda krenuti dalje.

Bilo je to samozavaravanje, ali drugačije nije mogla.

Nesigurno je podignula ruku i dotaknula Jossov obraz. Pod dlanom je osjetila neobično škakljanje dlačica brade koja je počela rasti. Bio je stranac. Nepoznat. Opako privlačan.

Kliznula mu je rukom u kosu i privukla ga k sebi.

DEVETO POGLAVLJE

NIJE MU BILO JASNO kako ju je uspio dobiti u svoj krevet. Joss je dobro znao da je drugačija. I ovo među njima bilo je drugačije - intenzivnije od svega što je dosad iskusio.

Svaki dodir, svaki pogled bio je jači od mnogih banalnih bliskosti, pa i dosade, koje je iskusio sa svojim bezbrojnim ljubavnicama.

Ovo nije jednostavno. Ovo prodire duboko u srce, komplicirano je i neobično. Gotovo se ugušio od strasti kad je strgnuo haljinu ženi koja se uvukla u njegove misli.

Njegova supruga.

Je li zato sve ovo proživljava tako duboko? Je li to atavizam, primitivan muški nagon da posjeduje svoju ženu? Ili se sve to događa zato što je njezino vitko tijelo toliko privlačno?

Njegova supruga. Njegova žena.

Odmahnuo je glavom. Nije ju želio posjedovati, nego samo biti s njom dovoljno dugo da otkriju zajedničko uživanje koje ga mami već tjednima. Ne želi životnu partnericu.

A što se tiče drhtanja ruku dok je raskopčavao košulju ne obazirući se pretjerano na gumbe, bila je to samo požuda.

Pogledom je pretraživao njezino tijelo: bila je naga osim čednog grudnjaka i gaćica u boji kože. Bezrazložno se zabrinuo da je anoreksična. Naprosto je mršava, krhka i istodobno snažna, popunjena na pravim mjestima.

Srce mu je udaralo kao ludo.

»Raspusti kosu.« Procijedio je to dok je u jednom potezu strgnuo sa sebe sako i košulju. Na obnaženom torzu osjećao je kako ga podilaze žmarci. A što će tek biti kad ga Leila počne milovati?

Nije skidao pogled s njezinih zamamnih usta dok je otkapčala ogrlicu. Zamišljao je njezine usne na svojoj koži i osjetio kako mu se tijelom šire grčevi nestrpljivog očekivanja.

U trenutku kad je, uhvativši njegov pogled, spustila privjesak na noćni stolić, sjetio se da se mora pobrinuti za zaštitu.

Iznenada je ustao i na njezino nagonsko negodovanje odgovorio malim, zločestim smiješkom.

»Još samo trenutak, draga.« Sagnuo se i poljubio joj trbuh. Osjećaj je bio nevjerojatan, od opojnog mirisa sandalovine i sunčevog sjaja krv mu je brže prokolala venama. Malo je zastao i jezikom joj počeo istraživati pupak. Nježno grickajući ravni, glatki trbuh spustio se do ruba gaćica. Nije mogao odoljeti da kroz tanku tkaninu ne počne milovati njezinu ženskost. Topla i vlažna micala se pod njegovom rukom čeznući za ispunjenjem.

»Još samo trenutak«, obećao je, ljubeći je tamo gdje mu je tren prije bila ruka, a Leila je umjesto odgovora zadrhtala od uzbuđenja.

Joss se oslobodio ostatka odjeće i rukama drhtavim od nestrpljenja stavio kondom. Kad se okrenuo, kosa joj se, poput senzualnog satenskog plašta, ovila oko ramena. Oči su joj bile goleme, osvjetljenje samo mjesečinom, dok je pogledom klizila od njegovih slabina do lica.

Da nije bio uzbuđen do bola, rado bi još malo produžio nevjerojatan zanos koji ih je obuzeo.

Posljednjim se snagama uspio suzdržati da joj ne strgne rublje, nego ga pristojno skine. Gola je ležala pod njim i zadivljeno je zastao.

»Ljepša si nego sam mogao i zamisliti«, uspio je procijediti promuklim, neprepoznatljivim glasom.

Kimnula je glavom, uhvatila ga za ramena i povukla prema dolje na svoje vitko tijelo i svilene uvojke. Sve se u njemu uskomešalo kad ju je osjetio pod sobom. Svaki je uzdah gotovo fizički pojačavao napetost, a kad je rukama kliznula po njegovom tijelu...

»Tako, da«, mrmljao je glasom koji se pretvorio u grleni šapat, »diraj me.«

Vodila ga je u raj. Ne, nego u čistilište, zbog tih polaganih, nježnih dodira koji su prebrzo završavali. Zbog prstiju koji su nehajno putovali njegovim tijelom i onda se iznenada zaustavljali zaokupljeni znatiželjnim istraživanjem.

Joss je prebacio težinu na jednu stranu da bi joj lakše raširio noge i uronio među njih. Zastala je i on joj je stavio ruku na svoju uzdignutu muškost pokrivši je svojim nježnim stiskom.

Je li uzdahnula od straha? Ošamućen lupanjem svog srca nije bio siguran što je čuo.

Od ushita je gotovo prestao disati kad je prstima stegnula njegovu muškost. Taj je dodir bio više nego je mogao podnijeti. A kad ga je prstima počela istraživati, osjetio je kako gubi razum. Čvrsto ju je držao i smirivao, stišćući zube da prebrzo ne podlegne njezinom dodiru.

Još je prerano, pokušavao je uvjeriti sam sebe, premda su njegova napeta bedra i stražnjica govorili nešto drugo.

»Poslije«, prošaptao je maknuvši joj ruku i ljubeći je posred dlana. Zadrhtala je kad joj je otkrio erogenu zonu i još mu jednom pokazala koliko je podatna.

Znao je da se u ovom trenutku mora posvetiti njezinom zadovoljstvu. On je bio na korak do ekstaze.

»Reci mi što ti se sviđa, Leila.«

Zastenjala je kad se nagnuo i počeo joj grickati dojku. Nježno joj je ljubio bradavicu dok se nije ukrutila i pretvorila u tvrdi biser.

»Reci mi«, bio je uporan.

Prstima zakopanima u njegovu kosu čvrsto mu je držala glavu stisnutu uz svoje grudi. »Da. To. To mi se sviđa.«

»A ovo?« Liznuo je drugu dojku i zastao čekajući odgovor.

»Da!« Nestrpljivo se pod njim micala i pokušavala mu ponovno položiti glavu na svoje grudi.

»Reci, Leila.«

Oči su joj zasvjetlucale u mraku. »Poljubi me ovdje. Molim te, Joss.«

Nagradio ju je poljupcem i, uživajući dok se savijala pod njim, počeo sisati krutu bradavicu.

Milovao joj je vrat, napetu kožu na rebrima, jedre bokove, a njezine su riječi odjekivale poput najljepše glazbe. »Da. Tu. Sviđa mi se. Molim te.«

Svakim joj je dodirom izmamio uzdah, plimu zadovoljstva i zauzvrat dobio svoj dio milovanja. U trenutku kad joj je stigao do trbuha, shvatio je da još nikad nije bio toliko uzbuđen.

Rukom je kliznuo do njezine ženskosti i ona se, da bi pojačala njegov dodir, počela izvijati.

Iglice mogu pričekati. On više ne može čekati.

Raširio joj je bedra, rukom obuhvatio stražnjicu i počeo joj milovati brežuljak.

»Da?« Zastao je samo da bi čuo potvrđan odgovor.

»Da«. Tihi uzdah zazvučao je kao poziv u raj.

Trenutak poslije učinio je ono za čim je otpočetak čeznuo, dubokim, čvrstim i sigurnim pokretom ušao je u srce njezine nutrine.

Koža mu se zažarila od ushita, zatvorio je oči da bi se bolje skoncentrirao na nevjerojatan užitak koji ga je obuzeo. U mraku je osjetio kao da propada u vrelo grotlo ponora. Leilini prsti na njegovim ramenima bili su čvrsti oslonci užitka koji je bio tako intenzivan da je graničio s boli. Je li se i ona tako osjeća?

Duboko uzdahnuvši otvorio je oči i pogledao prema dolje.

Zubima je zagrizla donju usnu, oči su joj bile zatvorene a obrve nabrane. Je li se tako željela bolje usredotočiti na užitak ili, a to bi ga pogodilo, zatomiti bolni jecaj?

Namrštio se. »Leila?«

Nije ga čula, bila je izgubljena u svom svijetu. To je mogao shvatiti. Malo se povukao i odmah potom vratio, gledajući kako joj grudi izazovno lelujaju. Mahinalno je rukom poklopio jednu dojku. Savršeno mu je pristajala u dlan.

Ponovno se pomaknuo i napetost je nestala s njezina lica. Usnama je oblikovala samo jedno bezglasno, iznenađeno O.

Sada se kretao u ritmu, na početku polako, promatrajući kako otvara oči i gleda ga omamljena užitkom. Sa svakim dobro odmjerenim pokretom napetost je među njima rasla.

Trudeći se da je ne požuruje, još se micao polako. Kad ga je čvrsto zgrabila, začuo je kako diše kao da je ostala bez daha i kao da ju je iznenadio iznenadni vrhunac strasti. Kad ju je preplavio orgazam, ovijena oko njega drhtala je cijelim tijelom i gledala ga u oči kao da se boji da će je napustiti.

Gurnula ga je preko ruba. Pustio je da se sruši čvrsti zid samokontrole i, kada se tama spojila s bljeskom vrućine, s krikom zadovoljstva, moći i neslućenog užitka, svršio je u nju.

Kad je došao k sebi, ležao je preko nje i pritiskao je uz krevet. Njegov je smućeni um polako dolazio k sebi. Žalostan je kliznuo na stranu i za sobom povukao njezino podatno tijelo. Od dodira njezine kose koja se uvukla među njih zadržtao je kao da se nije do kraja zadovoljio.

»Leila?«, dodirnuo joj je rame.

»Da...« Privinula se uz njega, onemoćala ali zadovoljena. Nasmiješio se i zaboravio trenutak nedoumice.

»Ništa.« Milovao joj je potiljak i rukom kliznuo niz kosu, putujući niz leđa sve do zaobljene stražnjice.

Smrznuo se kad je u preponama osjetio novo buđenje strasti.

Zar već?

Znalački se nasmiješio. Ako ne bude oprezan, Leila će ga ubiti svojim izazovnim tijelom. Ali, mora se priznati, bila bi to prekrasna smrt!

Pažljivo se odmaknuo i, bezbrižno planirajući razvoj događaja, kliznuo s kreveta pokrivši Leilu plahtom.

Ušao je u kupaonicu, upalio svjetlo i potiho fućkajući zamišljao kako će ponovno spavati s Leilom. Skinuo je kondom i na njemu ugledao kapljice krvi.

Zadovoljstvo je nestalo za tren. Mršteći se, prisjetio se Leilinog zaprepaštenog izraza lica u trenutku kad su se spojili. Boli i istodobno neopisive ugone zbog njezine uskosti. I kako je samo grizla usnu da ne bi zaplakala.

Zastao mu je dah u grlu.

Iznenada, odnos s njegovom ženom nije bio tako jednostavan kako mu se činilo.

Kad je Joss izašao iz sobe, Leila se trgnula iz polusna. Tijelo joj je još podrhtavalo od užitka. Vjerovala je da može shvatiti ili pogoditi kako je to, ali ništa ju nije moglo pripremiti na to kako je voditi ljubav s Jossom Carmodyjem.

Je li uvijek tako? Je li blaženstvo uvijek tako zapanjujuće duboko?

Sjetivši se djelića govorkanja koje je nekad davno načula, posumnjala je u to. Zbog svega toga, može biti zahvalna Jossu što si je dao truda i vremena da joj bude dobro - da joj bude divno. Nagađala je da je bio velikodušan kao malo koji muškarac.

Još jedan bod njemu u prilog.

Nasmiješila se i dodirnula jastuk koji je mirisao na Jossa, toplinu i nešto nepoznato. Seks?

Osmijeh joj je zamro na licu kad se suočila sa stvarnosti. Među njima se dogodio seks, a ona je i predobro znala što on očekuje od partnerice. Bliskost ne postoji.

Moguće su samo kratke veze. Odmahnula je glavom i ispravila se, trajna veza uopće ne dolazi u obzir.

On posve sigurno ne bi želio da mu se plete oko nogu samo zato što su spavali zajedno. Upozorio ju je da kad zadovolji požudu, ide dalje. Pa zar i ona ne želi isto?

Nakon posve kratkog razmišljanja morala si je priznati poražavajuću istinu kako uopće nije spremna odreći se blaženstva koje je pronašla u Jossovom zagrljaju. Nije stvar bila samo u savršenom orgazmu, nego u osjećaju bliskosti, jedinstva. Predugo je bila sama. Taj osjećaj nevjerojatne bliskosti s Jossom bio je toliko poseban da je lako pronašao put do njezinog opustošenog srca. On je, nakon pustoši u koju se pretvorio njezin život, bio pravi melem za dušu.

Ali sad kad je osjetila što je užitak, znala je da je to sve. Neće preklinjali za nešto više od toga. Joss bi bio zaprepašten kad bi znao koliko joj znači njihovo sjedinjenje, blaženstvo i nježnost, moć koju imaju jedno nad drugim.

Vrata kupaonice su se otvorila i on je ušao u sobu osvjetljen samo odsjajem kupaonske lampe. Dah joj je zastao kad ga je vidjela kako se onako visok i čvrst kreće elegancijom atletičara u naponu snage.

Progutala je slinu i rekla si kako je posve u redu što ga proždire pogledom. Ionako ga posljednji put ovako gleda.

Srce joj je gotovo puklo zbog toga.

Došao je do kreveta, ali umjesto da pokupi odjeću, podbočio se i gledao je. Osjetila je kako je pocrvenila do korijena kose i bilo joj je drago što je plahta štiti od njegova pogleda.

»Laku noć, Joss.« Znala je da to mora reći prije nego potpuno izgubi moć govora.

»Laku noć?« Stisnuo je oči i ispitivački gledao njezino purpurno crveno lice.

Spustila je pogled na guste crne malje koje su mu prekrivale prsni koš samo da bi izbjegla njegove prodorne oči.

»Rekao si da ne spavaš sa svojim... partnericama.« Teško je gutala pokušavajući probaviti činjenicu da je i ona postala jedna od Jossovih partnerica i istodobno se borila protiv plamena ljubomore koji su u njoj zapalile te bezimene »druge«. »Zato, želim ti laku noć.«

Navukla je osmijeh na lice i ishitrenim pokretom namještala jastuk kao da se sprema na spavanje. Kao da svake večeri pozdravlja ljubavnika i gola liježe među plahte, ne obazirući se odveć da je i najmanji pokret podsjećajući na njegov dodir.

Nepomično je stajao. Namrštila se kad ga je napokon pogledala. Promatrao ju je kao da je nikad prije nije vidio.

»Nešto nije u redu?«

Odmahnuo je. »Ne, sve je u redu, ali...« zastao je na trenutak i kao da mu je neugodno, nastavio, »Kako si? Je li sve u redu?«

Je li znao? Je li pogodilo da se ne zna ni ljubiti, a kamoli što drugo? Vrućina joj je oblila obraze pri samoj pomisli da je uspoređuje s drugim ženama i onime što je s njima doživio.

»Savršeno se osjećam.« Zastala je i shvatila da je to istina. Osim što je malo ukočena, nikad joj nije bilo bolje. »Spava mi se. Laku noć.« Odlučno je zatvorila oči i pokušala usporiti disanje kao da iscrpljena tone u san.

»Sigurno?« Prvi put otkad su se upoznali Joss je zvučao nesigurno. Dakle, njezino je neiskustvo bilo tako očito? Poželjela je nestati.

»Da. I ne želim više razgovarati. Laku noć.«

Tišina. I dalje je stajao na mjestu.

»Imamo mali problem.« Njegove su riječi zvučale poput milovanja. »Ti si, naime, u mom krevetu.«

Razrogačila je oči i pogledom prešla po sobi. Obuzeo ju je užas kad je shvatila svoju grešku. Obuzeta strasti nije ni primijetila gdje je.

Ukočenim je prstima zgrabila rub plahte. Sad će, praćena Jossovom ispitivačkim pogledom, morati napustiti sigurnost kreveta i potražiti svoju odjeću. On se možda ne srami svoje nagosti, ali ona nije naviknuta da je netko gleda. Ugrizla se za usnu prisjetivši se da je još nedavno rado pokazivala Jossu svoje golo tijelo. Ali to je bilo u naletu strasti. Ovo je nešto drugo.

Duboko je uzdahnula i kliznula na jednu stranu kreveta. »Idem.«

Prije nego se uspjela pomaknuti, Joss joj je uzeo plahtu i popeo se na krevet. Leila je prešla na drugi kraj golemog ležaja.

»Što to radiš?«

»Dolazim k tebi.« Legnuo je i položio glavu na njezin jastuk.

»Ali... ti ne spavaš s...«

»Mislio sam da ne želiš razgovarati? Ali, ako želiš ćaskati...« Nalaktio se i upitno je pogledao.

»Ne!« Nije željela analizirati ono što su učinili.

»Onda zatvori oči i spavaj.« Glas mu je bio tihi šapat od kojeg je osjetila leptiriće u želucu. Čežnja? Ne bude li oprezna, mogla bi se naviknuti na njegovu nježnost.

Ostati ili se odvažiti otići bez obzira na sve? Pokušavala se uvjeriti da, ako to želi, može kao od majke rođena ustati iz kreveta i otići. U usporedbi s onim što je doživjela u prošlosti, nekoliko trenutaka nelagode bila bi prava sitnica.

Ali, ona je željela ostati. Koliko god to glupo zvučalo, još nije bila spremna otići od Jossa.

Osjetila je neobjašnjivi strah, predosjećaj nevolja. Ignorirala je tu zloslutnu slutnj u i još jednom krenula linijom manjeg otpora.

Šuteći, pomaknula se na drugi kraj kreveta i oko sebe stisnula plahtu.

Nekoliko dugih trenutaka nepomično je ležala pokušavajući pogoditi što on radi. Joss je šutio i napokon se počela opuštati.

Napokon ju je zagrlio oko struka i privukao k sebi.

»Što to...«

»Pssst.« Ležala je naslonjena na njegovo toplo, mišićavo tijelo. Dlakava su joj bedra gicala stražnju stranu nogu, a snažan se grudni koš u ritmu disanja dizao i spuštao slijepljen s njezinim leđima.

Osjetila je buđenje iskričavog uzbuđenja, svijest kako su dovoljno blizu da...

»Ovo mi se baš i ne sviđa.« Pokušala se odmaknuti, ali ju je i dalje čvrsto držao oko struka.

Kad je progovorio, usne su mu bile u njezinoj kosi, a vrućim joj je dahom grijao uho. »Opusti se, Leila. Nemoj se bojati, ne očekujem da večeras ponovno spavaš sa mnom.«

Probuđena muškost koju je osjetila na svojoj stražnjici govorila je nešto drugo.

Paradoksalno, njegova je izjava baš nije umirila. Zašto je ne želi još jednom? Zar je bila toliko loša? Leila je žmirkala i promatrala sjene na zidu.

Je li pogriješila kad je podlegla osjećajima? Hoće li to zakomplicirati njezinu već ionako tešku situaciju?

Imala je strašan osjećaj kako je Jossovo razmišljanje kako se treba prepustiti zadovoljavanju strasti potpuno pogrešno. Možda je oslobodila, snažnog, gladnog zahtjevnog demona kojeg će biti nemoguće ponovno zatvoriti u bocu.

»Opusti se, Leila.« Prožeo ju je njegov duboki, umirujući glas, ritam njegova disanja i nježna ruka kojom ju je držao oko struka. »Spavaj.«

Još otkad je s majkom živjela kod Gamila, imala je lagan san jer je uvijek morala biti na oprezu i naslutiti i najmanje promjene u atmosferi koje su mogle dovesti do zastrašujućih promjena raspoloženja njezinog očuha. Znala je kako je previše povrijeđena da bi zaspala, i sati će joj trebati da utone u ništavilo.

Pa ipak, ta je misao bila posljednje čega se sjećala prije nego je pala u duboki, okrepljujući san.

DESETO POGLAVLJE

JOSS JE POZVAO privatni lift koji je vozio do njegovog stana i nestrpljivo čekao da se spusti.

Otišao je iz ureda nakon što je održao samo jedan sastanak i, da bi se što brže vratio kući, odgodio ostale dogovore.

Zadovoljno je uzdahnuo kad se sjetio da Leila spava u njegovom krevetu. Zbog nje se tako brzo vratio s posla.

Bio je snažan i zdrav muškarac koji je od žena dobivao što je želio. Ali nije ni slutio da postoji tako potpuno zadovoljstvo kao ono koje je doživio s Leilom. Nije mogao dokučiti je li tajna u njezinom vitkom, zanosnom tijelu, promuklom glasu kojim ga poziva ili u bujnoj kopreni duge kose zbog koje je istodobno zračila tajanstvenim seksipilom i neodoljivom nevinosti. A da se i ne spominju iskrice borbenosti zbog kojih nije mogao odoljeti da je ne izaziva. I, iznad svega činjenica da ju je čak i u trenucima kad se topila pod njegovim dodirom morao uvjeravati da pristane na seks. Nije mogao zaboraviti čuđenje u njezinim očima kad ju je doveo do vrhunca.

On je njezin prvi ljubavnik.

Žar požude koji mu je cijelo prijepodne grijao nutrinu, rasplamsao se u razorni plamen kad je dublje razmislio o svemu što se među njima dogodilo. Ženska nevinost nije mu dosad bila osobito važna. No pomisao kako mu se Leila predala potpuno i bez ostatka ostavila ga je bez daha, baš kao i sjećanje na to kako je bilo nevjerojatno lijepo doživjeti da se po prvi put u životu budi pod njegovim dodirom.

Želio je još.

Cijelu je noć, dok su zajedno spavali, bio uzbuđen, no uspio se suzdržati jer je znao da je ukočena i da je boli.

Ujutro je čekao da se probudi, nestrpljiv da nastave gdje su noćas stali. No, na njegovu veliku žalost, čvrsto je spavala dok se tuširao, brijao i polako odijevao, pa na kraju više nije imao razloga odgađati odlazak u ured.

Uživao je u pomisli da ju je vođenje ljubavi oborilo s nogu. Pa ipak, lomio se između zabrinutosti i želje da s nje strgne plahtu.

Zabrinutost. Ne, nije želio biti zabrinut. To bi bilo previše... osobno.

No, premda si to nije želio priznati, sve je više razmišljao o Leili. Ne samo kao o domaćici ili seksualnoj partnerici, nego kao o osobi.

Otpustio je kravatu. Stezala ga je poput omče.

Joss se nije vezivao za žene. Imao je urođenu sklonost da to izbjegava pod svaku cijenu. Cijeli se život klonio emotivnih veza i malo je vjerojatno da bi sada pokleknuo.

Ne, ovo nema veza s osjećajima. To je samo strast. Užitek.

Trgnuo se kad je shvatio da tko zna već koliko dugo bulji u otvorena vrata lifta.

Namrštio se, ušao i pritisnuo tipku za najviši kat. Osjetio je odbojnost prema liku koji ga je gledao iz mutnog ogledala, no to ga nije osobito iznenadilo. Skinuo je kravatu, strpao je u džep i otkopčao gornji gumb na košulji. Osjećao se još bolje kad je skinuo i sako.

Premda je već godinama nosio odijelo, više je volio raditi vani odjeven u traperice i košulju podignutih rukava.

Sad nije bio na poslu. Vratio se kući da bi bio s Leilom.

Zbog nje je mijenjao radne navike.

Očekivao je da će ga to uzrujati, ali nije osjetio ni naznaku zlovolje. Naprotiv, bilo mu je ugodno.

Sinoć su domjenak održali u stanu, a ne u ekskluzivnom restoranu, i to samo zato što je znao da se Leila boji izaći iz kuće. Da mu je još prije samo tri mjeseca netko rekao kako će zbog žene promijeniti svoje planove, ne bi mu povjerovao.

No večera je bila iznimno uspješna jer je u opuštenoj atmosferi, baš kao što je planirao, uspio pojedinačno razgovarati s ključnim igračima. Leila je sa svojom toplinom i urođenim šarmom u tome također odigrala važnu ulogu.

Dizalo se otvorilo, ušao je u predsoblje i nastavio u glavnu dnevnu sobu.

Zastao je. Bila je... drugačija. Ultra moderni dizajner angažiran za uređenje stana najviše je koristio tamne boje, sivu i crnu. A sad je ušao u sobu koja mu je izgledala nekako ugodnija nego prije. Kao da mu želi dobrodošlicu.

Klizio je pogledom od niske vaze prepune cvijeća do zagasito narančastih i hrđavo smeđih jastuka koji su omekšali stroge linije kožne sofe. Na podu je bio tepih koji je sinoć jedva primijetio. Mali

šareni otok oplemenio je tamno pokućstvo. Dražesna Art Deco brončana skulpturica stajala je na nehajno postavljenom stoliću i odražavala se u zidnom ogledalu koje je igrom svjetla i sjena sobi dalo novo ozračje.

Na naslonu naslonjača vidio je odloženu otvorenu knjigu. Približio se i uzeo je u ruku. Bila je to nedavno izašla biografija političara. Ispod su bile novine otvorene na stranici s oglasima za programe sveučilišnih studija i ilustrirani časopis o uređenju cvijetnjaka.

Odmah ih je vratio na mjesto i stresao se od neobične pomisli da je nepozvan ušao u Leilinu privatnost. Pogledom je još jednom kliznuo po sobi i shvatio što se u njoj promijenilo. Sada izgleda kao da u njoj netko živi. Postala je dom.

Zastao je skamenjen od užasa, ali i od nečega u čemu je naslutio čežnju.

Nikad nije imao dom u uobičajenom smislu te riječi. Kad je počeo raditi, bio je previše u pokretu da bi pustio korijenje. A kad je bio dijete... Usne su mu se zgrčile. Kuće u kojima je živio kad je bio mali, nisu imale ni traga topline, dobrodošlice, koje je ovdje osjetio. Bila su to jedino i isključivo poprišta svađa i sukoba njegovih roditelja.

Joss se okrenuo oko sebe govoreći si da nekoliko ukrasa ništa ne znači. Sve je to samo dobro uređeni dućanski izlog. Iluzija.

Okrenuo se na peti i krenuo potražiti svoju ženu.

Krevet je bilo složen, zaglađen i uredan kao da prije samo nekoliko sati nije bio poprište neslućene strasti. Jedva je suspregnuo nezadovoljstvo. Premda, zapravo, nije vjerovao da će ga Leila ovdje čekati.

Čuo je neko kretanje vani pa je krenuo prema pomičnim staklenim vratima koja su vodila na krovni vrt.

Puls mu je podivljao kad ju je nazreo u sjeni pergole. Na sebi je imala uske traperice i blještavo crvenu košulju. Spuštena kosa padala joj je do struka. Ruke su mu se trznule kad se sjetio kako su ti uvojci bili podatni pod njegovim prstima i kako su omamljujuće mirisali. Tamni mahagonij njezine kose na suncu je dobio crvenkasto-smeđi odsjaj.

Krenuo je prema njoj.

Stajala je lagano pognute glave i čvrsto držala naslon stolca. Usporio je korak. Ovo je prvi put da je sama izašla iz sigurnosti

stana.

»Leila?« Bila je tako ukočena da mu se učinilo kako je bolje zastati i ne približiti joj se do kraja.

»Joss?« Uspravila se, ali se nije okrenula.

»Što to radiš?« Namrštio se. Možda ipak nije bio u pravu kad je zaključio da ne želi izaći iz stana?

Nasmijala se i ispustila kratki, nervozni zvuk koji je zazvučao poput vapaja. »Malo sam izašla na svježiji zrak.«

Približio se i gotovo fizički osjetio koliko je napeta.

»Dugo si ovdje?«

»Devet minuta.«

Devet. Ni manje ni više. Nagnuo joj se preko ramena i vidio kako gleda na sat. Štopa si vrijeme?

Zglobovi na prstima pobijeljeli su joj od grča. Osjetio je kako mu srce muklo udara u grudima.

Prišao joj je i uronio ruku u blistavi tamni slap njezine kose. Bila je mekana i topla od sunca, ali je ipak drhtala kao da joj je hladno.

Kvragu! Bio je u pravu! Osjetio je da ga obuzimaju uznemirajući valovi bijesa i tjeskobe.

»Dođi. Idemo unutra.« Sagnuo se kako bi je uzeo u naručje.

»Ne!« Okrenula se i bijesno ga odmjerila. Progutala je slinu. »Zašto uvijek misliš da me treba nositi? Mogu hodati.«

Prije nego ju je uspio zaustaviti, zaobišla ga je. Kretala se ukočeno i trzavo poput robota, ali je hodala. U trenutku kad je posegnuo da je primi, razum je prevladao i spustio je ruku. Ne treba je nositi. Premda je to želio. Bio je na korak od nje dok je ulazila u sobu kroz vrata koja je ostavio otvorena.

Duboko dišući ušla je nekoliko koraka dublje u sobu. Zatvorio je vrata.

»Možeš li mi reći u čemu je problem?« Premda si je bezbroj puta ponovio da među njima postoji samo poslovni odnos, Leila je u njemu probudila zaštitnički nagon za koji je vjerovao da je nestao s Joannom. Potreba da se za nju brine postala je tako snažna da je u pitanje dovela sve što je znao o sebi.

»Nemam ti što reći.«

Izabrala je, kako se čini, svoju igru. Tvrdoglava, neovisna žena!

Ako ne želi naćinjati ovu temu, ima on još toga na pameti!

»Zašto mi nisi rekla da si djevica?«

Prkosno ga je odmjerila. »Zašto? Da bi, znajući to, još više smanjio svoja očekivanja?«

Joss se, gledajući kako se njezine sočne usne pretvaraju u tanku crtu, nije uspio suspregnuti da ne prasne u smijeh.

Leila se ljutito podbočila.

»Dobro sam te zabavila?«

Joss je odmahnuo glavom i primio je za ruku. Uzalud se pokušavala izvući iz negovog čvrstog stiska. »Smijem li te podsjetiti da govoriš o najboljem seksualnom odnosu koji sam ikad doživio?« Prstom joj je pritisnuo bilo i osjetio kako joj cijelo tijelo drhti.

»Nema nikakve potrebe da se pretvaraš!«

»Stvarno nemaš pojma, jel' da?« Prignuo se da bi bili iste visine. Kao i obično, nije uzmaknula, nego je podignula bradu da bi ga bolje vidjela. »Ono što se među nama dogodilo, bilo je...«, tražio je prikladne riječi »... spektakularno. Nezaboravno.«

Zbog toga je bio zabrinut cijelo jutro. Prstom joj je polako klizio po unutarnoj strani ruke dok nije stigao do lakta i vidio kako su joj se oči raširile. Sve je u redu. I ona osjeća tu neodoljivu privlačnost.

Pocrvenila je. »Da, jako si dobar u seksu.«

»Ne, Leila, mi smo dobri. Nas dvoje. Kemija među nama je... eksplozivna.« Zastao je. »Žao mi je što nisam znao da ti je prvi put. Bio bih usporio i učinio sve da ti bude bolje.«

Sada je već bila crvena poput maka i jedino što joj je preostalo bilo je skrenuti pogled. »Sve je u redu. I ja sam... uživala.«

Joss je uspio zatomiti smiješak zbog preskromne ocjene onoga što se dogodilo. Gledao ju je kako se raspada pod njim, osjetio je snažne vibracije njezinog snažnog orgazma i pročitao čuđenje u njezinim očima. Riječ »uživanje« može opisati samo dio onoga što su zajedno doživjeli. Ali budući da je još tako neiskusna, neće biti sitničav.

»Drago mi je«, prošaptao je i dlanom je pomilovao po obrazu. Koža joj je bila mekana baš kao što je pamtio. Krv mu je brže prokolala. »Bit će bolje drugi put.«

»Drugi put?« Glas joj je bio nesiguran. »Rekao si da je to sve. Uživaj i kreni dalje.«

Dirnulo ga je što je Leila, unatoč svom borbenom duhu i nevjerojatnoj socijalnoj inteligenciji, tako beskrajno naivna u vezi onoga što se događa između muškarca i žene. Duboko je udahnuo. Veselio se što će je u tome poučavati.

Slobodnom ju je rukom uhvatio oko struka i približio sebi da bi osjetila njegovu erekciju. Na licu joj se moglo pročitati iznenađenje, ali i jedva primjetno zadovoljstvo.

O da, čeka ga beskrajno uživanje.

»I nastavit ćemo...« Spustio je usne do njezinog vrata i upijao miris sandalovine i nježnosti, »...dok nam ne bude dosta.« Poljubio ju je ispod uha i zadovoljno primijetio kako je umjesto da mu odgovori zadrhtala. Srce mu je žestoko udaralo kad je podignula ruke na njegove grudi. »Ali, to se još dugo neće dogoditi.«

»Razumijem«, jedva je uspjela protisnuti. Neodlučno je rukama klizila do njegovih ramena i Joss se nasmiješio.

»Bilo bi najbolje da do tada uživamo.«

Leila se, i ne pokušavajući izaći iz njegova zagrljaja, malo nagnula i intenzivno ga pogledala. Oči joj u tom trenutku više nisu bile zelene nego sive poput kositra. »Ali nećemo se vezati?«

Namrštio se. Ona ne želi trajnu vezu? Pa to je neočekivani obrat. Obično je on inzistirao na neovisnosti, a žene su uvijek željele više. Nije znao zašto, ali sada mu je to zasmetalo.

»Naravno.« Približio je svoja usta njezinama i nehajno ih istraživao. »To je jednostavno. Prepustit ćemo se uzajamnom zadovoljstvu i to je sve.« Kad bolje razmisli, za nešto drugo nije ni sposoban.

Jednostavno? Ništa u vezi s njezinim mužem nije jednostavno.

Ležala je pod njegovim velikim tijelom. Disanje joj se pretvorilo u očajnički hroptaj, potresali su ih valovi blaženstva i bila je potpuno sigurna da je seks zakomplicirao njihov odnos.

Ni u jednom trenutku nije požalila.

Grudi su joj se stisnule od navale emocija kad je dlanom pomilovala njegova leđa orošena kapljicama znoja i čula kako zadovoljno mrmlija. Još nikad nije osjetila tako čudesno zadovoljstvo. Bili su spojeni, još su bili jedno, i bez obzira koliko se trudila to zanijekati, proželi su je duboki osjećaji. Mir. Užitek. Povjerenje.

Bi li se tako osjećala i s nekim drugim? Je li svakoj ženi ovako dobro s prvim ljubavnikom, ili je Joss ipak poseban? Bez mnogo

riječi darovao joj je strast, srušio njezin duboki otpor i pokazao joj put do osjećaja koje je tako dugo potiskivala.

U posljednjih nekoliko tjedana Joss više nije bio kamen spoticanja u planovima za njezin novi život. Postao je kamen temeljac njezine budućnosti.

Toga se najviše bojala. Njezina snaga ležala je u samopouzdanju. Ne može si dopustiti da nekoga treba, osobito ne muškarca koji ju je oženio zbog poslovnih pogodnosti.

»Odmah se vraćam«, promrmljao je i požurio u kupaonicu.

Uzdahnula je pokušavajući se uvjeriti kako sad kad je ostala sama, osjeća olakšanje a ne tugu. Pa ipak, ruke su joj bez njega bile prazne a krevet hladan.

Nezadovoljna samom sobom, prešla je na drugi kraj kreveta. Postala je zarobljenica varljivog sjaja pažnje kojom ju je Joss Carmody obasuo i neobuzdane strasti s kojom je vodio ljubav. Zadrhtala je i čvrsto se omotala plahtom. Učinio je sve kako bi se osjećala kao da je jedina žena na svijetu, jedina koja mu je važna.

Jesu li se sve njegove ljubavnice ovako osjećale ili je ovo što joj se događa samo danak neiskustvu?

U jednom je trenutku osjetila nešto tako duboko da joj je postalo teško vjerovati kako je sve to samo privremena veza.

Krevet se pomaknuo kad se vratio i posegnuo za njom. Leila se ukočila. Morala bi otići, izboriti se za sebe i zaboraviti njegov dodir. Ali njezino je tijelo nije slušalo. Čim ju je dotaknuo, privinula se uz njega.

»Možeš li mi sada reći?«

»Što bih ti trebala reći?« Dah joj je zastao dok joj je rukom lijeno kružio po rebrima i nježno joj dotaknuo dojku.

»O onome u krovnom vrtu. Kad si mjerila vrijeme.«

»Rekao si da ne želiš bliskost.« Trudila se zvučati odlučno premda joj se tijelo, poput čokolade na suncu, topilo pod njegovim dodirom.
»Ne moram odgovarati na tvoja pitanja.«

»Ne, naravno da ne. Ali...«, napravio je tako dugu stanku da joj se učinilo kako neće dovršiti rečenicu, »... zabrinut sam za tebe.«

Ponovno je osjetila nelagodu pri pomisli da je netko zabrinut za nju. Da je Joss zabrinut.

Je li stvarno tako malo trebalo da na svjetlo dana izađe slabost koju je tako uporno pokušavala sakriti?

Otkrivena je slabost nešto čime se može manipulirati. Naučila je to od Gamila.

»Ne trebaš se brinuti. Sa mnom je sve u redu.«

»To nije odgovor na moje pitanje.«

Oduprla se o njegova pleća pokušavajući ustati. Čvrsto ju je zagrlio ne puštajući je od sebe. Pokušavala je ne uživati u dodiru s njegovim toplim, golim grudima.

»Zašto bih ti, uostalom, morala bilo što reći? Nikad mi nisi pričao o sebi.«

Svakim je danom sve više željela saznati nešto o čovjeku za kojeg se udala. Joss je dokazao da nije bahat tajkun obuzet svojom važnosti i željom da zapovijeda, nego inteligentan, sposoban čovjek koji ne samo da ima razvijen osjećaj za posao, nego je i ugodan, seksi i drag. U početku je na njega bila ljuta zato što ju je gnjavio svojim sumnjama da se izgadnjuje. No posljednjih je tjedana doista počela uživati u njegovom društvu. Premda je za njega u prvom redu samo trofejna žena, nekako joj je uspio pokazati da je i nešto više, počeo ju je cijeniti, brinuti se o njezinoj dobrobiti pa čak i slušati njezina razmišljanja.

»Dobro. Kad odgovoriš na jedno moje pitanje, i ja ću odgovoriti na tvoje.« Zadrhtala je kad joj je počeo milovati donju stranu dojke. Možda bi se morala naljutiti zato što pokušava zloupotrijebiti njezinu reakciju na nježno milovanje, no ni uz najbolju volju nije osjetila ništa osim beskrajne ugone.

»Zašto ti je Murat toliko mrzak?«

Pitanje ju je iznenadilo. Očekivala je da bi ga moglo zanimati zašto se boji izaći. Bila je gotovo sigurna da zna odgovor.

»A onda ćeš odgovoriti na moje pitanje?«

»Dajem ti časnu riječ.« I dalje se igrao s njezinom dojkom i izazovno prstom kružio po bradavici sve dok njezino probuđeno tijelo nije ponovno počelo vapiti za putenim zadovoljstvom.

Posljednjim mu je snagama zgrabila ruku i položila je oko svog struka. U krivu je ako misli da će se samo tako izvući.

»Ne volim Murata jer me podsjeća na očuha. Iste su sorte i obojicu ih duboko prezirem.«

Nakon njezinih riječi nastupila je tišina teška poput olova. Gotovo da je mogla čuti kako se u Jossovoj glavi roje misli o onome što je upravo rekla.

S naporom je disala i pokušavajući potisnuti osjećaje, grčevito stiskala njegovu ruku. Napokon ju je uspjela pomaknuti no budući da nije znala kamo da je stavi, naslonila ju je na njegova široka prsa. Kovrčave guste dlačice golicale su joj dlan a jednolično udaranje njegova srca pomoglo joj je da smiri burne emocije.

Da bi preduhitrila njegovo pitanje, ponovno je progovorila. »Zašto umjesto pravog braka želiš poslovni dogovor? Ženu koja služi samo za pokazivanje? Zašto ne želiš djecu, pravu obitelj?« To joj nije dalo mira još otkad je shvatila kako Joss nije hladni tajkun kako je isprva zamišljala. »Većina ljudi želi ljubav, osjećaj pripadnosti, djecu.« Zastala je shvativši da je postavila mnoga pitanja. Bila je gotovo sigurna da će izbjeći odgovor.

»Podsjeti me da dvaput razmislim prije nego s tobom ponovno pregovaram.« U njegovom je dubokom glasu naslutila nehotično divljenje i humor. Zamislila je kako mu je blagi seksi osmijeh obasjao lice.

»Nećeš mi reći?« Vrhom prsta lagano mu je prelazila po prsima i gledala kao mu se bradavica pod njezinim dodirom neobjašnjivo ukrućuje. Primio ju je za ruku i čvrsto je držeći prikovao uz sebe.

»Sam sam kriv za ovo, zar ne?!« Slobodnu je ruku uronio u njezinu kosu. Pomicala je glavu da bi bolje osjetila njegov dodir.

»Ne može se željeti nešto što nikad nisi upoznao ni vidio«, rekao je nakon dugog promišljanja. »Znam ljude koji se kunu da im je obiteljski život fantastičan, ali mislim da pretjeruju.« Duboko je uzdahnuo. »Nisam toliko glup da se nađem u nezavidnom položaju u kojem bi me neka žena, kad otkrijemo da nismo jedno za drugo, mogla napraviti budalom.« Slegnuo je ramenima. »To se zapravo i ne može dogoditi. Još nikad nisam bio u iskušenju razmišljati o nekakvoj trajnoj vezi.«

Leila je progutala uvredu. »Bojiš se ukazati povjerenje?«

Čvršće joj je stisnuo ruku. »Ne bojim se. Samo opravdano sumnjam.«

»Zato što ne vjeruješ ženama?« Nije bio ženomrzac, pa ju je njegov stav stoga još više iznenadio.

»Zato što sam vidio koliko obitelji mogu biti razorne, osobito kad se radi o djeci.« Glas mu je bio mračan. Nešto ga je razdiralo iznutra. Okrenula je glavu i kao znak podrške poljubila ga u prsa. Neprekidno se bojao nečega što je doživio u djetinjstvu.

»Ne trebaš me žaliti, Leila.« Pa ipak, rukom joj je i dalje, kao da ne želi da se odmakne, prelazio po potiljku. Punim je plućima udisala njegov zbunjujući, muški miris.

»Znam.« On je odrasla, tvrdoglava osoba koja upravlja svojim životom i posve se sigurno može brinuti za sebe.

Čak je i ona, unatoč Gamilovim brutalnim postupcima, i dalje vjerovala da je jednog dana čeka sreća uz nekog muškarca. Uzor joj je bila veza njezinih roditelja, pa čak ni događaji u posljednjih nekoliko godina nisu uspjeli uništiti njezinu vjeru u snagu ljubavi.

Zar nije strašno izgubiti svaku nadu? Obujmila ga je oko prsa i čvrsto zagrlila, a njegova je ruka mirno počivala u njezinoj kosi.

»Žao mi je da si imao teško djetinjstvo«, prošaptala je.

»Ti nisi?«

Odmahnula je glavom. »Ma ne. Bilo mi je prekrasno, bila sam okružena smijehom i obiljem ljubavi. Moji su se roditelji beskrajno voljeli i u svakom su mi trenutku željeli pokazati da sam jedinstvena i neponovljiva.« Bilo joj je nevjerojatno da bi to ikad mogla ispričati Jossu, ali riječi su same od sebe nezaustavljivo potekle lako poput gorskog potočića. »Bila sam jako sretna.«

»Bila si.« Njegov dubok glas dobio je novu dimenziju. »U svojim najranijim sjećanjima čujem majku kako urlajući sipa uvrede i slušam zvuk lomnjave porculana.«

»Bila je sklona nasilju?« Leila se stresla i još mu se više približila.

»Samo kad su u igri bile lomljive stvari«, cinično je nastavio. »Moja je majka krajnje dramatično pokušavala nametnuti svoju volju. Bila je tašta i očekivanja su joj često bila veća od mogućnosti. Moj je otac, s druge strane, bio specijalist za ledeno neodobravanje. Svakoga bi srezao sa samo nekoliko riječi.« Zastao je. »Ona je bila strasna, on hladan, a oboje su bili fokusirani samo na sebe. Nisu smjeli imati dijete, a kamoli dvoje.«

»Imaš brata ili sestru?«

Ruka koja joj je mrsila kosu umirila se, a tanke vlasi na vratu počele su je škakljati.

»Imao sam. Joanna je umrla kad mi je bilo deset godina.«

»Žao mi je, Joss.« Nije ga željela povrijediti. »Što se dogodilo?«

»Ne želiš govoriti o sebi, ali postavljaš mnoga pitanja.«

U pravu je. Iznenadila ju je dubina znatiželje koju je počela osjećati.

Podignula je glavu. Oči su mu svjetlucale tamnim indigom, a lice mu se pretvorilo u kamenu masku. Na rubovima usta pojavile su mu se duboke bore. Leila je osjetila kako se u njoj budi osjećaj solidarnosti. Željela mu je olakšati patnju, pružiti mu olakšanje.

»Žao mi je«, ponovila je.

»Sve je u redu, Leila.« Pokušao se nasmiješiti. »Ne budi tako zabrinuta. Sve je to zakopano u prošlosti.«

Odmahnula je glavom. »Ima stvari koje zauvijek ostaju s nama.«

Osmijeh mu je izbljedio i privukao ju je bliže k sebi.

»Imaš pravo. Nikad neću zaboraviti Joannu i sve ono što je proživljavala. Roditelji su joj, razvlačeći je između sebe, od života napravili pakao. Šest bi mjeseci živjela s majkom u Engleskoj gdje su je učili kako se ponašati u visokom društvu, a onda bi joj sljedećih šest mjeseci otac u Australiji prigovarao jer je previše krhka da bi se uspješno bavila sportom ili se posvetila akademskoj karijeri. Njezin je život bio neprekidna borba da udovolji njihovim željama. Igrali su svoju igru, a ona je bila samo pijun. Ni jednom se nisu upitali što ona doista treba.«

Leili nije promaklo da govori samo o svojoj sestri, a ne o posljedicama koje su roditeljske igrice ostavile na njega.

»Kad joj je bilo trinaest, imala je depresiju. S četrnaest godina bila je ozbiljno anoreksična.«

Uzdahnula. Na svoje su mjesto sjele optužbe da je previše smršavila. Nije bio samo grub, nego i iskreno zabrinut. »Zato si...«

»Učinilo mi se kako bi to bilo moguće«, rekao je jednoličnim glasom. »Prepoznao sam znakove.«

»Što joj se dogodilo?«

»Pobjegla je kad je imala petnaest godina i nikad je više nisam vidio.« Glas mu je bio prazan. »Kad mi je majka rekla da je umrla zbog svoje bolesti, pokušala me uvjeriti da se to dogodilo zato što se Joanna sebično brinula samo za sebe, a ne za nju, što je dužnost svake dobre kćeri.«

Leila se, ponesena emocijama, pokušala uspraviti. »To je nečuveno!« Tako razgovarati s ožalošćenim dječakom.

»Takva je bila moja majka. Plemenita do posljednje kapi krvi.« Slegnuo je ramenima. »Vidio sam previše disfunkcionalnih obitelji i ne želim još jednu. Sam sam i to mi se sviđa. Nikad neću imati dijete koje bi patilo zato što su mu se roditelji počeli mrziti kao moji majka i otac. Živjeli su na suprotnim stranama svijeta ali su kroz nas na daljinu vodili svoje male prljave ratove. Dijete je posljednja stvar koju želim u životu. Ne želim dalje prenositi gene svoje obitelji.«

U stisnutim usnama pročitala je da je njegova odluka konačna i neopoziva.

Sada su joj i odredbe predbračnog ugovora postale jasnije. Nema pravog braka. Za trudnoću se plaća kazna. Joss je iskoristio zakon da bi spriječio i najmanju mogućnost da ima obitelj.

A ona ga je zavoljela. Imao je bogatstvo i ugled u društvu, pa ipak, žalila ga je zbog toga što u svom srcu nije ostavio mjesta za ljubav. On vjerojatno o sebi razmišlja kao o nepristupačnoj osobi. Ona je mislila da je to tragično.

Pogledi su im se sreli. »Ne želim suosjećanje. To je posve nepotrebno i besmisleno. Nisam ti sve ovo ispričao da bi me žalila, nego da shvatiš kako sam posve odlučan kad govorim o trajnoj emotivnoj vezi.« Skrenuo je pogled, a lice mu je je poprimilo mračni izraz koji ju je gotovo prestrašio.

»Ali postoji nešto što mi možeš dati.« U ruku je, ovaj put odlučno a ne nježno, uzeo njezinu dojku. Prstima joj je gnječio bradavicu. Teško je disala dok su joj tijelom strujali valovi ugone stopljene s boli. I ne htijući, stisnula se uz njega.

Okrutno se nasmijao i nezasićenom pohotom zakopao svoju prošlost.

»To je ono što želim, Leila. Seks. Čisti tjelesni užitak. Možeš li mi ga pružiti?«

Oči su mu zasvjetlucale i osjetila je kako se i u njoj budi nezasićena požuda. I u njoj je uspio probuditi primitivnu i nezaustavljivu strast. No to je nije spriječilo da vidi sjenu u njegovim očima, duboko zakopan u patnju. Srce joj se stisnulo zbog svega što je proživio.

Nije se bunila kad je stavio kondom i plegnuo je na leđa. Ugurao se među njezina bedra, sisao joj dojku sve dok ga nije privinula uz sebe i prepustila se njegovoj želji. Dotaknuo ju je između nogu da bi

provjerio je li spremna i ona se pod njegovom rukom izvinula u luk željna pružiti mu slatki zaborav za kojim je čeznuo.

Kad je trenutak poslije ukrućen i samopouzdan, čvrsto je držeći za bokove, ušao u nju usredotočen samo na ispunjenje svoje želje, Leila mu se spremno podala. A kad je na vrhuncu koji je trajao i trajao počeo drhtati, kad je njegov mukli krik odjeknuo u njezinim ušima, privinula ga je uz sebe i milovala nježno kao nikad prije.

JEDANAESTO POGLAVLJE

NAKON TOGA JOSS nije postavljao pitanja. Otkad joj je otkrio svoju mučnu prošlost izbjegavao je bliskost.

Izbjegavao je bliskost, ali su se svake noći i jutro prepuštali vatrenoj strasti. Osim toga, počeo je dolaziti kući i u doba ručka.

Kad se prvi put pojavio, Leila je plivala u unutrašnjem bazenu. Pocrvenila je kad se sjetila što su radili na širokom naslonjaču uz vodu. Nesputano se prepuštala vrtlogu želje koja je svakoga dana umjesto da popusti postajala sve snažnija.

Osjetila je tjeskobu. Ovo baš i ne izgleda kao pravi način da se oslobodi tjelesne ovisnosti o Jossu.

Najblaže rečeno, sve se više okretala prema njemu i uživala u večerima kad nije radio ili kad nisu imali goste, nego bi slušali glazbu ili gledali filmove na DVD-u. Bliskost nije samo fizički kontakt, nego i dragocjeni zajednički trenuci.

Iznenadilo ju je da je sve to pronašla družeći se sa svojim mužem.

Paradoksalno, sad kad je više ne ispituje, poželjela mu je reći istinu.

Doduše, učinilo joj se da je i sam nešto naslutio.

Premda nije o tome govorio, svaki put kad su izlazili, u liftu bi je stisnuo uz sebe i ljubio sve dok joj vrtoglavica ne bi nestala i dok se ne bi smirila. Kad su se limuzinom vozili kroz prometne gradske ulice, privukao bi je na svoje sjedalo i zabavljao razgovorom ili, još češće, putenim dodirima. Još malo pa će jedva čekati izlaske!

Više se nije opterećivala hoće li iz automobila izaći razbarušena. Ionako joj je rekao da više voli kad izgleda zamamno i seksi nego kad nosi strogu odjeću zakopčanu do grla.

Možda tako želi pojačati njezino samopouzdanje. Za razliku od Gamila koji si je u zadatak uzeo uništiti najprije njezinu majku, a potom i nju, Joss je želio da se osjeća dobro. Priznao joj je koliko cijeni njezinu pomoć u napredovanju svojih poslova. A kad su bili sami i goli, njegove su je pohvale ispunjavale posebnim veseljem. Uz njega se osjeća savršeno, postala je seksi i snažna.

Ima li pojma koliko j joj to znači?

Leila je krajičkom oka pogledala Jossa koji je sjedio uz nju u restoranskom separeu. Svakodnevno je očekivala kako će otkriti da će joj prestati biti zanimljiv, da će zanos koji ih je zbližio izbljediti i nestati. Ali naprotiv, Joss joj je postajao sve karizmatičniji i muževniji.

Kao da joj je pročitao misli, primio ju je za ruku i polako joj, dok nije zadrhtala, prstom klizio od zapešća do osjetljive točke na unutrašnjoj strani lakta. Nasmiješio se i u njegovim je zamućenim očima naslutila divlju glad koja se ne može utažiti hranom.

Osjetila je kako joj se među nogama budi uzbuđenje.

Da, razmišljao je o seksu.

No ako je želio samo seks, uopće nije bilo potrebe da je ovaj tjedan svakodnevno izvodi na ručak. Bila je tako neobuzdano željna njegovog dodira da su oboje znali kako će mu, čim se pojavi na vratima stana, dati sve što želi.

Razlog za izlaske nisu bili ni susreti s drugim ljudima. Sjedili su podalje od prozora u mirnom, ekskluzivnom kutu.

Kad bolje promisli, bez obzira gdje bili, uvijek su sjedili duboko u zaklonjenom prostoru. Namjerno?

Leila je polako odložila nož i vilicu i podsjetila se proteklih nekoliko tjedana. Povremeni izlasci pomalo su postajali sve češći. Prvi put joj je grad izgledao kao utjelovljenje opasnosti pa je pomislila da će doživjeti slom živaca. Nije joj ostavljao mogućnost da se zabrinjava ili smišlja izgovore da bi ostala u kući. Jednostavno bi se pojavio i rekao da idu van na ručak. Stisnuo bi je uz sebe i odvlačio joj pažnju razgovorom i neskrivenim seksualnim milovanjima.

Oči su joj zablistale kad je shvatila što se stvarno dogodilo.

Njezin napredak u izlaženju iz kuće nije samo Jossova zasluga. I samu sebe prisiljavala je da svakoga dana izađe, najprije na nekoliko minuta u vrt na krovu, potom u foaje njihove kuće i na kraju na ulicu.

Ali bez njega možda i ne bi uspjela. Njezin se panični strah uz Jossa pretvorio u beznačajnu, jedva primjetnu nelagodu.

»Leila? Što je?« Pohotni sjaj u njegovim očima zamijenila je zabrinutost.

U tom je trenutku shvatila.

Nije bilo osobitog razloga da je Joss izvodi. Bio je dovoljno bogat da zaposli najbolje svjetske kuhare.

Sve je ovo radio zbog nje. Zavrtjelo joj se u glavi.

»Ovaj si me tjedan svaki dan izvodio na ručak.«

Joss se zagledao u zeleno-sive oči koje su se iz nepoznatog razloga zamutile i ponovno poželio prodrijeti dublje u misli svoje žene. Neke su stvari, poput činjenice da ga želi, bile lako razumljive. Ali neprestano je osjećao kako mnogo toga skriva.

To mu i ne bi trebalo biti osobito važno. No nije uspijevaobuzdati svoju potrebu da sazna.

»Nije ti zabavno?« Namrštio se. On uživa provoditi vrijeme sa ženom koja je zanosna baš kao što je očekivao.

»Naravno da je.« Iznenada je počela gestikulirati. »Ali zanemaruješ poslove. Čak i navečer rano dolaziš doma.«

Dom. I ponovno ta riječ koja se, otkad je bio s Leilom, uvukla u njegovu podsvijest.

Vratiti se k njoj bilo je kao ići doma.

Namrštio se i otpio gutljaj Chablisa. Zagledao se u Leilina putena usta i odmah osjetio kako mu se budi muškost. On ju je... cijenio, ali to je bilo sve. Nije ju trebao.

»Pa ne bojiš se valjda da ću zanemariti svoje odgovornosti?« Uzalud si je pokušavao reći kako je zabrinuta jer bi njegovi slabiji prihodi mogli utjecati i na novac koji od njega dobiva. Znao je da Leila nije pohlepna i da joj novac ništa ne predstavlja. Čudesna je.

»Znam što radiš, Joss.«

Podignuo je pogled do njezinih golemih blistavih očiju. Svaki put kad bi ga tako pogledala, nešto bi ga stegnulo u prsima i oduzelo mu sposobnost suvislog razmišljanja.

»A što ja to radim?« Zazvučao je osorno. »To što provodim vrijeme sa svojom zakonitom ženom teško bi se moglo okarakterizirati kao zločin.«

Blefirao je. Duboko u sebi osjećao je neku vrstu zbunjenosti zbog toga što mu je tako ugodno u njezinom društvu. Nikad dosad izvan kreveta nije ovako uživao ni u jednoj ženi. Bolje bi mu bilo da i ne razmišlja o tome. Treba prihvatiti i uživati u neočekivanoj nagradi koju mu je donio brak i onda krenuti dalje.

»Ne radiš sve ovo samo zato jer ti to želiš.«

Prešutio je neugodnu istinu kako je iz posve sebičnih razloga odlučio biti s njom. I samo gledati kako pomiče usne, slušati taj

promukli glas i znati da će uskoro biti u njegovom naručju bilo je čisto zadovoljstvo.

»Znaš istinu, zar ne?«

Nešto u njezinom glasu trgnulo ga je iz sanjarenja. Leila je izgledala poraženo.

Stavio je ruku na njezinu koja je nepomično ležala na stolu. Čim ju je dodirnuo, osjetio je kao da ga je stresla struja. U normalnim bi ga okolnostima taj naboj za koji nema razumnog objašnjenja zasmetao. Sad nije o tome želio razmišljati i usredotočio se na Leilu.

»O čemu to govoriš?«

Usne su joj se iskrivile u grimasu osmijeha i pogledom je prešla po velikim staklenim prozorima na drugom kraju prostorije.

»Pa o tome da imam... napade tjeskobe kad trebam izaći iz kuće.« Govorila je tiho kao da i ne želi da je čuje, ali je kraljevski dostojanstveno podignula bradu. Okrenula je glavu i stoički ga pogledala tako ponosno da ga je nešto stisnulo u grudima.

Isprepleo je prste s njezinima. »Nagađao sam da je tako.« U početku nije mogao vjerovati da drska i snažna osoba poput njegove žene može istodobno biti tako slaba, ali dokazi su se neumoljivo nizali.

»Nikad me o tome nisi pitao.«

Slegnuo je ramenima. Naravno da je želio znati o čemu se radi. No nakon izleta u vlastitu neugodnu prošlost, izgubio je volju da čuje i njezinu priču. Sviđao mu se njezin bezgranični ponos, dragocjen i tako teško stečen. Tko je on da joj ga olako oduzme?

Pažljivo je vagao riječi. »Zanima me, naravno.«

»Zato što ne želiš imati ženu s greškom?« Kroz tu malu šalu na vlastiti račun shvatio je koliko se gnuša toga što je doživljavala kao slabost.

Nježno joj je klizio po prstima kao da je svojim dodirom može utješiti. I to baš on koji se ni za koga ne zna brinuti!

»Pretpostavljam da ti dugujem objašnjenje.«

Izgledala je kao da, uspravna i ponosna, stoji pred streljačkim vodom. Neki bolji čovjek možda bi joj rekao kako nema potrebe da otkriva svoje tajne.

Ali Joss o sebi nikad nije razmišljao kao o čovjeku boljem od drugih, osim u mešetarenju i dobivanju svega što bi poželio.

Želio je shvatiti.

Leila je pogledala njihove isprepletene prste. »To se prvi put dogodilo na dan vjenčanja.«

»Ne prije toga?« Utroba mu se zgrčila. Pa nije mu valjda željela reći da se strah pojavio zato što se udala za njega!

Požurila je odmahnuti glavom. »Ne, nikad.« Zastala je i u napetoj je tišini osjetio kako mu živci počinju nekontrolirano titrati.

»Kad se automobil udaljio od kuće, osjećala sam se loše, bilo mi je mučno kao da mi je naškodila neka hrana.« Grčevito je progutala slinu. »A kad smo stigli do piste...«

Zatresla je glavom. »Nikad prije nisam osjetila ništa slično. Kao da me pritislula težina neba i istislula mi zrak iz pluća pa nisam mogla disati.« Grudi su joj se dizale i spuštale dok je sve nemirnije disala. »Sve mi je izgledalo tako golemo, beskrajno i zastrašujuće.« Glas joj je pomalo blijedio i pretvarao se u mukli hropac.

Joss ju je zagrlio drugom rukom i privukao k sebi na klupu. I dalje je ukočeno sjedila. Učinilo mu se da nije ni primijetila njegov dodir pa se upitao ne bi li trebao prekinuti ovaj razgovor. No sebično je želio saznati kraj priče.

Nastavila je govoriti bez daha, glasom u kojem više nije prepoznavao ponosnu ženu.

»Mislila sam da sam jaka. Nisam se predavala čak ni u bitkama za koje sam znala da ih ne mogu dobiti. Ali kad prijetnja dolazi iznutra...« Gutala je teško kao da joj nešto zapinje u grlu. »Ovih godina čak ni u najtežim trenucima nisam željela priznati poraz. Ali ovo...« Odmahnula je glavom i pramen kose spustio joj se na rame, raspleteno gnijezdo svile boje mahagonija. Joss joj je gladio ruku i uzalud je pokušavao zagrijati. »Mislila sam da ću umrijeti.«

»Ne bih to dopustio.« Te su riječi izašle iz njegova srca, a ne iz glave. Nije ih namjerno izrekao, naprosto su se pojavile. Ali bile su istinite.

Istegnula je usne u usiljeni osmijeh koji je govorio o patnji. »Ti si mi odvlačio pažnju dok se nisam uspjela pribрати. Hvala ti.« Pogledala ga je u oči i među njima se ponovno pojavio naboj snažan poput struje. Ovaj ga je put osjetio duboko u srcu.

»Zašto? Znaš li zašto se to dogodilo?«

Sjela je još uspravnije i izvukla ruku iz njegove. Nije si mogao objasniti zašto, ali osjetio je... kao da mu je nešto oduzela.

»Ja...« Jezikom je navlažila suhe usne zureći u prozor i u sliku londonske ulične vreve. »Pretpostavljam da je to zato što nisam izlazila.«

Joss je šutio i čekao. Dramatični pritisak tišine istjerat će istinu na vidjelo lakše nego nagovaranje.

»Moj život nije bio... normalan.«

Promatrao je kako joj se koža na fino oblikovanom licu napinje i borio se protiv poriva da joj pitanjem olakša situaciju. Rekla je da je ovo počelo na dan vjenčanja, ali kao loše je spominjala i proteklih nekoliko godina. Mišići na licu iskrivili su joj se zbog silne napetosti. Imao je grozan predosjećaj da mu se neće svidjeti to što će čuti.

»Jesi li se ikad upitao zašto sam se udala za tebe?« Okrznula ga je pogledom.

Slegnuo je ramenima i zaustio kako pretpostavlja da je na brak pristala zbog njegovog bogatstva i društvenog položaja, jer je ženama to uvijek važno. Rano je to naučio od svoje drage majke. Ali otkad je počeo upoznavati Leilu, shvatio je da ni jedno ni drugo nije na njezinom popisu želja.

Zašto se nije potrudio saznati?

Zato što nije želio preduboko kopati?

Probadala ga je pogledom. »Bila bih se udala za bilo koga ako bi mi to omogućilo bijeg. Bez obzira koliko neprivlačan bio.«

Zar misli da nije privlačan? Pronašla je neobičan način da mu to pokaže. No njezin drhtavi glas ipak je zaustavio Jossovu povrijeđenost.

»Pričaj mi o tome.«

Tako ga je dugo šuteći gledala da se pobojavao hoće li još nešto reći. Napokon je spustila glavu i pogledala svoje čvrsto stisnute ruke položene na stol.

»Moja je majka bila prekrasna žena. Bila je ne samo lijepa nego i živahna, privlačila je pozornost a da se nije nimalo trudila.«

Nije bio iznenađen. Kći je bila ista majka. Leila je imala onu posebnu kvalitetu, ne samo ljepotu, šarm ili duh, nego kombinaciju tih osobina zbog koje je već na prvi pogled iskakala iz gomile drugih žena. To ga je privlačilo poput magneta.

»Kad je moj otac umro, Gamil joj se počeo udvarati. Kamo god bi došla, on je već bio tamo. Bio je šarmantan, odan i trudio se oko nje.« Leila je govorila potpuno mirnim glasom. »Na kraju je moja majka pristala. Nije to bio brak iz ljubavi, kao s mojim ocem, ali činilo se da je dobar čovjek pa je povjerovala da će joj biti oslonac u životu.«

Leila je tako jako ugrizla usnu da se pobojavao da će joj poteći krv. No dok se snašao, ponovno je progovorila. »Pokazalo se da Gamil nije uzoran muž kako se ponadala. Za njega je ljubav bila bolesna opsesija. Kad su se vjenčali postajao je sve posesivniji, kontrolirao je svaki njezin korak, želio je znati kamo ide, s kim se druži. Bio je patološki ljubomoran.«

Pogledale su ga oči boje olujnog oblaka i u njima je vidio toliko jada da mu je isti čas postalo jasno da nimalo ne pretjeruje.

»Govorio joj je da je kurva. Optuživao da mu je nevjerna. Optuživao ju je da i mene odgaja tako da postanem kao ona - slaba, pokvarena i sklona razvratu.« Oči su joj zaiskrile. »Moja majka nije bila takva.«

»Jasno da nije.« Da je sve to bila istina, Leila bi bila drugačija, ne bi bila žena koja ga je očarala svojim duhom i beskompromisnim poštenjem. Sjećanje na noć kad mu je darovala svoje djevičanstvo još ga je najdublje potresalo.

Koža mu se zažarila pri pomisli da je bila na milost i nemilost takvom čovjeku. Nije nimalo sumnjao u njezinu priču. Njegova žena možda ima tajne, ali nije lažljivica.

»Gamil je poremećen. Sigurna sam da su ljudi izvan kuće vjerovali kako je normalan. Ali između četiri zida bio je drugačiji. Svaki je dan izmišljao nova ograničenja. Najprije je prestao raditi internet. Loša veza, rekao je, ali ga je na kraju isključio. Onda je na red došao telefon. Nismo smjele ići kamo smo htjele. Pod raznim je izgovorima otpustio majčinu poslugu i doveo svoje ljude koji su nas uhodili. Ljude koji su mu govorili ono što je želio čuti.« Duboko je udahнула. »Kad je moja majka oboljela od raka, već joj je slomio duh i uništio volju za životom.«

Joss se smrznuo kad je shvatio što bi to moglo značiti. »Onda si ostala sama s njim?«

»Da, s njim i sa slugama.« Ogorčenje u njezinom glasu potvrdilo je da je ni oni nisu štitili.

»Je li te povrijedio?« Joss se nagnuo i rukom pokrio njezine zgrčene šake. Kad se sjetio modrice na njezinom zglobu, zacrnjelo mu se pred očima. Šteta što to nije znao kad mu se gad ulagivao!

»Ne fizički.« Pa ipak, odsutno je protrljala mjesto gdje je bila modrica. »Imao je on druge metode.« Ponovno je pogledala prema restoranskim prozorima koji su se pružali od poda do stropa. Želudac mu se zgrčio kad je vidio njezin izraz lica.

»Nakon što je mama umrla, postala sam Gamilova zarobljenica. Počela sam studirati, ali sam prekinula kad se ona razboljela. On je obavijestio fakultet da se neću vratiti.«

»Zašto si mu to dopustila?« To je nemoguće! Leila se zna boriti za sebe. Zbog toga joj se divio premda ga je njezino agresivno držanje ponekad nerviralo.

Gorko se nasmijala.

»U Bakhari skrbnik ima apsolutnu vlast nad kćeri ili pokćeri. Odlučuje gdje živi, kamo ide, s kim s druži. To traje dok djevojka ne navrši dvadeset pet godina.«

»Ili se ne uda.« Bila je to samo pretpostavka, ali je bez ikakve sumnje objasnila zašto se, premda joj nije trebalo ni bogatstvo ni društveni položaj, udala za stranca. Što je sve morala pretrpjeti! Osjetio je mučninu i nemoćni bijes kad je pomislio koliko je bila očajna i nezaštićena. Šteta da Gamil nije ovdje!

Podignula je pogled i slabašno se nasmiješila. »Oduvijek sam znala da si strašno pametan.«

Osjetio je kao da mu se u trbuh zabija užareni bodež. Užas zbog toga što mu je ispričala? Kajanje što je iz očaja došla k njemu? Krivnja što ju je oženio a da se nije zamario upitati se zašto je pristala?

Pa kakav je on to čovjek, tako beskrajno uvjeren u vlastitu važnost, da ni u jednom trenutku ne posumnja da sve žene žele biti njim?

Pogledao je njezin kiseli osmijeh, ponosnu bradu, zamagljene oči i shvatio da je jaka kako on nikad nije morao biti. Osjetio je ponos, užitek i zahvalnost što je njegova... zasad.

»Nisi mogla pobjeći?«

Stisnula je usta. »Pokušavala sam. Nekoliko puta. Ali nisam daleko stigla. Zakon je na njegovoj strani, nisam imala novca ni bilo što osim odjeće na sebi. Nisam mogla tražiti pomoć od prijatelja. Tamo

bi me prvo tražio. Čak je i policiju angažirao da me traži jer je rekao da su me kidnapirali!«

»I onda te držao u kući.« Nije nikakvo čudo što mu je rekla da je bila zatočenica. Vidio je kuću. Bila je velika, starinska, s nekoliko unutrašnjih dvorišta, pa mu je bilo gotovo nevjerojatno da bi netko u njoj mogao biti zarobljen. »Koliko dugo?«

Slegnula je ramenima. »Okolo dvije godine.«

»Dvije godine?« Nije uspio prikriti zaprepaštenje. »Sigurno...« Odmahnuo je glavom pokušavajući shvatiti kako je moguće da se danas, u ovom našem vremenu tako nešto dogodi.

»Znam.« Govorila je promuklim glasom i skrenula pogled. »Morala sam pronaći način da zauvijek pobjegnem bez obzira što su čuvari i policija bili na njegovoj strani. Ali svaki je put bilo sve teže, a kazne sve okrutnije.«

»Nisi li rekla da te nije povrijedio?« Jedva se suzdržavao da je ne zagri. Sjedila je ukočeno i bez riječi mu rekla: »Ne diraj me.«

»Nije bilo fizičkog nasilja. Ali, malo pomalo, ukidao je sve ono što je nazivao mojim privilegijama. Nisam više imala telefon ni pristup internetu. Nisam smjela izlaziti ni primati posjetitelje, čak ni nekoliko dalekih rođaka. Na kraju mi je zabranio novine i uzeo knjige.« Pogledala ga je. »Imali smo veliku knjižnicu gdje je bilo knjiga starih i stotinjak godina koje je skupljala moja obitelj. Sve je to preko noći netragom nestalo.«

Jossu je srce pucalo zbog njezinog praznog glasa. Mislio je da zna sve o disfunkcionalnim obiteljima, ali od Gamila bi mogli učiti čak i njegovi roditelji.

»Promijenio je sve sluge, čak i kuhara koji je godinama radio kod nas. Maknuo je ogledala... «

»Ogledala?«

»Da. Zato što potiču taštinu i razbludnost.« Pogledala ga je ravno u oči. »Rekla sam ti da je poremećen. I majčin nakit je nestao. Vratio mi je samo bisere da bih tebe zadivila, a zadržao je i novac koji mi pripada.«

Joss je teško gutao. Sjetio se da je neprekidno nosila isti privjesak. Biserna narukvica puknula joj je onog dana kad je zaprijetio da će je vratiti u Bakharu ako ne pristane na dogovor. Osjetio se kao da ga je

netko polio hladnom vodom kad se sjetio bisera rasutih po podu i njezinog lica paraliziranog od užasa.

Zašto mu nije rekla?

Nažalost, i predobro je znao odgovor. Zašto bi, nakon što je preživjela sve te strahote, povjerovala strancu? Muškarcu i strancu koji sklapa poslove s njezinim omraženim očuhom. Joss je pokušao svoje poteze gledati Leilinim očima i posramio se. Je li joj bio odvratniji kao Gamil?

Osjetio je mučninu i svakim djelićem svog bića odbacio bilo kakvu mogućnost usporedbe.

Bez obzira na svoje prve dojmove, sad je imala povjerenje u njega. Dala mu je sebe, svoje djevičanstvo. Dirnulo ga je što mu se sada otvorila i pokazala poštenje kakvo još nikad nije upoznao.

Ponizilo ga je njezino povjerenje i snaga.

»Nakon posljednjeg bijega držao me na kruhu i vodi i zatvorio u ostavu. Toga sam se najviše bojala.«

»Zato si na vjenčanju bila tako mršava?« Istina ga je pogodila kao udarac maljem. »Pa ti si umirala od gladi?«

»Pssst.« Leila je pogledom kružila po restoranu, no bilo je kasno, a i sjedili su podalje od ostalih gostiju. I osoblje se, jer je Joss već prije tako zatražio, držalo na diskretnoj udaljenosti.

»Reci mi, Leila.« Zgrabio ju je za ruku, i kad je osjetio podatnu toplinu njezinog stiska, znao je da se potpuno oporavila.

»No dobro, nisam baš umirala od gladi.« Ton joj je bio gorak. »Ipak sam morala biti u takvom stanju da se mogu udati. Gamil je ambiciozan i želi iskoristiti tvoj društveni status da bi uzdignuo svoj položaj na dvoru.«

»Bio sam pijun u njegovim rukama.« Više mu nije bilo važno što je zahvaljujući poslu koji su dogovorili, dobio sve što je želio. Osjećao se prljavo zbog saznanja da je pomogao Gamilovim planovima.

»To više nije važno.« Ispreplela je prste s njegovima. »Zahvaljujući tebi, otišla sam. Pobjegla sam.«

Pod koju cijenu? Udala se za čovjeka kojeg nije željela. Boji se izaći iz kuće.

»Nemoj tako gledati«, prošaptala je. »Plašiš konobare.«

Pogledao ju je u blistave oči i upitao se kako je uspjela izdržati i ne predati se. »Pričaj mi o prostoriji gdje su te držali.« Želio je sve znati.

Zatreptala je, ali nije skrenula pogled. »Bila je mala i jedva toliko široka da legnem. Imala je visoki prozor kroz koji je ulazilo svjetlo, ali nisam mogla gledati van.« Zastala je. »Bila je samo malo veća od lifta u tvom stanu.«

Osjetio je kako mu pluća ostaju bez zraka. Bio je u pravu što se tiče njezinog straha. Ali nije mogao ni zamisliti sve ovo.

»Nije ni čudno što nisi željela izlaziti.«

Njezin usiljen osmijeh dirnuo ga je u srce.

»Jadno, zar ne? Onog dana kad sam odlazila iz Bakhare iznenada sam shvatila koliko je velik i opasan vanjski svijet. Koliko sam sigurna bila unutra. Sigurna!« Odmahnula je glavom. »Da nije smiješno, bilo bi tragično.«

Joss je vidio gađenje na njezinom licu i shvatio da sve što se dogodilo doista jest tragično. I Leila je sve to morala izdržati. A čak i sad na neki način okrivljuje sebe.

Još nikad, od Joanne, nije osjetio takvu povezanost, svijest o ranjivosti nekog drugog bića. No ovo je ipak bilo drugačije. Ovo nije bilo samo sažaljenje i strah, nego divljenje pa i mnogo više od toga, osjećaji kojima nije znao ime. Preplavili su ga poput valova kad stignu do obale.

»Ti si neobična žena.«

Oči su joj se zaokružile od straha. »Čudakinja, misliš?«

Ništa slično nije mu bilo ni na pameti. Zagrlio ju je i privukao na svoje grudi, gdje joj je i mjesto.

»Da sam bio zatvoren kao ti, poludio bih za samo nekoliko tjedana.« To je bila istina. Uživao je boraviti na otvorenom i suprotstavljati se prirodnim silama. To je jedan od razloga što se bavi geologijom. To i potreba da se dokaže pred ocem. »Pretvorio bih se u nesuvislog luđaka.«

Podignuo je ruku do njezinih usta i prstom pratio liniju njezinih napućenih usana uživajući u iskricama struje koja se rađala pod njegovim dodirrom.

»Ti si borac, Leila. Budi ponosna zbog toga.«

Koliko joj je hrabrosti trebalo da preživi? Da napusti sve i krene u novi život s nepoznatim čovjekom?

Želio ju je čvrsto primiti i zauvijek držati u zagrljaju. Znati da je na sigurnom tamo gdje on želi - s njim. Ali prisilio se popustiti stisak.

Već su je dovoljno prisiljavali.

»I što sad, Leila? Što želiš sad, kad si daleko od svega toga?«

Očekivao je kako će reći da želi nastaviti studij ili se izboriti za novac koji joj je Gamil ukrao. Razumljivo je da se želi osvetiti očuhu. Tko ne bi?

Osjetio je grč u želucu koji nije imao veze ni s jednom od tih stvari. Shvatio je da bi sad, kad je istina izašla na vidjelo, mogla zatražiti rastavu braka.

Nije bio spreman pustiti je. Ukočio se na tu pomisao.

Zabacila je glavu i nasmijala se tako da mu je zastao dah.

»Pa kad već pitaš...« zastala je, a njemu je od straha stalo srce, »želim naučiti voziti auto.«

DVANAESTO POGLAVLJE

»SPOJKA.« UPUTA je bila automatska i nepotrebna. Leila je već držala nogu na spojki i mijenjala brzinu. Mjenjač je zastrugao i začulo se podrhtavanje moćnog motora.

Joss je promatrao kako je, da bi se bolje koncentrirala, malo isplazila jezik i nabrala obrve, i poželio je zaustaviti auto i stisnuti je u zagrljaj. Voditi s njom ljubav ovdje i sada, bez obzira na neudobna sjedala, držak mjenjača i skućenu unutrašnjost sportskog automobila.

To što se uzbudio dok ženu uči voziti, znači da ga je potpuno očarala. Još nedavno bi se smijao na pomisao da bi ljubavnici bio učitelj vožnje. Od svih koje su prodefilirale kroz njegov krevet očekivao je samo površnu vezu i sve što ga je zanimalo bio je užitak.

I ovo je užitak.

Biti se Leilom i gledati kako joj samopouzdanje raste sa svakim okretajem kotača po pustoj privatnoj cesti. Dijeliti njezino uzbuđenje dok, nakon užasa koje je proživjela, otkriva slatki okus slobode.

Ni za što na svijetu ne bi to propustio.

Zabolio ga je želudac već i pri samoj pomisli da bi neki drugi muškarac bio s njom u ovakvoj prigodi. Nije želio ni misliti da bi bila u društvu s nekim drugim.

Želio ju je za sebe. Ne samo zbog seksa ili društvenih vještina i veza.

Počeo se po bradi i razmišljao o najnovijim događajima.

Kraljevski mu je zahvalila kad se ponudio da će je na prijateljevom ladanjskom imanju naučiti voziti. Kao da je to neka nevjerojatno velika usluga.

Osjećao se kao prevarant. Dovesti je ovamo nije ga koštalo ništa. Sve u svemu, na kraju se on grije na toplini njezinog blistavog osmijeha i uživa gledati kako joj raste uzbuđenje i samopouzdanje. Isto tako, on će, kad za to dođe čas, znati ubrati plodove njezina oduševljenja.

»Oprosti.« Namrštila se kad je prebacila u nižu brzinu, a mjenjač je ponovno zastrugao. »Ovako skupi auto stvarno nije za mene.«

»To je samo auto, i ništa više od toga. Može se popraviti ili zamijeniti kao bilo koji drugi.« Nikad nije hranio svoj ego vozilima koja bi pokazivao kao statusne simbole. Kad je obilazio svoja radilišta, vozio je pouzdane terence. Ovaj vrhunski sportski model služio mu je samo da na otvorenim cestama zadovolji strast prema brzini.

»Vjerojatno bi bilo bolje da sam pričekao i organizirao ti neku primjereniju varijantu.« Nije li stvarno bio sebičan nestrpljivo joj želeći ugoditi?

Leila je odmahнула glavom, a uvojci kose boje mahagonija nošeni povjetarcem rasuli su se po njegovoj košulji dok je pokušavala ući u zavoj. Njezin miris opojan od sunca i egzotičnog cvijeća draškao mu je nosnice.

»Ne! Sviđa mi se. Sviđa mi se snaga kojom odgovara na moj dodir.« Njezin promukli smijeh probudio je uzbuđenje u njegovim preponama. Razmišljao je kako Leila, bez obzira na traumu koju je proživjela, s gorljivom strasti i nevinom velikodušnosti odgovara na njegove dodire.

Istodobno je neukrotiva i podatna.

Još nije upoznao takvu ženu.

Palo mu je na pamet da njegova potreba da se za nju brine nema nikakve sličnosti s bratskom zabrinutosti koju je osjećao za Joannu. Sirota Joanna nije imala snage boriti se s pritiscima. Ali Leila je, unatoč napadima panike koji su po svemu sudeći bili iza nje, imala unutrašnju snagu da sve to nadvlada. On joj je samo dao priliku da postane slobodna i neovisna.

Njezina prilagodljivost znači da će biti dobro kad dođe vrijeme da svatko krene svojim putem. Ona ga ne treba. Neće ga, kao mnoge njezine prethodnice, ni pokušati zadržati.

Namrštio se zbunjen što ga ta spoznaja baš i nije razveselila.

Leila je promatrala stablo žalosne vrbe. Sunce se probijalo kroz svijetlu, blistavo zelenu krošnjju. Prirodna je sjenica izgledala poput nezemaljske čarolije. Dugačke grane njihale su se na povjetarcu i nježno dodirivale smaragdni travnati tepih. Potočić je tiho žuborio blizu njihovog tajnog mjesta za piknik.

Gledala je Jossa kako otvara pletenu košaru s hranom i shvatila da nije slučajno izabrao baš ovo mjesto. Bilo je idealno ne samo zbog svoje ljepote, nego i zato što su istodobno bili vani i u zaklonu - savršeno za ženu koja se zbog napada panike donedavno nije usuđivala izaći iz stana.

Joss ju je bez mnogo riječi stvarno podržavao, gurao naprijed i radio za nju. I jučer je, u nepoznatoj zgradi pred strancima, poljupcima otjerao njezin strah od lifta. Pri pomisli na taj poljubac žmarci su joj prostrujali do nožnih prstiju. Kad je raširio ruke i čvrsto je zagrlio, osjetila je kao da se vratila kući.

Bio je to samo nježni zagrljaj, no poslije je ipak bila ošamućena i zbunjena. Svi ti mali znakovi pažnje ispleli su oko nje mrežu čežnje koja ju je vezala uz njega.

Uzdahnula je pritisnuta navalom emocija.

»Leila?« Ništa mu nije moglo promaknuti. »Je li sve u redu?«

»Kakvo je to pitanje?« Nasmijala se. Ruke su joj se još tresle od napora kojim je pokušavala savladati onu glasnu, nevjerojatno seksi zvijer od auta. »Osjećam se kao da sam letjela.«

Kimnuo je glavom, zagonetno se smješkajući iz samo njemu znanih razloga. »Nisi baš vozila tako brzo.«

Slegnula je ramenima. Predugo je živjela iza visokih zidova. To što je upravljala snažnim autom, vozila ga kamo je ona željela, dalo joj je nevjerojatan osjećaj slobode. Isto kao i činjenica da je Joss vjerovao u nju.

»Ali vozila sam. Bez tvoje pomoći.«

Smiješak mu je izbljedio. Kimnuo je i netremice je gledao.

»Da, jesi.« Okrenuo se košari s hranom. »Trebali bismo ti organizirati prave satove vožnje da ne ovisiš o tome imam li ja slobodnog vremena da te poučavam.«

Suzdržala se od negodovanja. Želi da je Joss uči voziti. Ne samo zato što se uz njega osjeća sigurna, što je samo po sebi razumljivo, nego zato što je danas poseban dan, tako poseban da ga još bezbroj puta želi ponoviti.

Samo zato se nije glasno pobunila. Bilo je nerazumno što je i pomislila da bi se redovito mogao posvetiti njezinim satovima vožnje. Pa on je na čelu multinacionalne kompanije! Mjesecima unaprijed imao je zakazane sastanke.

Unatoč tomu postalo je posve prirodno i samo po sebi razumljivo da je Joss uči voziti svoj dizajnerski sportski auto i još je poslije odvede na piknik na privatno imanje. Isto kao što je postalo normalno da mnogo vremena provode zajedno, i to ne samo na dobrotvornim gala priredbama i poslovnim večerama. Provodili su mirne večeri kod kuće zaokupljeni čitanjem ili gledanjem filmova, a često su izlazili i uotmjene restorane gdje, kao nekim čudom, paparazzi nisu imali pristup.

Leila se naviknula biti s Jossom, opuštati se uz njega i uživati u njegovom društvu.

Je li postala ovisna o njemu?

Ne. Posve sigurno nije. Imala je mnogo vremena naučiti što je neovisnost. Oslanjala se isključivo i jedino na sebe.

»Što je?« Joss je podignuo glavu i vidio kako ga netremice promatra. »Nemoguće da imam ostatke hrane na bradi. Još nismo ni jeli.«

Rukom je prešao preko brade tamne od sunca i Leila je uronila u sjećanje. Kako ju je ljubila u zoru kad se tek rađalo dnevno svjetlo. Kako joj je bradom golicao usne. Nije mogla iz nosnica izbrisati grubi, jasni miris uzbuđenog muškarca ni zaboraviti toplu svilenu kožu napetu preko njegovih tvrdih mišića. Preplavio ju je ludi užitek i osjetila je kako joj se na dnu trbuha budi dobro znani vrtlog želje.

»Sve je u redu.« Zašto njezine riječi zvuče kao da je ostala bez daha? »Samo sam razmišljala.« Zatreptala je i vidjela kako mu se izraz lica mijenja od znatiželje do požude.

Nije joj dugo trebalo da ponovno uroni u omamljujući svijet gdje ništa nije važno osim biti s Jossom. Zašto tako djeluje na nju? Uvjeravao ju je da će, kad zadovolje strast, svatko krenuti svojim putem. Ali ona je postajala sve jača, a ne slabija.

Tjedni su prolazili, a ona nije bila ništa bliže ispunjenju svojih ciljeva. Nije čak izabrala studij koji će upisati. Otkad pamtivi željela je biti diplomat, no želja za karijerom kao da je oslabila. Prepustila se da je nosi struja, sretna što može s Jossom dijeliti život i slušati o onome što joj priča o svojim poslovima. Počela je čak razmišljati da bi, unatoč nedostatku iskustva, mogla sudjelovati u upravljanju posjedom koji je naslijedila.

Je li samo zbog želje da bude s Jossom dovodila u pitanje svoje ciljeve?

A možda su se njezini ciljevi promijenili? Možda je planove pothranjivala samo zbog odanosti ocu? Pogodilo ju je kad je shvatila da ih je Gamilovo neodobravanje učvrstilo jer je znala da mrzi svaku pomisao na sve što ima veze s njezinom obitelji.

Što zapravo želi?

Srce joj je počelo lupati kao ludo kad je Joss ustao i uspravivši se pogledao je u oči.

Iz njegovog je izraza lica lako zaključila da je izgubio interes za hranu.

Gledao ju je kao da čeka znak.

Nije mogla skinuti pogled s njegovog mišićavoga i beskompromisno muževnoga tijela. Pročitala je želju u očima tamnima poput grijeha i snagu u čvrstim rukama.

Sjetila se kako ju je nježno ljubio i kako je velikodušno dopustio da vozi bolesno skupi auto. Kako ju je zadirkirao da bi joj ublažio strah i kako je podržavao njezino sve jače samopouzdanje.

Kad joj se približio, gorjela je od uzbuđenja.

Kleknuo je uz nju i rukom joj počeo micati kosu s lica. Sviđalo joj se kad joj je masirao potiljak. Užitek joj je prostrujao kroz sve erogene zone.

»Poslije ćemo jesti«, prošaptao je a usne su mu već bile tik do njezinih.

pogledala ga je u oči i duša joj je zadrhtala od dubine onoga što je osjetila. On je... on je...

Nije to mogla izraziti riječima. Umjesto toga, nagnula se nad njegovu bradu, osjetila kako je s odobravanjem zadrhtao i pritisnula svoje usne na njegove. Nastupilo je slatko uživanje.

Živjet će za ovaj trenutak, a o budućnosti će razmišljati poslije.

»Sve će biti u redu«, prošaptao je Joss. »Među svojima si.«

Možda i nije baš to rekao, no dahom joj milujući goli vrat, poslao je umirujuću poruku koja joj je prostrujala cijelim tijelom.

»I, izgledaš zadivljujuće.« Dotaknuo joj je ručni zglob gladeći narukvicu od opala i dijamantata koju joj je darovao. Među grudima joj je visio i privjesak od zelenog opala prošaran purpurno crvenim

mrlijama. Bio je veličanstven, dostojan kraljice, a Joss ga je dao baš njoj rekavši da ga podsjeća na vatru u njezinim očima kad se prepiru. I kad vode ljubav. Uz njega je osjećala da nešto vrijedi.

Rukom je zagladila svoju dizajnersku haljinu od teške svile koja se prelijevala u nekoliko boja. »Znam što radiš, Joss. Pokušavaš mi odvratiti pažnju.«

Premda je veleposlanstvo Bakhare u Londonu bio njezin dom, otad je prošla cijela vječnost. Dvorana za primanje, ukrašena mozaikom i oplatom od mramora s kristalnim svijećnjacima, u kojoj se gurala blještava gomila uzvanika bila je još samo daleki odsjaj njezinog nekadašnjeg života. Na prijemu na kojem je trebala biti predstavljena novom šeiku i njegovoj ženi, bila je nervozna poput djevojčice koja je odjenula majčinu svečanu haljinu.

Posljednji je put bila u Bakhari na dan svog vjenčanja. Prije toga godinama ju je tiranizirao čovjek koji je po zakonima te zemlje imao nad njom neograničenu moć. Ružne su uspomene donekle zaprijale njezinu ljubav prema domovini.

»Hoću li uspjeti?« Jossova su se usta izvila u osmijeh koji joj je rekao da za poslije planira neke prekrasno zločeste stvari. Srce joj je poskočilo. U smokingu i s leptir mašnom bio je najprivlačniji muškarac kojeg je ikad vidjela.

»Ti uvijek uspijevaš.« Dopustila si je da se utopi u zanosnim dubinama njegovih prodornih očiju modrih poput tinte.

Kako mu odoljeti? Uz njega je osjetila da je život tajna na koju samo on ima odgovor. A kad ju je pustio bliže sebi, ponudio ga je njoj.

Večer je prošla za tili čas. Zadovoljstvo što može govoriti materinskim jezikom miješalo se sa slatko-gorkim veseljem što nakon godina izolacije pod Gamilovom čizmom može obnoviti stara prijateljstva. Ukrao joj je ne samo slobodu i samopouzdanje, nego i obiteljske prijatelje koji su povjerovali da se više ne želi s njima družiti. Ponovno sresti ljude koji su poznavali njezine roditelje donijelo joj je radost pomiješanu s gnjevom.

»Leila.« Jossov je glas prekinuo njezina razmišljanja. »Mi smo na redu.« Ušli su u privatne odaje gdje su šaik i njegova supruga primali goste.

Šeik Zahir od Bakhare bio je čovjek koji imponira, visok, širokih ramena, odjeven u tradicionalnu nošnju. Strogost njegove odjeće ublažavalo je svjetlucanje zlata na njegovom prstenjaku i na dragim kamenjem optočenim koricama bodeža na njegovom pojasu. Oštroumno, ponosno i odlučno lice nije trebalo nikakve ukrase. Izgledao je kao da je na prijem došao ravno iz pustinje.

Njegova supruga, u visokoj trudnoći i vrlo lijepa u tamno ljubičastoj haljini, toplo se nasmijala i kimnula Leili. Položila je ruku na suprugovu i njegov se strogi izraz lica odmah smekšao.

Leili se učinilo da ju je nešto ubolo ispod rebra. Zbog toga što je taj moćnik tako blizak sa svojom ženom? Ili zbog nježnosti kojom je kraljica Soraja pogledala svog muža?

Bio je to dojam koji je trajao djelić sekunde, no snažna povezanost među njima pogodila ju je poput udarca.

Preplavila ju je čežnja. Zbog toga što imaju. Zbog ljubavi i postojanosti.

Zbog svih onih stvari kojima se nadala još otkad je kao djevojčica dijelila toplinu ljubavi svojih roditelja. Otkad je upoznala i naličje dogovorenog braka, vidjela i drugo lice nepopustljivog i pronicavog poslovnog čovjeka. On je nježan i strpljiv. Dovoljno jak da ga ne ugrožava snaga njezinog karaktera. Stalo mu je.

Kako bi bilo nositi Jossovo dijete, kao što kraljica Soraja nosi šeikovo? Oblila ju je vrućina i počela je teško disati. Jossovo dijete...

Šeik ju je pogledao. U njegovom je pogledu pročitala znatiželju i nešto što ju je ispunilo tjeskobom.

Primila je Jossovu ruku i on ju je zaštitnički pokrio svojom.

Glupo je što se boji. Brak ju je spasio od Gamila, premda ga je on možda iskoristio da poboljša svoju poziciju na dvoru.

Ona je na sigurnom. Slobodna je. Ništa loše ne može joj se dogoditi.

»Joss, drago mi je što te vidim.« Šeik je ispružio ruku i na Leilino zaprepaštenje, rukovao se s Jossom. On pozna šeika? Nikad joj to nije spomenuo.

»Vaša Visosti.« Blago ju je gurnuo prema naprijed i predstavio.

S olakšanjem je odahnula kad je shvatila da je kraljevski par, unatoč njegovom prodornom pogledu, prijateljski raspoložen. Ubrzo su opušteno razgovarali o nedavnoj dogradnji ambasade i planovima

za obnovu one u Parizu. Kraljica je povelala razgovor o Parizu, svom najdražem gradu, pa se i Leila mogla prisjetiti doba kad je tamo živjela.

Kad je ambasador zamolio sve prisutne da se stišaju, već se dobro zabavljala.

U trenutku kad je pogledom prešla po okupljenoj gomili, ugledala je poznato lice - Gamila.

Problijedjela je i ukočila se od užasa. Teško je disala i s najvećim naporom uspjela ostati hladnokrvna. Zašto je u Londonu?

Pogledavši ga, nije se uspjela suzdržati da se ne strese od mržnje i, premda si je to nerado priznala, od straha.

Joss ju je čvršće stisnuo i nježno joj prstom milovao zapešće. I on je gledao prema drugom kraju prostorije. Osjetila je njegovu snagu i shvatila da se može nositi sa svim što će se eventualno dogoditi.

Više nije sama.

Jedva je čula uvodne govore. Krv joj je navrla u glavu kad joj se očuh progurao da bi zauzeo bolji položaj. Sada joj je stajao nasuprot i gledao šeika tako uzbuđeno da joj se želudac počeo grčiti od nelagode i slutnje onoga što bi se moglo dogoditi.

Nastupila je stanka, kroz okupljene je strujalo gotovo opipljivo uzbuđenje pa je napokon shvatila da šeik govori kako će, budući da dosadašnji veleposlanik odlazi u mirovinu, imenovati novoga.

Gamil se uspravio i rukom gladio rukav. Dobro je znala da tom gestom prikriva nervozno uzbuđenje.

Osjetila je kako je obuzima bijes. Gamil je upropastio njezinu majku i pokušao je upropastiti i nju. Kako će šutke uspjeti saslušati novost da je postavljen na taj važan položaj?

Šeik je ponovno govorio i začuo se gromoglasni pljesak. Svi su se pogledi uperili prema elegantnom čovjeku koji je stajao uz šeika, uspješnom diplomatu i prijatelju Leilinog oca.

Zapljeskala je na vijest da je promaknut na mjesto veleposlanika, no gledala je Gamila. Nije mogao sakriti zaprepaštenje, a brada mu drhtala u uzaludnom pokušaju da zatomi emocije.

»Budući da smo se ovdje svi okupili kao prijatelji«, nastavio je šeik, »koristim priliku da izrazim svoju zahvalnost još jednom od njih.« Rukom je pokazao prema Gamilu i pozvao ga po imenu.

Leila se ukočila. Kakve će kraljevske počasti dobiti? Gamil je šepureći se napeo prsa i samozadovoljno se smješкао.

»Saznao sam da se, zbog osobnih obiteljskih razloga«, šaikov je glas postao oštar poput čelika, »naš savjetnik Gamil mora povući iz javnog života.« Zastao je. »Zauvijek.«

Zaprepaštena, gledala je kako Gamil otvara i zatvara usta kao da pokušava skupiti snagu da bi se suprotstavio kraljevskoj objavi. Ali šaikov nepopustljiv izraz lica nije ostavljao mjesto sumnji da je ovo njegova konačna odluka. Jednim jedinim dekretom izbačen je sa svih funkcija koje je planirao dobiti.

Gamil je probljedio i Leila je shvatila da nije imao pojma što ga čeka. Nadao se promaknuću, a umjesto toga dobio je nešto što se može smatrati progonstvom.

Srce joj je zatreperilo kad je shvatila puno značenje svega toga.

Moć je bila razlog Gamilovog postojanja, a sada su mu je uzeli. Javno. Neopozivo. Šaikova je riječ zakon - pregovora nema.

»A kad smo već kod toga...« Šaik je rukom pokazao prema Jossu koji je stajao u njegovoj neposrednoj blizini.

Što se to događa? Leila je pogledavala čas jednog, čas drugog muškarca, a misli su joj se nezaustavljivo kovitlale.

»Hvala, Vaša Visosti. Dame i gospodo.« Joss je svojim ugodnim baritonom govorio opušteno, bez ikakve nelagode.

Zastao je i krajičkom oka pogledao Leilu. Oči su mu bile blistave zbog nečega što nije uspijevala shvatiti. Nečega što joj je zagrijalo dušu. Stisnuo joj je prste.

Joss se okrenuo prema okupljenom mnoštvu. »Sukladno novostima koje smo čuli od Njegovog Visočanstva i s obzirom na opću važnost mog poslovnog pothvata u Bakhari, želim objaviti još nešto. Budući da se Gamil povlači iz javnog života, na njegovo mjesto u upravnom odboru moje nove kompanije dolazi njegova pokćerka i moja supruga Leila Carmody.«

Trgnula se i razrogačila oči kad se Joss okrenuo prema njoj. U njegovom je pogledu vidjela zadovoljstvo i okrutan, trijumfalni sjaj. Prolomio se pljesak. Zbunjeno je primijetila kako je poznata lica gledaju s odobravanjem.

»Ali ja...« Odmahnula je glavom, pokušavajući se pribrati. »Ja nemam nikakvog iskustva«, prošaptala je.

»Vjerujem u tebe, Leila.« Iskrenost u Jossovom glasu smanjila je napetost koja joj je grčila želudac. »To je još samo jedan izazov.« Njegov ju je osmijeh podsjetio da je bio uz nju u svim izazovima kroz koje je nedavno prolazila.

Hoće li i dalje biti uz nju? Posve sigurno, muškarac koji ženu stavlja u upravni odbor ne namjerava se s njom rastati u skoroj budućnosti. Je li promijenio mišljenje što se tiče trajnog odnosa?

Jedva je imala vremena prihvatiti novosti, kad je šaik ponovno progovorio. »Drago mi je što će još jedna sposobna žena pridonijeti našem ekonomskom razvoju.«

Pocrvenjela je. »Hvala, Vaša Visosti.« Nije imala pojma zašto misli da je ona sposobna. Nema nikakvog poslovnog iskustva. Onda je vidjela kako su se šaik Zahir i Joss pogledali i sve joj je iznenada postalo jasno. Sve je ovo Jossovo maslo. Ne samo njezino mjesto u kompaniji, nego i sve što se dogodilo Gamilu.

Ostala je bez daha.

Joss je sve ovo napravio za nju.

Što je sve ispričao šeiku? Zazirala je od pomisli da bi drugi ljudi saznali detalje iz njezine prošlosti, no kad se okrenula, susrela je Jossov topli pogled pun nježnosti i ponosa i znala je da je rekao samo ono najnužnije. A na konačni se ishod nije mogla požaliti.

»Čestitam.« Kraljica Soraja joj je sjajeći od zadovoljstva stisnula ruku. »To znači da se možemo bolje upoznati. I mene zanima ovaj poslovni pothvat.«

Leila se ponovno nasmiješila. U glavi joj je zujalo, a želudac podrhtavao od uzbuđenja. Je li samo umišlja, ili sve ovo doista najavljuje novu fazu u odnosu s Jossom?

Okružili su je mnogi koji su joj željeli čestitati. Stari i novi poznanici poželjeli su joj uspjeh. Joss se nije micao od nje. Bila je sretna što joj je svojim prisustvom pomogao da se suoči s večerašnjim događajima.

Željela je sudjelovati u razvoju obiteljskog posjeda. Čeka je još mnogo učenja, ali to je prilika koju je tražila. Mogućnost da ostavi svoj trag. To je smjela, zastrašujuća, uzbudljiva novost. Upravo ono što želi.

Joss se naglo pomaknuo. Osjetila je da mu se vitko tijelo napelo pa se okrenula.

Gamil im je prilazio. Lice mu je bilo izobličeno od bijesa, a oči mutne i bezizražajne.

»Ja ću to riješiti«, prošaptao je Joss.

»Ne.« Primila ga je za ruku i osjetila kako su mu mišići napeti. »Ja ću.« Sama mora izboriti ovu bitku.

Ostatak prostorije je nestao dok je išla prema čovjeku koji joj je od života napravio pakao. Čovjeku zbog čije se okrutnosti njezin svijet pretvorio u tamnicu. Očekivala je da će je preplaviti mržnja. No kad ga je vidjela onako poraženoga što je ostao bez svojih snova o veličini, nije osjetila ništa. Bio je još samo sjena nadmenog čovjeka kojeg je poznavala.

Stala je pred njega i, znajući da joj više ništa ne može, čekala da joj u lice saspe sav svoj otrov. Zakoračila je još bliže. Spoznaja da je spremna osvojiti svijet dala joj je snagu koje prije nije bila svjesna.

Gamil je otvorio usta kao da će nešto reći, no nakon što ju je bijesno pogledao, okrenuo se na peti i pošao prema vratima.

Leila nije osjećala ništa dok se nije okrenula i vidjela Jossa kako je gleda. Toplina njegovog pogleda bila je poput milovanja u znak dobrodošlice. Kao da je došla kući.

Pogodila ju je ta spoznaja. Spoznaja koju je tjednima podsvjesno osjećala. Sve je bilo tako važno da joj se u jednom trenutku učinilo da je sjaj svijećnjaka izbljedio i svijet uronio u tamu, no samo trenutak kasnije ponovno se pojavio prepun divnih boja i slika.

Bila je osupnuta.

Nije nikakvo čudo što joj Gamil više ništa ne može.

Dobila je sve što želi. Ima Jossa.

TRINAESTO POGLAVLJE

LEILA JE MILOVALA znojna Jossova Prsa i nakon što su vodili ljubav uživala u trenucima opuštenosti. Čim je nakon jutarnjih sastanaka ušao u stan, bila je u njegovom naručju a vrlo brzo i u krevetu.

Protegnula se i leđa napela u luk dok joj je rukom klizio prema stražnjici i natrag do kose koju je obožavao mrsiti. Sviđalo joj se da je svojim snažnim rukama dodiruje nježno kao da je skupocjena i krhka prorculanska figurica. Gotovo isto toliko sviđali su joj se trenuci kad bi strast zamijenila nježnost i kad bi je uzeo u divljoj žurbi, trenuci kad se činilo da su jedna duša u dva tijela.

»Nismo uspjeli ni ručati.« Ležeći pod njom, pravio se da se buni.

»Daaa?« Imala je previše toga na pameti da bi uopće razmišljala o hrani.

Ponovno su se uzбудili kad se nagnula i poljubila ga u ključnu kost. Cijelo se jutro lomila između razdraganosti i zabrinutosti. Ali nakon što je s Jossom nježno vodila ljubav, rekla si je da nema razloga za nervozu. Sve će biti dobro. I više od toga, savršeno. Mogla je zamisliti kako stari s ovim čovjekom. Odgaja njegovu djecu.

»Čemu se smiješ?«

»Smije li žena biti sretna što vidi svog muža?« Prstima je klizila po Jossovom torzu i niz rebra do osjetljivog mjesta gdje bi uvijek zadrhtao od ugone. Posve očekivano, primio ju je za ruku.

»Koliko sretna?« Glas mu se pretvorio u uzbuđljivi promukli šapat koji je osjetila cijelim tijelom. »Dovoljno sretna da još malo odgođiš ručak?«

Znajući što slijedi, koketno se nasmiješila. »Mogla bih se dati nagovoriti.«

Srce joj je bilo tako puno radosti koju više nije mogla zadržati u sebi. Više se nije obazirala na onaj mali glasić upozorenja koji ipak nije uspijevala zanemariti.

Još je jednom poljubila njegovu kožu i udahнула poznati opojni slankasti miris. Sjećanje na ono što je učinio za nju, koliko mu je

stalo do nje, dalo joj je hrabrost da prizna istinu. Nije željela da među njima postoje tajne.

»Volim te, Joss.« Iznenada se posramila i nije ga pogledala, nego čekala dok joj se srce uzlupalo od uzbuđenja.

Prsa su mu se podignula kad je duboko udahnuo. Čvršće joj je stisnuo prste.

»Kako si došla do toga?«

Namrštila se. Nije baš zvučao oduševljeno. Glas mu je postao grub kako već dugo nije čula.

»Kako to misliš?« Kao hipnotizirana gledala je kako mu se prsa ponovno podižu dok joj je u djeliću mozga odzvanjalo da ovo baš i ne ide onako kako se nadala. Joss ne samo da nije pokazao oduševljenje, nego je postao i zabrinjavajuće zlovoljan. Nije li onaj glasić upozorenja ipak bio u pravu?

Odmah je odbacila tu pomisao. Pa ona pozna Jossa. On uopće nije hladan i emotivno distanciran kako je o njemu u početku razmišljala. Podignula je glavu. Zurio je u strop, lica iskrivljenog uružnu grimasu.

Postalo joj je mučno kao da se vozi na podivljalom vrtuljku.

»Zašto si to rekla?«

I dalje je netremice gledao u strop. Promatrala je njegovo napeto lice. Zbog usta stisnutih u crtu, nosa koji je postao oštar, dubokih bora oko usta, nepopustljivog izraza lica, učinilo joj se da ga prvi put vidi.

Veselje se pretvorilo u oprez. Kamo je nestao čovjek koji je još prije nekoliko sekundi izgarao od strasti, koji ju je držao na svom srcu? On je stvarna osoba. Nije izmislila da se Joss promijenio od vjenčanja. Toliko se promijenio da se usudila otkriti mu svoje krhke nade.

»Shvatila sam što osjećam prema tebi.« Bilo je prekasno da povuče što je rekla. Odala se.

»Kad?« I dalje je netremice zurio u strop. Poželjela je mahnuti mu rukom pred očima i privući njegovu pažnju. No stisnuti mišići i ukočeno tijelo koje je osjećala pod sobom rekli su joj da je potpuno usredotočen na jednu točku. »Sinoć, kad sam ti dao mjesto u upravnom odboru?«

Namrštila se. Zvučao je... gotovo sarkastično.

»Već neko vrijeme.« Ni za što na svijetu ne bi mu priznala da je u pravu. Ta ju je spoznaja, kad ga je pogledala u oči, pogodila poput groma. Nevjerojatno snažno osjetila je da mu dušom i tijelom pripada nakon što je šaik Zahir priopćio novosti.

»Ne moraš to raditi.« Iskrivio je usta. »Ništa ne očekujem od tebe.«

»Raditi što?« Mahnula je glavom, a kosa joj se rasula po njihovim tijelima. Gledala je kako pokriva njegovu široka ramena.

»Pretvarati se da nešto osjećaš. Znam da si zahvalna zbog Gamila, ali to svarno nije potrebno.«

»Zahvalna?« Odjeknulo je kao udarac bičem. »Ti misliš da sam zahvalna?«

»A nisi?« Konačno se okrenuo i prostrijelio je blistavim pogledom od kojeg bi joj prije krv u žilama proključala. Umjesto toga, osjetila je kao da joj po koži pada inje.

Ovo je trebao biti najsretniji dan u njezinom životu, a iznenada, neobjašnjivo, pretvorio se u noćnu moru. Znala je za njegove emocionalne ožiljke, ali pokušavala je vjerovati da počinju zacjeljivati. Brižan i velikodušan čovjek kao što je Joss zaslužuje ljubav.

Nije li se prevarila misleći da je spreman prihvatiti je?

Obuzeo ju je strah.

Joss je pogledao zamućene zelene oči i zbog toga što je upravo izgubio osjetio tako oštru bol da je ostao bez daha.

Sve je bilo dobro, i predobro. Morao je znati da ne može potrajati.

Nije li proteklih mjeseci opazio niz znakova upozorenja? Trenutaka tako prepunih užitka da je znao da moraju proći? Zato što su svi bili povezani s Leilom.

Velika je greška svoju sreću vezati uz jednu osobu.

Svi te na kraju ostave. Ili izdaju. Ili te iskoriste dok te ne pojedu do posljednje koščice, isprazne te da više ništa ne osjećaš.

Okrenuo se da ne vidi njezin preklinjući pogled i skoncentrirao se na strop. Trebao bi ga smiriti onako gladak, bijel, savršeno prazan.

Utroba mu se zgrčila u čvor. Osjetio je kako mu žuč peče grlo.

Ne može se smiriti. Još ne.

Prekasno je.

Dopustio si je pretvarati se da nema opasnosti. Da sve može biti kako je zamislio.

Morao je znati da nije tako.

Volim te, Joss.

Čak i sada je osjećao očajničku potrebu da povjeruje u Leiline riječi. Da zaboravi sve što je naučio o ljubavi i gubitku i da prihvati kako ovaj put to nije samo tlapnja, nego istina.

Udario se rukom po licu.

Kvragu! Nije toliko želio vjerovati još otkad je imao deset godina. Otkad je Joanna pobjegla i ostavila ga, premda ga je navodno voljela. Otkad ju je iznevjerio i dokazao da nije zaslužio njezinu ljubav.

Volim te, Joss. Koliko često im je to majka rekla? Zloupotrebljavala je te riječi da bi ih vezala uz sebe i potom ih odbacila kad su se ponašali kao normalna djeca a ne kao njezina slika i prilika?

Volim te, Joss. Koliko su mu puta, afektirano se smiješeći, to rekly neke žene nadajući se da će ga vezati i od njega izvući što više koristi i bogatstva?

Volim te, Joss.

Te su riječi zadale smrtni udarac njegovoj i Leilinoj sreći.

Borio se s mučninom i naježio na pomisao da je sve to izvela promišljeno da bi ga s tom, navodno čarobnom, formulom uhvatila u zamku.

No još je gora bila sumnja da Leila to stvarno misli. Da se emocionalno vezala uz iluziju. Da je povjerovala kako je on sposoban uzvratiti... ljubav.

Stavio joj je ruku na rame i pomaknuo je na stranu da bi se poput mehaničke igračke uspravio i sjeo na rub kreveta. Gutao je zrak uzaludno pokušavajući napuniti pluća. U ušima mu je zujalo i mislio je da će se onesvijestiti. Nagnuo se prema naprijed, naslonio laktove na koljena da bi smirio bolni kovitlac grča koji mu je poput noža probadao srce i želudac.

»Reci nešto.«

Usta su mu se iskrivila. Što se još može reći?

Stavila mu je ruke na ramena i čvrsto ga stisnula. Je li shvatila da ga je izgubila?

Prokletstvo. Još nije spreman za kraj. Još ne. Sebično je želio da užitak potraje. Užitak bez komplikacija.

Ustao je iz kreveta i gledao prema prozoru.

»Rekli smo da se nećemo vezati. Sjećaš se?« Oštar i otresit glas kao da mu nije pripadao.

»Stvari su se promijenile.« Bila je potpuno zbunjena. Rukom je prošao kroz kosu ponavljajući si da se ovo ne događa. Nemoguće da se radi o ljubavi. On ne može pobuditi takav osjećaj. Ponudila mu je ono što je mislila da želi čuti.

»Ništa mi ne duguješ. Sinoć...« Odmahnuo je rukom. »Sinoć sam samo postavio stvari na svoje mjesto. Ne trebaš osjećati nikakvu... obavezu.«

Šutjela je nekoliko trenutaka.

»Zahvalna sam ti za ono što si učinio s Gamilom«, rekla je napokon. »Ali to nije razlog zašto te volim.«

Njezine su riječi zazvučale kao poruga. Riječi za kojima je jednoć čeznuo, ali ih je na kraju naučio prezirati. Prodrle su u njegovu sumornu dušu i kopale duboko kao da žele pronaći emotivno uskraćenog dječaka.

Okrenuo se, pogledao je i potisnuo emocije koje su se nezvane probudile na te smrtonosne riječi. Nije više naivan dječak. Nije ranjiv.

»Nemoj... to govoriti. Rekao sam ti da nije potrebno.« Što je više govorila, tonuli su dublje u bezizlaznu situaciju.

Stisnula je plahtu oko grudi i znao je da je prekasno. Šteta je učinjena. Povratka nema. Duboko u sebi osjetio je bolni jecaj, nijemi vrisak bijesa zbog naivnosti kojom je okončala sve što je bilo među njima. A bilo je sjajno, spektakularno. Zarazno.

Vidio je koliko je povrijeđena i znao je da mu nikad neće oprostiti zbog onoga što mora učiniti.

Uprkos tomu, sebično je želio kupiti vrijeme. Još je nije spreman pustiti. Mora je pokušati urazumiti.

»Sve je u redu. Znam da nisi tako mislila.« Raširio je ruke.

Leila je zurila u čovjeka kojeg je voljela i čudila se promjeni u njemu. Lice mu je bilo mrko i sablasno blijedo i izbjegavao je njezin pogled.

Zašto je tako gleda?

Čemu ta lakrdija da je pokušava uvjeriti kako zapravo ne misli ono što je rekla?

»Ali ja doista tako mislim.« Kad je to rekla, na njegovom je licu prepoznala gnjev. Tako strašan da je uništio nježni pupoljak veselja koji je njegovala cijelo jutro.

Promatrati kako se Jossovo lice pretvara u ružnu masku neodobravanja, bilo je kao gledati kako Dr Jekyll postaje Mr Hyde.

»Nemoj, Leila.« Je li to očaj u njegovom glasu? Nagnula se prema njemu kao da traži kamo je nestao čovjek s kojim je prije nekoliko trenutaka strasno vodila ljubav. »Poslije će ti biti žao.«

Uspravno je sjela. Već je požalila. Bila je previše sigurna u Jossove osjećaje. Ali umjesto da joj uzvрати, ponašao se kao da je učinila nešto strašno.

»Nastavit ćemo kao da se ništa nije dogodilo«, rekao je hodajući po sobi. Iz njegove je nagosti zračila čudesna snaga. »Možemo sve to zaboraviti.« Popustljivo je mahnuo rukom kao da je to što je rekla potpuno beznačajno.

Nije više bila zbunjena, nego ljuta.

»Ali ja ne želim zaboraviti.« Zar ne vidi koliko je to važno za njih oboje? Zar ne može to osjetiti?

Iznenada se okrenuo i pogledao je tako da je ostala bez daha. Bio je... divlji. Očajan. Bijesan.

»To je jedina mogućnost.«

Leila se čvršće omotala plahtom. Premda je u sobi bilo toplo, smrzavala se do kosti. »Kako to misliš?«

Zastao je, podbočio se i napeo bradu, slika i prilika muške agresivnosti. »Imali smo dogovor, sjećaš se?«

»Ako misliš da sam prekršila pravilo kako nema seksa, nisam primijetila da te to smeta.« Kipjela je od ogorčenja.

»Naravno da ne. To smo zajedno odlučili. Kažem da nije smjelo doći do povezanosti. Emotivne bliskosti.« Dlanom je primio stražnju stranu vrata i na tren izgledao kao da je potpuno odsutan i da se bori sa silom koju ne uspijeva kontrolirati.

Da ne bi probudio njezino suosjećanje, odmah je nastavio. »Ti kršiš naš dogovor.«

Dogovor? Joss je zabrinut zbog nekakvog dogovora!

A što reći o tome da se zaljubila? Da mu je otkrila svoje osjećaje i da ju je odbacio? Ima li on uopće pojma koliko ju je povrijedio?

»Ne voliš me?« Glas joj je bio tako tih da se jedva čuo u zagušljivoj atmosferi koja je preplavila sobu.

Dobro ju je čuo. Vidjela je da se ukočio.

»Ja ne volim. Objasnio sam ti to još na početku.«

Probola ju je nepodnošljiva bol. Stavila je ruku na trbuh kao da se želi obraniti od fizičkog napada. Pogrbila se, a disanje joj se pretvorilo u mučno hvatanje zraka. Hladan je kao led. Kamo je nestao je topli, velikodušni, brižni muškarac u kojeg se zaljubila?

Je li on bio samo priviđenje?

Kad joj je pričao o svojoj obitelji i potrebi da bude sam, saznala je što je sve propatio. Ali sve što je za nju napravio, nježnost kojom ju je obasipao, pružilo joj je nadu.

»Imali smo dogovor.« Stajao je pred njom prekriženih ruku. »Ja tebi dajem novac, a ti mi služiš kao domaćica. Osim toga - seks za uzajamno uživanje, i to je sve.« Prodorno ju je gledao. »Spreman sam zaboraviti što se danas dogodilo i nastaviti kao prije.«

Leila nije mogla vjerovati u to što čuje. Spustila je noge s kreveta, ali nije ustala. Imala je užasan osjećaj da joj noge ne bi izdržale.

»Sretan si što živimo zajedno i uživamo u seksu, naravno...«, glas joj je bio pun prezira, »sve dok se na pojave prljavi osjećaji poput ljubavi.« Glas joj je na zadnjoj riječi zadrhtao poput odjeka nepodnošljivog bola koji joj je slamao srce.

Podignuo je obrve. »Što se čudiš? Tako smo se dogovorili.« Prišao je bliže i nesmiljenog izraza lica nastavio, »bit će kako ja kažem, uzmi ili ostavi. To je posao i ništa drugo.«

Duboko je uzdahnula. Bila je zgrožena.

Posao! Otkud mu drskost da se nakon svega što su zajedno prošli usudi govoriti o poslu?

Pogled na Jossovo nepopustljivo lice, mahnitu namrgođenost i stisnute oči podsjetio ju je na Gamila. Na to kako je zahtijevao, zapovijedao i ne hajući ni za koga, uvijek nametao svoju volju.

Je li moguće da je pogriješila u vezi s Jossom? U ovom je trenutku bio nerazuman tiranin kao njezin očuh, primjer za sve ono što je prezirala. Nije željela u to povjerovati. No nije li joj upravo pokazao svoju pravu narav?

Je li je ljubav zaslijepila pa nije vidjela koliko je sebičan? Je li joj strast toliko pomutila sposobnost rasuđivanja? Bila je neiskusna što se tiče muškaraca i požude, pa je li možda pobrkala lončiće?

Ne, sigurno nije.

U muškarcu ledenih očiju koji je stajao pred njom očajnički je tražila nešto od Jossa kojeg je poznavala. Samo da se malo smekša.

Preplavilo ju je razočaranje kad ju je ponovno pogledao bez trunke nježnosti ili razumijevanja. Sve joj je postalo jasno. On ne zna što je nježnost, on samo sebično zahtijeva i negoduje.

Ne voli je.

Iznenada je osjetila kao da je mnogo starija od svojih godina. Bilo joj je previše naporno čak i disati. Je li se i njezina majka ovako osjećala kad je shvatila da ju je Gamil obmanuo? Kad je shvatila da je zapravo ne voli? Da nije u stanju brinuti se ni za koga osim za sebe?

Sve se u Leili bunilo na tu pomisao. Ne Joss! Ali muškarac koji je pred njom stajao bio je krut i optužujući je gledao.

Ustala je drhteći i zamotala se u plahtu.

»Ti ne želiš ženu.« S naporom je udahnula. »Ti želiš ženu koja će ti dati svoje tijelo i ne tražiti ništa osim novca.« Obuzeo ju je bijes. »Ti želiš kurvu.«

Trznuo je glavom kao da ga je ošamarila, ali se nije ni pomaknuo. »Na početku sam ti rekao. Nikad nisam želio pravu ženu. Kao ni osjećaje, djecu, komplikacije.«

Zateturala je kad joj je do ranjenog srca doprla hladna, okrutna jasnoća njegovih riječi.

Kako je mogla i pomisliti da mu je stalo do nje? Odgovaralo mu je da joj pomogne prevladati strah od izlaženja. Tako mu je postala još korisnija družica. Možda ju je čak naučio uživati u seksu samo zato da bi mu bila zahvalna. Grčevito je gutala.

A što se tiče onoga što je napravio Gamilu, možda to i nema veze s njom. Možda je u upravnom odboru korisnije imati neiskusnu, popustljivu ženu nego prepredenog Gamila.

Ni jedan muškarac kojemu je stalo ne bi ovako postupao.

Zavrtjelo joj se u glavi dok je uzalud pokušavala izaći iz ove noćne more.

Jedna je stvar ostala nepromijenjena - ljutnja isklesana na njegovom licu dok je čekao odgovor.

»Bez osjećaja, djece, komplikacija.« Piskutavim šapatom ponovila je njegove riječi. Usne su joj se iskrivile u gorki osmijeh. »Nažalost, Joss, prekasno je.«

»Samo zato što si rekla...«

Zapovjednički je podignula ruku. »Zaboravi to.« Bojala se nastaviti. Previše je boljelo. »Ima još nekih komplikacija.« Polako je udahнула pitajući se kako je moguće da se slatko veselje koje je jutros osjećala tako brzo pretvori u gorčinu. »Jutros sam otkrila da čekamo bebu.«

I posljednji ostaci boje nestali su s Jossovog lica. Bio je bolesno blijed. Zateturao je i uhvatio se za zid kao da treba podršku.

»Lažeš.« Šapat mu je bio promukao zbog šoka i, je li to moguće, gađenja.

Ako joj je još išta trebalo da se uvjeri da se zavaravala, onda je to bio krajnji užas na Jossovom licu. Koža joj se napela i počela je svrbjeti.

Zaštitnički je rukom pogladila trbuh.

»Ja ne lažem.«

Nije znala kako je uspjela izgovoriti te riječi. Tijelo joj je funkcioniralo i nakon što joj je srce pogodio smrtni udarac.

Otvorio je usta, ali nije uspio izgovoriti ni riječ. Žila na sljepoočnici nekontrolirano mu je udarala, a tetive na vratu i na ramenima bile su mu vidno ukočene.

Zastala je. Zastala je jer čak ni sada nije vjerovala da će ovako završiti. Čekala je da je Joss uzme u zagrljaj i ispriča se. Da joj kaže da je voli. Da je ushićen zbog novosti.

Mogla bi čekati zauvijek, napokon je shvatila. Prevarila se u njemu. Površnu velikodušnost zamijenila je za iskrenu brigu. Seks za istinsku strast i ljubav.

»Nemoj se truditi pitati«, procijedila je kroz zube, prezirući se što bi i sada pristala na sve. »I majka i dijete su zdravi.«

Prije nego je krenula prema vratima, posljednji je put pogledala muškarca koji joj je oteo srce i onda ga odbacio.

Kad je nekoliko sati poslije izašla iz svoje sobe, saznala je da se Joss spakirao i otišao. Hitni pregovori na drugom kontinentu, rekla joj

je domaćica.

»Kad bi se trebao vratiti?« Leila nije znala da li osjeća olakšanje što ga ne mora vidjeti, ili se ljuti što je otišao. Još trebaju riješiti neke stvari.

Krv joj je ponovno zakipjela od bijesa koji joj je gotovo izbrisao duboku ranu na srcu.

»Žao mi je, gospođo.« Gospođa Draycott skrenula je pogled. »Dobila sam dojam... To jest ja...« Obrisala je ruke o pregaču. »Čini mi se da ga dugo neće biti. Nije spominjao povratak.«

Leila je vidjela da je ženi neugodno i zadrhtala od straha.

Čak ni nakon što je satima pokušavala analizirati ono što se dogodilo, nije mogla povjerovati da je to kraj svega što joj je postalo tako važno. Vjera u voljenog čovjeka. San da će zajedno graditi život, odgajati i voljeti dijete koje su zajedno začeli.

Shvatila je da je do nekih Jossovih reakcija došlo zbog šoka. Možda neće biti tako nepopustljiv kad o svemu dobro razmisli. Bez obzira na događaje u svojoj obitelji, ne može samo tako odbaciti sve što su stvorili.

Čini se da ipak može.

Otišao je a da se nije ni osvrnuo. Ni promrmljao riječ žaljenja ili isprike.

Ne smije više žaliti. I njoj i djetetu bit će bolje samima nego s takvim čovjekom. Pa ipak, tek je nadljudskim naporom uspjela ignorirati strašnu patnju koja ju je obuzela i polako se vratila u svoju sobu.

Mora se posvetiti svojim planovima.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

JOSS JE UGASIO MOTOR i zagledao se u kuću na suprotnoj strani mirne ulice. Iz kuće smještene u vrtu podalje od ceste zračila je sigurnost i udobnost.

Možda zbog odsjaja sunčanih zraka na velikim prozorima, tople patine starih opeka, smiješnih kićenih dimnjaka i ruže penjačice oko vrata. Bez obzira koliko nelogično bilo to da opeke ili žbuka probude čežnju, ova je kuća izgledala kao dom. Topao, ugodan dom kakav nije upoznao. Dom gdje je mogao zamisliti Leilu i njihovo dijete.

Zadržao je dah dok mu je oštra bol parala grudi.

Nema nikakvog prava biti ovdje. Izgubio ga je kad je okrenuo leđa Leili i onome što je vjerovala da je ljubav prema njemu.

Preplavila ga je nepodnošljivo bolna patnja.

Namrštio se shvativši da uopće nije iznenađen što je Leila izabrala udobnost a ne pomodni stan. Sjetio se njezinih časopisa o uređenju vrta i uspomena na djetinjstvo, važnosti koju je za nju imala toplina doma.

Ovo bi, posve sigurno, mogao biti pravi dom. Ne samo zato što kuća ima šarma ili je umirujuće pouzdana, nego zato što ju je ona učinila takvom. Leila sa svojom toplinom, odlučnosti i optimizmom.

Smije li uopće biti ovdje? Ovo je njezino svetište. Zaslužila ga je nakon svega što je prošla.

Smije li on, koji ništa ne zna o domu ili o ljubavi, provaliti ovamo?

Nije mogao prestati gledati kuću. Ruže na ulazu i oko vrata počele su mu izgledati poput stražara naoružanih trnjem koji čuvaju kuću od neželjenih posjetitelja. Istinska toplina starinske kuće bila je podsjetnik zašto mu ovdje nije mjesto. On bi joj donio samo nevolje.

Posegnuo je za debelom omotnicom na suvozačkom sjedalu koja je zašuštala pod njegovim dodirom. Izaći iz auta i prijeći preko ceste bilo mu je teže od ičega što je u životu napravio.

Leila je pjevušila i klečeći čupala korov. Zato nije ništa čula. Osjetila je da više nije sama kad joj je sjena zaklonila sunce i kad je ugledala stopala koja prilaze i zaustavljaju se na pošljunčanoj stazi. Velika stopala u ručno napravljenim mokasinkama.

Zadrhtala je od uzbuđenja. Vratilo se sve što se trudila zaboraviti.

Ne, to nije on. To ne može biti on. Zar se nakon dva mjeseca šutnje ne može s tim pomiriti? Otišla je iz Jossovog stana i života, i otad od njega ni riječi.

Trebalo joj je nekoliko trenutaka da svlada bolna sjećanja i pribere se.

»Izvolite?« Pogledom je klizila od dugih nogu odjevenih u isprani traper, preko ravnog muškog trbuha, do sportske jakne, bijele košulje, širokih ramena i vilice čvrste poput čelika.

Srce joj je poskočilo i zapelo u grlu. Ispružila je ruku da zadrži ravnotežu jer se pobjala da će pasti na leđa.

»Leila!« Nagnuo se da je zadrži, no u posljednji je čas zastao, kao da se sjetio da je nema pravo dotaknuti.

Razrogačila je oči kad je shvatila da je to stvarno on. Izgledao je, ako je to uopće moguće, bolje nego ikad; ležerna mu je odjeća savršeno pristajala, baš kao i uvojci tamne kose koji su se spuštali do okovratnika. Okupan blagim proljetnim suncem izgledao je kao ostvarenje svih njezinih tajnih snova.

Kad je to shvatila, ukočila se i pokušala razumno razmišljati. Nespretno je ustala i stazom krenula natraške. Zaustavila se kad je shvatila da izgleda kao da želi pobjeći.

»Jesi dobro?«

Učinilo joj se da u njegovom glasu nazire zabrinutost. Ali dobro je znala da nije tako.

Odmjerio ju je pogledom. Je li si to samo umislila, ili je doista zastao na truhu? Uspjela je svladati potrebu da zaštitnički stavi ruku na svoje dijete.

»Joss.« Izustila je jednoličnim glasom. »Što ti tu radiš?«

Teško je progutao i stisnuo usta kao da mu se ne sviđa što ga izaziva.

Skinula je rukavice prljave od zemlje i bacila ih na pod. Zar nije dovoljno loše što ju je zatekao na koljenima, nego je još odjevena za vrtlarjenje?

Željela je da, ako se ikad susretnu, izgleda hladnokrvno, profinjeno i potpuno ravnodušno. No od njegovog istraživačkog pogleda oblilo ju je izdajničko crvenilo, a disanje joj se pretvorilo u nervozno tiho

dahtanje. Hrabro se pokušavala pribрати. On će brzo otići. Neće se zadržavati.

»Dobro izgledaš.«

Zaustila je uzvratiti kompliment, ali je odustala. Ne želi s nj im izmjenjivati konvencionalne pristojnosti. Kad ga je bolje pogledala, vidjela je kako izgleda umorno, s kolobarima oko očiju, a i mršavi su mu obrazi bili još izraženiji. Po svemu sudeći, iscrpilo ga je totalno posvećivanje poslovnom carstvu.

Kad nije ništa rekla, stisnuo je oči kao da joj želi pročitati misli.

»Nećeš me pozvati unutra?« Mahnuo je prema kući iza njezinih leđa. Kupila ju je novcem koji je dobila kad je potpisala dragocjeni sporazum i udala se za njega. Ta je kuća njezino svetište i nada za budućnost.

»Ne!« Iznenadila ga je njezina žestina. Prepoznala je iznenađenje na njegovom licu. Ne želi ga na svom terenu. Kad bi ušao u kuću, bilo bi ga još teže zaboraviti. »Nije potrebno. Možemo i ovdje razgovarati.« Prekrižila je ruke. Nesigurno je gledala kako teško diše, a nosnice mu se šire. Hoće li je pokušati prisiliti?

»Kako si, Leila?«

To nije očekivala. U glasu mu je naslutila prigušenu mekoću i u njoj prepoznala potisnute osjećaje.

Kroz rukave košulje je zarinula prste u ruke. Koga to pokušava zavaravati? Mislila je da dobro pozna Jossa, ali je bila u krivu. Toliko u krivu da bi bilo smiješno da nije tragično.

»Dobro sam.« Nije ga pitala kako je on. Rekla si je da je ne zanima, ali je duboko u sebi znala da joj je i previše stalo. Nije mu vjerovala, nije ga voljela, no svi osjećaji još nisu nestali iz njezina srca.

Zato ga se želi što prije riješiti.

»A beba?« Njegov tihi glas pogodio ju je sve do dubine trbuha gdje je raslo njihovo dijete. Ovaj put nije uspjela spriječiti nagonski pokret kojim ga je željela zaštititi od opasnosti.

Bila je ljuta. Na njega jer se usudio pitati. Na sebe zato što je, premda je znala da je to besmisleno, uopće priznala da je u drugom stanju.

Zaustila je da mu podrugljivo, kako je zaslužio, odbrusi kako ga se to ne tiče, ali je odustala.

»I beba je dobro.« Duboko je udahnula jer je osjetila žestoku, nepodnošljivu bol. Počela je govoriti a da ni sama nije znala kako. »Zar si se ponadao da je sve bila greška? Ili da sam možda pobacila pa nećeš morati razmišljati o komplikacijama? Je li tako?«

Već je jednom vidjela kako su mu se crte lica izobličile od šoka i kako je nasmrt probljedio. Ponovno je gledala istu sliku i došla do jedinog mogućeg zaključka. Reagirao je iskreno.

Bilo ju je sram. Kako može biti tako otrovna?

»Oprosti«, prestravljeno je prošaptala. Provala osjećaja iznenada se stišala i osjetila je kako se jedva drži na nogama. Ramena su joj klonula, svladao ju je smrtni umor s kojim se tjednima borila i žestoka vrtoglavica.

»Leila?« Kad se ovaj put svijet oko nje počeo rušiti, nije se povukao. Kroz tanku tkaninu rukava osjetila je kako mu je ruka topla a dodir čvrst i pouzdan. »Morala bi sjesti.«

Oči boje sutona spojile su se s njezinima i duboko u grudima naslutila je da se nešto promijenilo. Stisnula je oči i pokušala se isključiti, ali je kroz nju već strujala toplina. Zbog njegova dodira i zabrinutosti.

Baš je blesava! Među njima nema ničega, nikad nije ni bilo! Unatoč svemu, čezne...

»Ovamo.« Glas i dodir bili su mu tako nježni da se počela opuštati. Otvorila je oči i dopustila mu da je odvede do vrtnog stolca.

»Oprosti.« Izustila je slabašnim glasom dok je sjedala. Klonula je poput neke stare žene. »Nisam to trebala reći.« Zatreptala je i protrljala mrlju od zemlje na svojoj širokoj košulji.

»Zasluzio sam.«

Podignula je glavu i susrela Jossov pogled. Stajao je pred njom. Je li dobro čula?

»Ali vjeruj mi«, nastavio je, »i tebi i bebi želim sreću. Oboma vam želim samo dobro.«

Promatrala ga je i gotovo povjerovala da mu je stalo, stvarno stalo. Osim što je znala da je to, zato što je on tako odlučio, nemoguće. Srce joj je pucalo.

»Zašto si došao?«

Udahnuo je kao da namjerava reći nešto važno, ali nije izgovorio ni riječ. Nema šanse da pronikne u njegove misli. Stisnuo je šaku.

Kad bi to uopće bilo moguće, pomislila bi da je nervozan.

»Zbog ovoga?« Pokazala je na veliku omotnicu u njegovoj drugoj ruci. Nije si željela priznati, no pretpostavila je da su to dokumenti za rastavu.

Kako je samo željela ostati ravnodušna sad kad je došao čas da se završi sve ono što je započelo kao pravni dogovor! Ali nije uzalud dijete svojih roditelja. Vjerovala je u ljubav i obitelj. Željela ih. I, premda je to potpuno nerazumno, žarko je čeznula za Jossom.

Nažalost, Joss za kojim čezne plod je njezine mašte, čovjek kojeg je izmislila zato što joj je darovao malo ljubaznosti i mnogo seksualne privlačnosti.

On nije stvarna osoba.

Ta joj je spoznaja dala snagu da posegne za omotnicom koju je gnječio u ruci.

»Ovo je za mene?« Napokon je otvorio šaku. Puls joj je podivljao i hladnoća joj je, unatoč toplom danu, kliznula niz kralješnicu. Potisnula je žestoki bezglasni jecaj. Kamo su nestali njezini snovi?

Ali sve će to ona riješiti. Bit će jaka i suočit će se s ovim kao i sa svim ostalim.

»Poslat ću ti kad potpišem?« Bila je ponosna koliko je ravnodušno to rekla.

Trepnuo je i nabrao čelo. »To je za tebe. Materijal koji trebaš pročitati za sastanak upravnog odbora.«

Sastanak upravnog odbora? Došao je da bi joj dao dokumente za sastanak? Utonula je u stolac, a srce joj je snažno lupalo.

Ništa u ovom razgovoru nema smisla, a ponajmanje Joss koji je bio zaprepašten baš kao i ona.

»Joss?« Pokušavala se sabrati. »Zašto si došao? Bilo tko od tvojih ljudi mogao mi je ovo poslati.«

Netremice ju je gledao. Osjetila je to sve do nožnih prstiju koji su joj se zgrčili u vrtlarskim čizmama. Bilo je dovoljno da je pogleda i odmah je željela vjerovati...

»Morao sam te vidjeti. Uvjeriti se da si dobro.« Promukli glas u kojem je naslutila nelagodu pomalo je slamao njezinu odlučnost.

»Zašto? Zar si zaboravio da ne želiš komplikacije?« U njezinim je riječima bilo više umora nego gorčine. Predugo je bila ogorčena.

Sada, gledajući njegovo napeto lice, osjećala je žaljenje i bol. I buđenje osjećaja koje nije uspijevala svladati.

Skrenula je pogled. Trebala bi biti sama i nikad ga više ne vidjeti. Možda se tad uspije uvjeriti da je tako najbolje.

Zatreptala je kad se spustio na koljena i primio je za ruke.

Uzalud ih je pokušavala izvući, stisak je bio prečvrst. I, strašno za priznati, dio nje uživao je u tom dodiru.

Ovo je možda posljednji put da su zajedno.

»Zato što si me toliko ranila. Zato što sam, kad sam konačno pobijedio svoje stavove i strah, shvatio koliko sam prema tebi bio okrutan.«

Strah? Joss se ne boji, baš kao što ne želi zbrku s osjećajima.

»Rekla sam ti da sam dobro.« Pa ipak, nije smogla snage da izvuče ruke iz njegovih. Ugrizla je usnicu mrzeći svoju slabost.

Polako je odmahnuo glavom. »Ne nisi. I za to sam ja kriv.« Pokazao je omotnicu odloženu na stolac pokraj nje. »Dokumenti su samo izgovor. Morao se te vidjeti i ispričati se.« Duboko je udahnuo. »Ponio sam se kao gnjida, totalni gad. Zaslužujem da me mrziš, ali sam te morao vidjeti mogu li nešto napraviti da ti olakšam situaciju.«

»Olakšaš?« Glas joj je bio piskutav dok je pokušavala shvatiti što joj želi reći.

Čvršće ju je stisnuo. »Tebi je... bilo stalo do mene. A ja sam te grubo odbacio.« Odmahnuo je. »Nisam smio svoje strahove prebaciti na tebe. Znam da više ništa ne mogu napraviti, ali sam se barem želio ispričati i... «

»Kakve strahove? Ne razumijem.« On je snažan i odlučan, najjača osoba koju pozna. Bezbroj se puta oslanjala na njegovu snagu. »Joss?«

Iskrivio je usta u nešto što bi moglo izgledati kao osmijeh da u njegovim očima nije vidjela smrtnu bol. Leilino srce uzbuđeno je počelo kucati u znak simpatije, premda je znala da se ne bi smjela dati uvući u sve ovo. Bolje joj je bez čovjeka koji ju je tako duboko povrijedio.

»Uhvatio me smrtni strah, Leila. Bio sam razoren.« Glas mu je bio tako tih da se morala nagnuti da bi ga čula. »I još sam. Zato sam se naljutio na tebe.«

»Prestani govoriti u zagonetkama.« Pokušavala je osloboditi ruke i domisliti se nije li ovo neki njegov zamršeni plan da je prevari. Ali čemu?

Joss joj je pustio jednu ruku, a drugu pritisnuo na svoje srce. Toplina se počela širiti od mjesta gdje su se dodirnuli. Srca su im lupala u istom frenetičnom ritmu.

To ništa ne znači. Ipak, nada u njegovim očima slamala je njezin otpor.

»Rekao sam ti da ja ne osjećam. Nisam sposoban za osjećaje.«

Leila je zaustila reći da nije tako, ali ju je zaustavio očaj na njegovom licu.

»Nikad nisam upoznao ljubav.« Više je nije gledao u oči, nego u daljinu, preko njezina ramena. »To je objašnjenje, a ne isprika. Kad god bi mi netko rekao da me voli, na kraju me je povrijedio dok nisam očvrsnuo da me više nitko ne može povrijediti. Moji su roditelji tvrdili da me vole, ali su bili beskrajno sebični i brinuli se samo za sebe. Ljubav im je bila oružje za ucjenjivanje, nas su koristili u svojim prljavim igricama da nadvladaju jedno drugo. Cijelog mog života, kad god bi netko tvrdio da me voli, bilo je to zato da nešto dobije. Čak i moja sestra...« Duboko je udahnuo. »Volio sam je, ali je nisam mogao zaštititi pa sam, kad je otišla, shvatio da joj nisam bio dovoljno važan da ostane.«

Leila je nervozno odmaknula ruku. Napravio je grimasu.

»Znam. Bio sam sebičan kao moji roditelji kad sam u to povjerovao. Bio sam samo dijete i nisam mogao ništa drugo. Ali duboko sam u sebi znao da nisam sposoban za ljubav. Ni u komu nisam u stanju probuditi dublje osjećaje. A kako su prolazile godine, shvatio sam da ni ja ne mogu nikoga zavoljeti. Nemam te sposobnosti.«

»Ali to je apsurdno.« Znala je da ima traume iz prošlosti, ali da istinski vjeruje kako nije sposoban za ljubav!

Toliko ju je dirnula dubina njegovog pogleda da je zaboravila da bi se trebala pobuniti na te besmislene ideje.

»To je istina. Naviknuo sam se da iskorištavam druge i da oni iskorištavaju mene, život mi je bio serija robnih razmjena. Seks u zamjenu za nekoliko drangulija i nekoliko dobrih provoda. Najbliže što sam se kao odrasla osoba približio ljubavi, bilo je kad bi neka

žena tvrdila da me voli nadajući se da ću je zbog toga novčano osigurati.«

»To je strašno!« Premda je očekivala nešto slično, ipak ju je šokirala njegova brutalna iskrenost.

Slegnuo je ramenima. »Nisam ni očekivao ništa više od toga. Do tebe.«

Prstom je pomilovao njezinu ruku koja mu je počivala na srcu. Znala je da bi je morala maknuti, ali uzalud. Ne može, ne želi se otrgnuti iz njegova stiska.

»S tobom sam osjetio... stvari koje nikad prije nisam iskusio. Kad si rekla da me voliš, očajnički sam želio da je to istina. Ali nisam se usudio povjerovati.« Odmahnuo je. »Bilo mi je jednostavnije vjerovati da si pogriješila ili da lažeš, nego da me voliš.«

»Oh, Joss.« Srce joj je zadrhtalo kad je spoznala koliko pati. Osjetila je krivnju. Morala ga je upornije uvjeravati, a ne se tako lako predati.

»Ne želim samilost. Samo sam ti se morao ispričati i objasniti zašto sam se naljutio na tebe.«

»Već jesi.«

Iznenadena ju je pogledao. »Ali to nije dovoljno.«

»Ne nije.« Istodobno je osjećala i samilost i ljutnju. Ljutnju zato što ih je tako inteligentan čovjek doveo do svega ovoga zato što nije mogao shvatiti nešto tako jasno i prekrasno i jednostavno poput ljubavi. »Ti govoriš kao da je oko tebe zid koji ti ne dopušta da dopreš do ljubavi. A samo ga moraš preskočiti i vjerovati svojim osjećajima.«

Oklijevao je. »Sada vidim da je to, teoretski, moguće.«

Zbunjeno je gledala, a on je nastavio svoju priču. »Kad si otišla...«, glas mu je puknuo, »nisam mogao raditi, nisam mogao funkcionirati. Ni na što se nisam mogao koncentrirati. Želio sam...« Odmahnuo je glavom. »Kad nisam mogao imati ono što sam želio, zabavio sam se drugim stvarima da prikratim vrijeme. Pokušao sam ući u trag svojoj sestri Joanni. Pomislio sam da bih se, ako je pronađem, mogao pomiriti sa svojom prošlosti.«

Leila ga je htjela pitati što zapravo želi, ali je on već nastavio.

»Napokon sam je pronašao.« Pogled mu je zablistao. »Nije umrla kad joj je bilo petnaest, kako su mi rekli, nego je nestala.«

Kad je Leila uzdahnula, kimnuo je. »Pretpostavljam da su mi rekli da je umrla kako bi me smirili. Stalno sam pitao za nju.« Slobodnom je rukom protrljao bradu. »Moji su istražitelji tjednima tragali za njom.«

»Pronašao si je?« Srce joj se popelo u grlo.

»Jesam.« Njegov zadovoljni osmijeh bio je melem za njezine napete živce. »Dobro je i živi u pustopoljinama Yorkshirea. Ima muža farmera i troje djece.«

»I nikad joj nije palo na pamet da te potraži?« Razljutila se i na samu pomisao na izgubljene godine kad Joss nije imao nikoga svoga.

Osmijeh mu je nestao s lica. »Po svemu sudeći, pokušala je jednom, nekoliko godina nakon što je otišla. Živjela je na cesti i naša joj je majka rekla da se ne može vratiti u naš život dok se ne sredi. Rekli su joj da je što se mene tiče mrtva i da je najbolje da tako i ostane.«

»To je prestrašno.« Leila se približila i maknula mu čuperak kose s čela. Silno ga je željela dodirnuti, utješiti.

»Upozorio sam te, moja je majka bila grozna.« Pokrio je njezinu ruku svojom i taj ju je dobro poznati dodir očarao. »Ali nje više nema, a Joanna je sretnija nego što pamtim. Ona je živi dokaz da sam bio u krivu. Naša obitelj može pronaći ljubav.«

Oči su mu strasno zablistale i mogla bi se zakleti da je među njima ponovno zaiskrilo.

»Mislio si da je to obiteljsko prokletstvo?« Ostala je bez daha.

»Da, s obzirom na moja iskustva, pomislio sam da bi to moglo biti moguće.«

»Joss Carmody, ti si pametan čovjek, ali ponekad razmišljaš kao potpuna budala.«

Kimnuo je i privukao je bliže pa se, sjedeći na rubu stolca, morala nagnuti prema naprijed. »Znam. Bio sam glup na mnogo načina. I što je još gore, bio sam kukavica. Želio sam tvoju ljubav, ali sam se previše bojao da ćeš me povrijediti.«

Leilino je srce poskočilo i zbog izraza u njegovim očima gotovo je ostala bez zraka. Stresla se od uzbuđenja.

»Što to govoriš, Joss?«

»Ja... sam se zaljubio u tebe.« Čvršće ju je primio. Uživala je u dodiru njegovih ruku. »Znam da je prekasno, da sam uništio sve što si osjećala za mene, ali sam želio da znaš. I hoću ti reći da sam tu kad god me trebaš. Ti ili beba.«

Svijet je stao i zavladała je tišina. Čak su i oblaci prestali putovati nebom i stišao se zvuk auta u daljini kad je vidjela kako se emocije rasplamsavaju na njegovom licu. Rađala se drhtava, krhka nada.

Ima li hrabrosti posegnuti za njom i čvrsto je zgrabiti?

Govori li istinu? Svakim atomom svog bića željela je u to vjerovati.

»Kad si se zaljubio?«

»Ne znam. To se dogodilo malo pomalo. Kad si me prvi put poljubila u liftu i kad sam pomislio da sam umro i probudio se u raju.«

Oblila ju je vrućina kad se sjetila prvog poljupca punog neobuzdane strasti.

»Kad si mi se suprotstavljala kad god sam htio provesti svoju volju. Kad sam spoznao koliko si bila hrabra što se tiče Gamila.«

Leila je odmahнула glavom. »Nisam bila hrabra. Ja...« Stavio joj je kažiprst na usne da je stiša. Imao je okus soli i Jossa, i morala se oduprijeti želji da ga cijeloga usisa i bolje osjeti. U njoj se probudila glad. To ju je uzbudilo i zaprepastilo.

»Kad si prvi put vozila moj Ferrari i nisi ga razbila.«

»Stvarno razmišljaš kao muškarac!«

Slegnuo je svojim širokim ramenima i nasmijao se tako da joj je srce poskočilo. »Tuži me sudu.«

Osmijeh mu je nestao s lica. »Zaslužuješ znati. Morao sam se ispričati i reći ti kako se osjećam.«

Pogledala je njegovo ozbiljno lice i ponovno osjetila nestrpljenje.

»I to bi bilo sve?«

Pogledao ju je iskreno zapanjen.

Njezina je ljutnja polako kopnila. Ponovno je pomislila kako je apsolutno neiskusna kad je riječ o ljubavi.

Njezina je zadaća da ga nauči.

Ustala je i malo se odmaknula.

»Premda mi laska da mi se na koljenima ispričavaš, ipak više volim muškarca koji se bori za sebe.«

Trenutak poslije stajao je uz nju, beskrajno muževan, zbunjen pa i pomalo prkosan.

»Želim muškarca koji mi vjeruje kad mu kažem da ga volim i koji ne misli da će se to promijeniti zbog svađe ili nesporazuma, ma koliko oni ozbiljni bili.« Podignula je obrve. »Želim muškarca koji zna da se ja kad volim ne predajem i ne odustajem olako.«

»Shvaćam.« Duboki glas zazvučao je kao milovanje pa je nehotice zadrhtala.

»Trebam muškarca koji misli, osjeća i voli kao ja. Ne ljubavnika fićfirića koji će uz mene biti samo kad je dobro.«

»Nekoga tko je uz tebe i kad je dobro i kad je loše.« Joss je kimnuo i prišao bliže tako da nije više imala izlaza.

»Točno.« Progutala je primijetivši u njegovim očima novi sjaj. »Želim muškarca koji će zauvijek ostati sa mnom i mojim djetetom.«

Njezine su riječi visjele među njima poput krhkog mosta preko duboke provalije.

»To je veliki zahtjev.« Glas mu je bio mračan, a lice ozbiljno.

Podignula je bradu. »Moje dijete zaslužuje oca koji će je uvijek voljeti i podržavati.«

»Nju?« Joss je prišao bliže i osjetila je toplinu njegova tijela.

»Ili njega.«

»Ili oboje«, prošaptao je klizeći joj vršcima prstiju po bradi i dalje niz vrat, sve dok joj se osjetila nisu probudila a hormoni podivljali. Drhtala je dok ju je milovao.

Blaženo je uzdahnula. Toplinu u njegovim očima nije trebalo posebno analizirati. Osjetila je kako se duboko u njoj bude neobuzdani valovi uzbuđenja.

»Leila Carmody, možeš li mi oprostiti što sam bio takva budala i što sam te tako duboko povrijedio?«

»Mogu.« Vidjela je kako je od olakšanja na tren zaklopio oči i znala da će napokon sve biti u redu. Čovjek u kojeg se zaljubila nije njezina tlapnja.

»Hoćeš li razmisliti da zauvijek budeš moja žena, ljubav mog života?«

Riječi su zamrle i preplavili su je osjećaji.

»Hoćeš li mi dopustiti da te volim i poštujem i da ti zauvijek budem vjeran? Hoćeš li mi pomoći da budem dobar otac, onakav otac za

kakvim sam čeznuo?»

Stisnula mu je ruku. »Bit ćeš savršen otac.« Srce joj je zatreperilo od sreće kad se sjetila njegove strpljivosti, nježnosti i hrabrenja.

»Znači li to da hoćeš?» Glas mu je bio nesiguran. Duboko ju je dirnula njegova nesigurnost.

»Mislim da bih mogla.« Srce joj je udaralo kao ludo.

»Misliš?» Crna se obrva podignula u znak čuđenja.

»Mogla bih se dati nagovoriti.«

»Stvarno?» Jednim ju je pokretom podignuo u naručje. »Neću te pustiti dok ne kažeš da.« Leila je željela zauvijek ostati na njegovim rukama. Kad mu je tako blizu, posve je svjesna njegove strasne posesivnosti.

»Toliko o poniznosti!«

Njegov smiješak probudio je njene najdublje osjećaje.

»To mi baš i ne pristaje najbolje. U svakom slučaju, mislio sam da želiš muškarca koji se bori za sebe.«

S olakšanjem se nasmijala kad je shvatila da se vratio Joss kojeg pozna.

»Ozbiljno, Leila. Sigurna si? Ne želiš to samo zbog bebe? Ja ću uvijek voditi brigu o djetetu bez obzira jesmo li mi zajedno ili ne.«

Nježno ga je lupnula po ruci dok joj se srce širilo od veselja što je i on sve ovo shvatio tako ozbiljno. »Potpuno sam sigurna, gospodine Carmody. Mi dolazimo u paketu, uzmi ili ostavi.«

»Uzimam, vjeruj mi uzimam, gospođo Carmody.«

Poljubac je bio nagao, posesivan i prekratak. Ali nije se bunila jer ju je već nosio prema kući i ramenima otvorio ulazna vrata.

Stigli su u svoj dom.

Kraj

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[Posveta](#)

[1. poglavlje](#)

[2. poglavlje](#)

[3. poglavlje](#)

[4. poglavlje](#)

[5. poglavlje](#)

[6. poglavlje](#)

[7. poglavlje](#)

[8. poglavlje](#)

[9. poglavlje](#)

[10. poglavlje](#)

[11. poglavlje](#)

[12. poglavlje](#)

[13. poglavlje](#)

[14. poglavlje](#)